

SOSYALİZM YOLUNDA

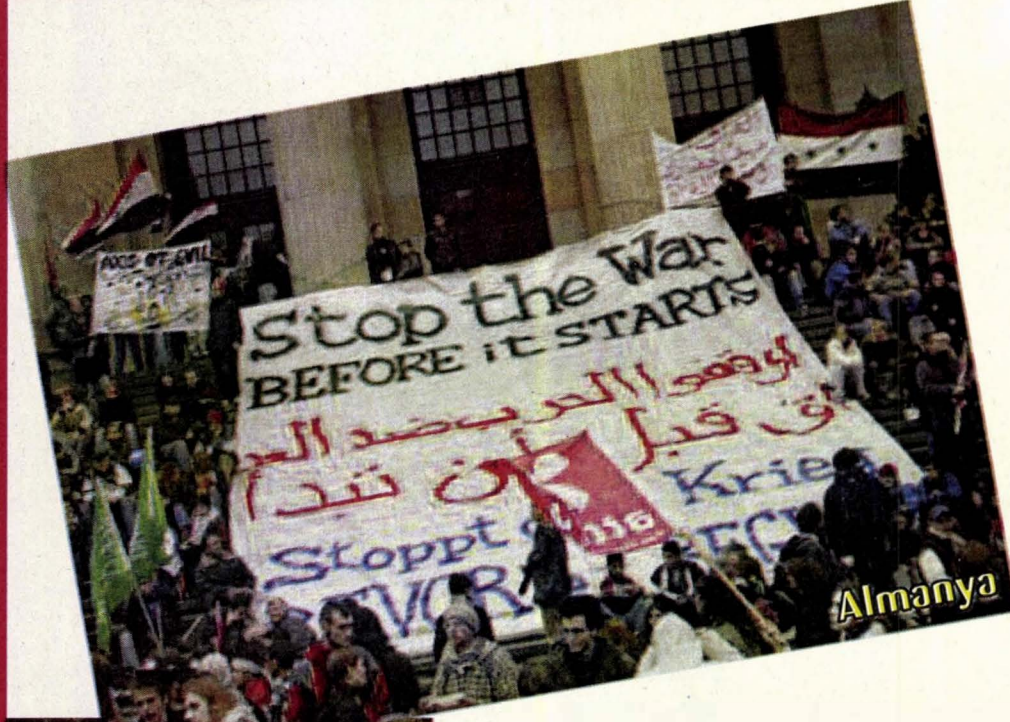
ISSN 1300-3585

# Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

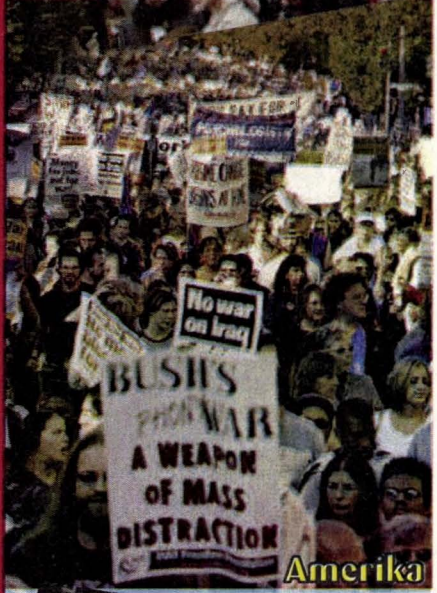
Sayı: 2002/43 (83) ● 2 Kasım 2002 ● 3 Euro



Almanya



Endonezya



Amerika



Yunanistan



İspanya

**Emperyalist savaş ve  
saldırganlığa karşı  
Dünya  
halklarıyla  
dayanışmayı  
yükseletelim!...**







# Çakalların uluması boşunadır!

Seçime ilişkin tablo netleştikçe şimdiye kadar farklı maskelerle halkı kandırmaya soyunmuş bir takım düzen partileri de gerçek yüzlerini göstermeye başladılar. Bir kısmı kazanmak için binbir takla atıp yalan üstüne yalan atarken, bir kısmı da yıpranan imajını eskisiyle değiştirme yoluna gidiyor.

Bunların başında hiç kuşkusuz MHP geliyor. Üçbuçuk yıldır işçi ve emekçileri yıkıma sürükleyen, yüzlerce devrimciyi katleden, ülkeyi emperyalist köleliğe mahkum eden 57. hükümetin bu eli kanlı ortağı faşist parti, bu icraatlarının ardından hızla gözden düştü, oy tabanını kaybetti. Barajı aşım aşamayacağı bile tartışılır hale geldi.

İki aydır süren seçim atmosferinde umduğunu bulamayan, eskisi kadar medyanın desteğini de alamayan MHP meydanları dolduramamanın verdiği saldırganlıkla şimdi ilerici ve devrimci güçlere yönelik saldırılarını artırarak aslına rücu ediyor. Böylece sömürücü sermayeye en iyi bildiği biçimde hizmet etmeye hazır olduğu mesajları veriyor. Efendileri ise bu icraatlarına göz yumarak, destek verip sırtlarını sıvazlayarak işlerine yardımcı oluyorlar. Ne de olsa sermayenin mecliste olduğu kadar sokakta da bu eli kanlı itlere her zaman ihtiyacı olacak.

31 Ağustos günü ÖDP seçim çalışması yapan Sinan Kayış'ı katleden bu caniler bizzat İstanbul Emniyet Müdürü tarafından korunmaya alındılar. İtlerin iplerini elinde tutan efendiler, olayın siyasi bir yönü olmadığı beyanatlarında bulunarak tepkileri yatıştırmaya çalıştılar. Bu faşist güruh tam da devletin bu sağlam güvencesine yaslanarak son iki haftadır saldırılarını artırdı. Çoğu bilinçli olarak basına yansıtılmayan bu saldırılarda onlarca insanı yaraladılar. Seçim konvoylarına, seçim bürolarına, seçim çalışması yapan ilerici ve devrimci çevrelere saldırarak kanlı dişlerini gösterdiler. Nerdeyse hiçbir failinin yakalanmaması bu saldırıların bizzat devlet tarafından desteklendiğinin açık bir kanıtıdır. Bir diğer kanıt ise, saldırganların devrimci ve ilerici insanların değil saldırıya uğrayanların göz altına alınıp koğuşturmaya uğramasıdır.

Fakat bu somut olaylar olmasa da durum yeterince açıktır. Dışarda savaşa, içerde yıkıma devam edebilmesi için sermaye iktidarının yalanlara, yalancı partilere olduğu kadar eli kanlı resmi ve sivil tetikçilere olan ihtiyacı sürmektedir. Sermaye için kurşun sıkın kirli ve kanlı eller de bunun bilinciyle hareket etmektedir. Borç batağı büyüdükçe büyüyor. Sefalet içinde yaşam mücadelesi veren milyonlara hergün yenileri ekleniyor. İşsizler ordusu daha da kalabalıklaşıyor, ücretler düştükçe düşüyor. Kan parası için ülkeyi emperyalist savaş arabasına bağlayan sermaye iktidarının ise bu ülkede yaşayan emekçilere sunabileceği hiçbir şey yok. Hal böyle olunca düzen ve düzen partilerinden umudunu yitirmiş emekçi yığınlarından yükselecek bir "sosyal patlama" korkusu, sermaye iktidarına yalandan ve terörden başka bir seçenek bırakmıyor. Yalanlarla oyalayamadığını faşist terörle sindirmeye, geriletmeye çalışıyor. Böylece bu kanlı sermaye tetikçileri sokaklarda ellerini kollarını sallayarak saldırılarını gerçekleştiriyorlar.

MHP'nin son saldırıları sermaye devletinin on yıllardır uyguladığı bu planın bir parçasıdır. Biz bu kirli ilişkiyi daha MHP'nin kuruluş aşamasında ABD'nin, Koçlar'ın, Sabancılar'ın el altından verdikleri desteklerden biliyoruz. Biz bu kanlı yüzü, '80 öncesinde insanlık dışı katliamlardan; Maraşlar'dan, Sivaslar'dan, Çorumlar'dan, Bahçelievler'den tanıyoruz. Önlerine atılan bir parça kemik uğruna aydınları, bilim insanlarını, emekçileri, hedef olarak gösterilen herkesi katlettiklerini yazıyor tarih. Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmak için özel olarak görevlendirilen timlerde rol alan Çatlılar'dan, Kırıcılar'dan tanıyoruz onları.

Nasıl ki sermaye, bir önceki seçimlerde medyasını ve satılık kalemşörlerini kullanarak "değişen, çağdaşlaşan bir MHP" imajı pompalayarak bu eli kanlı güruhu güçlendirip meclise taşıdıysa, şimdi de barajı aşamaması durumunda ve "sosyal patlama" korkusu nedeniyle, bu canileri eski rollerini daha güçlü yapmaları için hazırlıyor. Faşist MHP için ve MHP içinde ise değişen hiçbir şey yok; ha konakta hizmetçi, ha kapıya bağlanmış it! Yeterki efendileri hedef göstere. Dün özel hedef Kürt halkıydı, bugün sokaktaki devrimci, yarın greve çıkacak işçi! Yani, bir parça kemik karşılığında her türlü kanlı ve kirli hizmete hazır bir MHP'dir değişmeyen.

Seçimlerle çözüm bulunamayacak siyasal istikrarsızlık tablosu, derinleşen iktisadi kriz ve milyonların düzenden umudunu yitirip devrimci bir arayışa girmesi korkusu, sermaye iktidarını her olası durum karşısında bütün olanaklarını seferber ederek hazırlıklarını yapmaya zorluyor. Bu düzenin sınırları içinde ve orta ve hatta uzun vadede çok yönlü krizin kazasız belasız atlatılması şansı yok. Üstelik dışarda

bir savaş olasılığı, içerde de çok yönlü ve güçlü bir terör aygıtını da hazır bulundurmaya ve yeri geldiğinde insafsızca kullanmaya gerektiriyor. Sermaye iktidarı için tek ve zorunlu yol, tüm faturayı emekçilerin sırtına yüklemektir. Bu ise ancak sınıf ve kitle hareketinin kontrol altında tutulmasıyla mümkün. İşte MHP'nin yeniden ısıdırıldığı rol, bir kez daha, kitle hareketini terörize etmek, ilerici ve devrimci güçleri engellemektir. Son saldırılar yalnızca bunun bir işareti ve küçük çaplı ilk adımlarıdır. Mevcut koşullar ve gidişat bu kanlı icraatların devamının gelceğini gösteriyor.

Faşizmin sınıf ve kitle hareketinin yılgınlığa, çaresizliğe düştüğü koşullarda güçlendiğini, tam da bu amaç için devreye sokulduğunu biliyoruz. Ve yine sermayenin bu korku ve terör imparatorluğunun, aydılanan emekçi yığın karşısında yenilmeye mahkum olduğunda biliyoruz. Son 60 yıllık tarih, faşizmin yenilgi örnekleriyle doludur. Kitleleri mücadeleden uzaklaştırmak, yıldırma amacıyla yürürlüğe konulan her türden teröre karşı en etkili silah, emekçi yığınların düzenden kopma eğilimlerini güçlendiren bir mücadele içinde kazanılıp düzenin karşısına dikilmesidir. Önümüzdeki süreçte giderek şiddetlenecek çatışmalara bu bilinçle hızla hazırlanmalıyız.

Elbette, bu zorlu göreve hazırlık süreci içinde karşımıza çıkan, kan döken bu sermaye beslemelerine hak ettikleri yanıtı verdik, vereceğiz. Bedel ödemekten de bedel ödetmekten de çekinmeyeceğiz. Ancak bu görev ve sorumluluğumuz bizi asla asli görevlerimizi yapmaktan alıkoymamalıdır. Faşizmi sınıfın devrimci gücüyle dize getirecek, proleter bir devrimle ezeceğiz.

## Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'ndan açıklama ve çağrı:

# Faşizme karşı omuz omuza!

**BDSP**'nin seçimler üzerinden yürüttüğü devrimci siyasal çalışma bütün hızıyla sürüyor. Düzen partilerinin yalanlarının karşısına sınıfın devrimci programıyla dikilen **BDSP**, işçi ve emekçilere gerçek kurtuluşun devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltme olduğunu her türlü araçla anlatmaya çalışıyor. Elbette ki bu devrimci çalışma düzen güçlerinin öfke ve tepkisini fazlasıyla çekiyor. Daha birkaç gün önce Anakara'da **BDSP** çalışmalarını yürüten arkadaşlarımız polis tarafından gözaltına alındı ve ikisi tutuklandı. Gözaltı ve tutuklama terörüyle devrimci çalışmamızı kesintiye uğratamayacağının bilincinde olan düzen güçleri bu kez Esenyurt'ta sivil faşist maskeleriyle karşımıza çıkmış bulunuyorlar.

31 Ekim 2002 tarihinde Esenyurt'ta **BDSP**'nin seçim çalışmalarını yürüten arkadaşlarımız MHP binasından çıkan sivil faşistlerce silahlı saldırıda bulunuldu. Silahlı faşistler, saat 09:30 sularında **BDSP**'nin afişlerini yapan arkadaşlarımıza kalabalık bir güruh halinde saldırdılar. MHP'li faşistlerin planlı silahlı saldırısında arkadaşlarımızdan Murat Elverişli bacağından kurşunla yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Yine arkadaşlarımızdan Yılmaz Yak jandarma tarafından ifadesinin alınacağı gerekçesiyle gözaltına alındı.

Bu olay, sermayenin ilerici devrimci güçlere karşı sivil faşist çeteleri yeniden bilinçli bir şekilde kullanmaya başladığının son kanıtıdır. Bundan önce DEHAP'ın ve TKP'nin seçim çalışmalarını yürütenlere aynı çeteler tarafından saldırılmış, insanlar dövülmüş, arabalar kurşunlanarak tahrip edilmişti.

Bu saldırılar bizim için asla şaşırtıcı değildir. İşçi ve

emekçileri yalan vaadlerle denetim altında tutamayacağını anlayan sermaye iktidarı, ilerici ve devrimci siyasal faaliyeti engellemek için resmi ve sivil faşist çeteleri bir kez daha etkin bir şekilde devreye sokmaktadır. Bu saldırılar gün geçtikçe artmaktadır.

Bütün işçi ve emekçilere, ilerici ve devrimci güçlere sesleniyoruz; ilerici, devrimci güçlere yöneltmiş bu saldırılar karşısında sessiz kalmayalım! Baskı ve teröre, sivil faşist saldırılara karşı omuz omuza verelim!

Çağrımız somuttur. **BDSP** olarak 2 Kasım 2002 Cumartesi günü saat 13:30'da Esenyurt'ta Cumhuriyet Meydanı'nda düzenleyeceğimiz mitinge verilecek kitlesel destek aynı zamanda faşist saldırılara güçlü bir yanıt olacaktır. Tüm ilerici, devrimci güçleri, "Faşizme karşı omuz omuza!" diyen bütün işçi ve emekçileri bu konuda duyarlı olmaya, mitinge gereken desteği örgütlemeye davet ediyoruz.

**BDSP**  
**Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**  
**Müslüm Turfan**

İstanbul 3. Bölge Bağımsız Sosyalist  
Milletvekili Adayı

**N. Şafak Özdoğan**  
İstanbul 1. Bölge Bağımsız Sosyalist  
Milletvekili Adayı

**Mustafa Akkaya**  
Ankara Bağımsız Sosyalist Milletvekili Adayı

**Özden Demirel**  
Adana Bağımsız Sosyalist Milletvekili Adayı



# Faşist saldırılar çalışmamızı ve mücadelemizi engelleyemez!

BDSP olarak 3 Kasım seçimlerine dönük devrimci siyasal faaliyetimiz değişik araçlarla zenginleşerek sürüyor. Bölgemizde onbinlerce aday tanıtım bildirisi dağıtılıyor, temel talep ve şiarlarımızın yer aldığı binlerce afişimiz emekçi semtlerinde duvarları süslüyor.

Esenyurt devrimci siyasal faaliyetimizin yoğunlaştığı alanlardan biri. Burada yürüttüğümüz siyasal çalışma işçi-emekçi düşmanı güçlerce de "ilgiyle" izleniyordu. Burada yuvalanmaya çalışan sivil faşist çeteler, Esenyurt'taki faaliyetimizi baltalamak için fırsat kolluyorlardı.

Nihayet 31 Ekim günü BDSP afişleri yapan bir grup arkadaşımıza MHP Belde Örgütü'nden çıkan silahlı faşistler tarafından saldırıldı. Saldırı sonucu arkadaşlarımızdan Murat Elverişli kurşunla bacağından yaralandı. Yarası ağır olan arkadaşımız hastaneye kaldırıldı. Ayrıca bir arkadaşımız da jandarma tarafından saatler boyunca keyfi şekilde gözaltında tutuldu.

Son günlerde yaşanan, bir kısmı basına da yansıyan kimi olaylar, düzenin MHP'li sivil faşist çeteleri ilerici ve devrimci güçlerin çalışmasını baltalamak için sistemli şekilde kullandığını gösteriyor. Sivil faşist çeteler ilerici partilerin ve devrimcilerin araç konvoylarına saldırıyor, seçim bürolarını taciz ediyor.

Bu saldırıların nedeni bizim için açıktır. Sermaye, ipliği iyiden iyiye pazara çıkmış düzen partileriyle kandıramadığı; devlet terörüyle, gözaltı ve tutuklamalarla yıldıramadığı işçi ve emekçilere karşı sivil faşist çetelerden medet ummaktadır. İlerici ve devrimci güçlere dönük sivil faşist terörü tırmandırarak ilerici, devrimci siyasal faaliyetin yığınlarla buluşmasını engellemeye uğraşmaktadır. Geçmişte de böyle olmuştu; bugün de yaşanan farklı

bir şey değildir.

Seçimden sonra kurulacak hükümetin içte sömürü, dışta ise savaş politikaları uygulamak için işbaşına geleceğini, bu politikaları uygulayabilmek için de işçi ve emekçi yığınlarına dönük sistematik baskı ve terör uygulamalarını yoğunlaştırmaktan başka çarelerinin olmadığını her yeri geldiğinde söyledik. Yaşadıklarımız söylediklerimizin doğruluğunu bir kez daha göstermiştir.

Sermayenin tüm bu politikalarını boşa çıkarmanın ise tek bir yolu var; bağımsız devrimci sınıf

hareketini örgütlemek. Bu ise başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm gerçek devrimcilere ve öncü işçilere büyük sorumluluklar yüklüyor. BDSP çalışanları olarak seçim faaliyetimizi bu bakışla örgütlemiştik, seçim sonrasında mücadele görevlerine de aynı bilinç ve kararlılıkla sarılacağız. İşçi sınıfının devrimci programını kitlelere taşımak için her türlü engeli kararlılıkla aşacağız.

Kazanan biz olacağız! Kazanan işçi sınıfı olacak!

**BDSP çalışanları/Esenyurt**



## BDSP'ye silahlı faşist saldırı

31 Ekim günü sabah saatlerinde Esenyurt Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun 2 Kasım Cumartesi günü Esenyurt Cumhuriyet Meydanı'nda yapacağı etkinliğe davet için çıkarttığı afişleri asan BDSP çalışanlarına sivil faşistlerce silahlı saldırı düzenlenmiştir. Bu saldırıda *İşçi Kültür Evi Bülteni* Yazı İşleri Müdürü *Murat Elverişli* bacağından vurularak yaralanmış ve hastaneye kaldırılmıştır. Kendisi hayati tehlikeyi atlatmıştır, ancak sakat kalma tehlikesi ile yüzyüzedir.

Aynı zamanda Ankara'da 26 Ekim sabahı evlerinden çıktıkları sırada dört kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan iki kişi serbest bırakılırken BDSP çalışanı *Yıldırım Doğan* ve *Nurbay Irmak* tutuklanarak Ulucanlar Cezaevi'ne konuldu.

Sermayenin faşist diktatörlüğüne karşı işçi ve emekçileri haklı ve meşru talepler etrafında devrim ve sosyalizm mücadelesine çağıran *Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu*'na yapılan bu saldırı tüm işçi, emekçi ve ezilen halklara yöneliktir. Bu saldırı devrimci sınıf mücadelesini hiçbir şekilde engelleyemeyecektir!

**Kahrolsun sermayenin faşist diktatörlüğü!**

**Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

*SY Kızıl Bayrak  
Ekim Gençliği*

*Sosyalist Kamu Emekçileri*  
31 Ekim 2002

## Esenyurt'ta faşist teröre karşı basın açıklaması eylemi...

### "Yaşasın devrimci dayanışma!"

Esenyurt'ta BDSP çalışanlarına dönük faşist saldırıyı, faşistlerin teşhirinde güçlü bir olanağa çevirebilmek için saldırı haberini alır almaz çalışmalara başladık.

Hazırlanan açıklama ve çağrılar yerel ve günlük basına, partilere, devrimci çevrelere fakslandı. Esenyurt'taki ilerici, devrimci kurum ve çevreler olayın haberini alır almaz seçim bürolarımıza akın etmeye başladılar. Dostlarımızı olayla ilgili bilgilendirdik, bu tür saldırıların tekrarlanmaması için birlikte neler yapılabileceğini konuştuk.

Aynı zamanda akşam saat 17:00'de bu saldırıyı teşhir eden bir basın açıklaması yapmak için kolları sıvadık. Parti ve kurumlarla bu konuda görüşüldü. Çağrımız mümkün olduğu kadar her yere fakslandı.

Saat 17:00 olduğunda Esenyurt Cumhuriyet Meydanı'nda yaklaşık 90 kişi

toplanmıştı. Eyleme *Ekmek ve Adalet*, *Dayanışma* ve *İşçi-Köylü* okurlarının yanı sıra ÖDP'den, EMEP'ten, DEHAP'tan ve Tuncelililer Derneği'nden de katılanlar oldu. Jandarma basın açıklamasının yapılacağı alanı abluka altına aldı. Açıklama yapılmadan önce jandarma komutanı basın açıklamasının izinsiz olduğunu söyledi. Ancak daha sonra slogan atmadan açıklamanın bir an önce yapılmasını istedi. Bunun üzerine kitle kararlı bir şekilde basın açıklamasının yapılacağını belirtti.

3. bölge bağımsız sosyalist milletvekili adayı Müslüm Turfan saldırıyı kınayan bir metin okudu. Açıklama tamamlandıktan sonra "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atılarak eylem bitirildi.

**BDSP çalışanları/Esenyurt**



# Cumhuriyetin 79. yıldönümü, düzenin istikrar beklentisi ve seçimler

Bu kez seçimlerle Cumhuriyet Bayramı aynı haftaya rastladı. Hafta başında kutlanan Cumhuriyet'in 79. kuruluş gününü, hafta sonunda yapılacak erkene alınmış yeni bir istikrar seçimi izleyecek. Bu seçimin sonuçlarının sistemin derdine çare olamayacağını görmek için seçim sonuçlarını beklemek gerekmiyor. Geçmişine bakarak geleceğini söylemekte bir zorluk yok. Elbette yeni hükümetin de istikrar sağlama şansı yoktur. İstikrarı bozan eski hükümet değil ki yenisi kurabilsin. İstikrarsızlık sistemin kendisinden kaynaklanmaktadır.

Ya da şöyle denebilir: Ülkeyi ve toplumu istikrara kavuşturmanın tek yolu, bu istikrarsızlığı üreten sistemin değiştirilmesinden geçiyor, hükümetin değil. Oysa seçimler sistem içinde, program olarak, yapı olarak birbirinden milim farkı bulunmayan düzen partileri arasında nöbet değişikliğinden ibaret bir "değişimi" ifade ediyor.

İstikrarsızlığın kaynakları yeni hükümet döneminde de beslenmeye devam edecektir. Buna ilişkin pek çok konuda düzen partileri önden taahhüt vermiş bulunuyor. IMF programları, ki son yılların temel istikrarsızlık kaynaklarından biridir, aynen sürdürülecektir. Yeni hükümetin bütçesi de, icraat planı da şimdiden hazırdır. Cem Uzan gibi bir şarlatan dışında, hiçbir parti seçim propagandasında bu konuya yer vermeyerek, IMF'ye verdikleri taahhüte bağlılıklarını şimdiden göstermektedirler.

Bir başka istikrarsızlık kaynağı olan ve artık bir devlet ve düzen geleneği haline gelmiş bulunan yolsuzluk, hırsızlık, vurgunculuk gibi pisliklerden arınmış bir düzen partisi bulunmadığına göre, yeni hükümet döneminde bunların da süreceğinden kimse kuşku duymuyor. Düzen anketleriyle şimdiden hükümet ortağı ilan edilmiş bulunan AK Parti ile CHP, seçim propagandalarında durmadan birbirlerinin kirli seceresini sayıp döküyor. Ortalıkta konuşulanlar sadece açığa çıkmış, dava ve ceza konusu haline gelmiş olanlar. Bir de gizli kalanlar var ve hiç kuşkusuz bunlar açığa çıkanlardan kat kat fazladır.

Seçimler üzerine bir ilginç rastlantı da aynı tarihin Susurluk'un yıldönümü olması. Sistemin Susurluk'u büyük bir rahatlıkla hazmettiği (üstünü örttüğü), dolayısıyla da Susurluk düzeninin sürdüğü düşünülürse, sistemin seçimlerden beklediği istikrar umudunun yine kendisi tarafından çok önceden boşa düşürüldüğü görülecektir. Susurluk düzeni suç düzeni demektir. Üstelik bunlar sıradan adi suçlar değil, topluma karşı işlenmiş insanlık suçlarıdır. Böyle bir suç kabullenmiş, içselleştirmiş, sistemleştirmiş bir düzenin istikrar bulması kesinlikle mümkün değildir. İstikrarın yolu, Susurluk suçlarının ortaya dökülmesi, cezalandırılması ve ortadan kaldırılmasıyla açılabilir. Toplum bir daha asla Susurluklar yaşamayacağına ikna edilmelidir ki, düzenle barışsın, onu sahiplensin. İstikrarı kabaca düzenle toplum arasındaki barışıklık olarak tanımlarsak, bu böyle olmak zorunda.

Ancak bugünkü soygun, vurgun, suç düzeni için istikrarın tanımı bu değildir. Düzen sahiplerinin toplumla barışık olmak gibi bir niyeti bulunmadığı çoktan bellidir. Onlar suçlarına karşı bekledikleri toplumsal tepkiyi en aza indirebildikleri dönemi istikrar olarak adlandırıyorlar. Bunu böyle bilmek, kavramak ve buna göre davranmak gerekiyor. Bu böyle bilindiğinde, sistemin seçimlerden ve

seçimlerle belirleyeceği yeni hükümetten neler beklediği ve istediği daha kolay anlaşılacaktır.

Sistemin yeni hükümetten beklediği, tam olarak, daha acımasız bir sömürü ve soygun için daha vahşi bir baskı rejimi uygulamasıdır. Yeni hükümet sadece IMF-TÜSİAD yıkım programlarını aksatmadan sürdürse bile, bu, işçi ve emekçi halk yığınlarının giderek ve hızla sefalete sürüklenmesi anlamına gelecektir. Emekçilerin bu saldırıyı sessizce ve tevekkülle kabullenmesi beklenemeyeceğine göre, yeni hükümetin, yükselen itirazları tereddütsüz bastırması, bunun için gereken her türlü yasak, baskı ve terörü uygulaması gerekecektir. En azından sermaye sahiplerinin, IMF ve TÜSİAD patronlarının istek ve beklentisi budur.

Ama bu kadarı zaten herkesçe bilinen, beklenen ve geçmiş hükümet döneminde alışılmış bir durum. Yani yeni bir şey değil. Yeni hükümetten beklenen yeni kararlılık gösterisi, yeni vahşet ve gaddarlık beklentisi, bir savaş hükümeti olarak yapması gerekenlerle ilgilidir. Türk devleti, çoktan üstlendiği Amerikan jandarmalığını, nihayet Irak'a saldırı vesilesiyle pratikte icra imkanı bulacağı hesabıyla savaş hazırlıklarını sürdürmektedir. Savaş elbette esas olarak ordunun yürüteceği bir eylemdir. Ancak savaş hali olağan bir hal değildir. İç siyaset ve idarede de olağanüstü uygulamaları gerektiriyor. Yani, yıkım programlarının uygulanmasından yüz kat daha fazla gaddarlıkta bir baskı ve terör rejimi uygulaması bekliyor ülkeyi. Haksız bir savaşa giren her iktidar gibi, Türk devleti de, savaşa karşı mücadelenin giderek yükseleceğini biliyor, bekliyor. İstikrar için de bu itirazları bastırma hesapları yapıyor.

Görüleceği gibi, sistemin istikrarı, işçi ve emekçi kitlelerin yoksunlukları, yoksullukları üzerinde, baskı ve terör yöntemleriyle sağlanmaktadır. Bu verinin

doğal sonucu ise, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin çıkarlarının düzenin istikrarsızlığından geçtiğidir. IMF-TÜSİAD yıkım programlarına "istikrar programı" denmesi bile bu gerçeğin ifadesidir. Seçimlerin, tüm çaba ve yönlendirmelere rağmen, sistemin beklediği istikrarı sağlayacak biçimde sonuçlanacağı şüphelidir. Fakat, böyle sonuçlandıysa takdirde bile bu yeni hükümetin arzulan istikrarı sağlayabileceğinin hiçbir güvencesi olmadığı gibi, tersine, gelişmelerin istikrarsızlığı derinleştirecek yönde hızlandığı da ortadadır.

Savaş hali, böyle bir savaşa karşıtlığı bilinen bir ülkede, savaş karşıtı hareketin yükselmesini, dolayısıyla iç çatışmaların artmasını koşullayacaktır. Zaten her uygulamasından istikrarsızlık üreten bir sisteme sahipken, Türk devletinin, savaşa katılma kararı almakla tarihinin en büyük handikaplarından birini oluşturduğu yakında daha net görülecektir. Birinci paylaşım savaşı ertesinde kurulan, ikinci savaşı da seyirci olarak atlatan Türk devleti, 79 yıllık tarihi boyunca, tek parti iktidarıyla idare edilen kuruluş yıllarını dışta bırakırsak, nerdeyse hiç siyasal istikrar tanımamıştır. İstikrar uğruna yapılan, açık ve örtülü darbelerin, yolsuzluk-hırsızlık operasyonlarının, erken seçimlerin haddi hesabı yoktur. Hiçbiri istikrar sağlamaya yetmediği için hep yeni bir istikrar operasyonuna ihtiyaç duyulmuştur. Kaldı ki, bugüne dek istikrarsızlığın tek kaynağı içerde, kendi sistemlerinde idi. Bugünse buna bir de dış etken, savaş hali ekleniyor.

Yani yeni hükümetin de sistemin de işi artık daha zor.

## Gözaltılar, tutuklamalar ve baskılar bizi yıldırıramadı, yıldırıramayacak!..

### Ankara'da BDSP çalışanlarına yönelik devlet terörü!

Siyasal gündemin yıkım, savaş ve seçim olduğu bir dönemde tüm gücümüzle çalışmaya kilitlenen bizler Ankara cephesinde faşist sermaye devletinin saldırısıyla karşılaştık. Ankara'da dört bir yanda her alandan işçi ve emekçilere ulaşan çalışmamızın gücü ve etkisine tahammül edemeyen devlet peş peşe gözaltılar, ev baskını, taciz ve tehditlerle **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun** çalışmasını engellemek istedi. Tüm çalışma alanlarında bu siyasal gündeme kilitlenen bizler kitle faaliyeti içinde bir yandan seçim gündemi dahilinde ajitasyon-propaganda faaliyetini hızlandırıp işyerlerinde, onlarca mahallede, merkezi bölgelerde onbinlerce bildiri, binlerce afiş, pankart ve pek çok araçla ev, kahve, platform toplantılarıyla sistemli bir çalışma örgütledik.

Birbirini besleyen pek çok araç kullanılan faaliyet içinde **BDSP**'yi destekleyen *Liseli Ekim Gençliği Bülteni* dağıtımı yapan **Oktay Türk** polislin saldırısıyla karşılaştı. Saldırı karşısında direnen arkadaşımız yaka paça gözaltına alındı.

Emniyet güçleri dağıtım sırasında Oktay Türk'ün yanında olduğunu iddia ettiği **Ülker Şener**'e savcılık araması çıkartarak 26 Ekim sabahı Yüzüncü Yıl Mahallesi'ndeki evi abluka altına aldı. Evin etrafında **BDSP** çalışanı **Yıldırım Doğan** ve **Nurbay Irmak**'ı gözaltına aldı. Gün boyu TEM şubesi gözaltıları kabul etmezken ev araması yapıldığı sırada eve gelen Serdar isimli arkadaşımızı da gözaltına aldı.

Oktay Türk 26 Ekim'de, Ülker Şener ve Serdar arkadaşımız ise 28 Ekim'de savcılıktan serbest bırakıldılar. Yıldırım Doğan ve Nurbay Irmak ise asılsız gerekçelerle 30 Ekim'de tutuklanarak Ulucanlar Cezaevi'ne konuldular.

Tüm bu saldırıların bizim için anlamı açıktır. Siyasal faaliyete yönelik bu tür tehditlerle ilk kez karşılaşmıyoruz. Bu tür faşist baskı ve terör bugüne kadar bizi durduramadı, bundan sonra da durduramayacak. Mücadelemizi daha kararlı bir şekilde sürdüreceğiz.

**BDSP çalışanları/Ankara**



Irak'a saldırı hazırlığı devam ediyor...

# ABD emperyalizmi Irak'a saldırı kararı için BM'yi sıkıştırıyor

Rus gericiliğinin gerçekleştirdiği tiyatro katliamı uluslararası kamuoyunda savaş hazırlığını gölgede bırakmıştı. Ancak bu gölge kısa sürede dağıldı. Çünkü emperyalist ve gerici güçler bu vahşi katliama destek verdiler; sorunun daha fazla gündemde kalmasını önlemek için de sahip oldukları iletişim araçlarını devreye soktular. Şimdilerde hangi gazın kullanılmış olabileceği en önemli mesele. Zira bu zehirli gaz onlara da gerekecek. Bundan dolayı Putin'den kullandığı gazın patentini almaya çalışıyorlar.

Irak'a saldırmak için gittikçe sabırsızlanan savaş kundakçıları, yaptıkları açıklamalar, savurdıkları tehditler ve Birleşmiş Milletler üzerinde kurdukları baskı ile kısa sürede yeniden gündemin ön sıralarında yerlerini aldılar. Moskova'daki katliamı, ekibiyle beraber destekleyen Bush, bu olayı Amerikan saldırganlığını haklı çıkarmak amacıyla kullanmaya çalışıyor. Çeçenler'in eylemi, "teröre karşı" mücadelenin önemi ve bunun ertelenemez olduğunun yeni bir kanıtı olarak sunuluyor. Rusya'nın insan hayatını hiçe sayan katliamında yüzlerce tiyatro izleyicisinin kimyasal gazlarla ölmesi onları zerre kadar ilgilendirmiyor. Zira onların sicili Putin'i yüzlerce kez gölgede bırakacak kadar kanlıdır.

## BM'ye baskı ve şantaj

BM Güvenlik Konseyi'ne sundukları Irak'a saldırı tasarısının bir an önce onaylanması için çırpınan Bush ve savaş çetesi Güvenlik Konseyi'ni yeniden tehdit etmeye başladı. Karar tasarısını tartışmak için yapılan toplantının ertelenmesi üzerine Bush, bir hafta içinde Irak'ın "kitle imha silahları programı"na karşı bir tasarı çıkmaması halinde Güvenlik Konseyi'ne karşı "oylama yapmaya zorlayıcı tedbirler" alınacağını duyurdu. Amerikalı yetkililer gelecek haftadan sonra Bush'un Irak'a karşı bir saldırı koalisyonu oluşturma çabasına başlayacağı uyarısında bulundu vb. Bu açıklamalarla BM'ye verilen mesaj açık; "ya istediğim kararı çıkarırsın ya da başarısız kalıp işlevsizleşirsin." BM işlevsizleşince Amerika tek başına kalsa da savaş koalisyonunun başına geçip savaşı başlatacak.

Irak'a gidecek silah denetçileri komisyonu başkanı Hans Blix de, ABD'nin saldırgan politikasına destek vererek tarafsız olmadığını ortaya koydu. Daha önce Iraklı yetkililerle yaptığı anlaşmaya uymayarak Amerika'nın istediğini yerine getirmiş, 19 Ekim'de başlaması gereken Bağdat ziyaretini askıya almıştı. Son olarak Washington'a giden Blix, Bush'un BM'ye sunduğu karar tasarısına açıktan destek vererek Irak'ı tehdit edenler arasına katılmış oldu.

Bu ve benzer tehditler, ABD emperyalizminin tam bir savaş histerisine girdiğinin, bir an önce Irak'ı yakıp yıkmak istediğinin göstergesi. Irak'ın kitle imha silahları ürettiğini bahane ederek bu ülkeye saldırmak için aylardır hazırlık yapan ABD, kitle imha silahlarıyla Moskova'da yapılan katliama alkış tutuyor; diğer taraftan ise kitle imha silahları deposu olan İsrail'e tam destek vererek Filistin halkına karşı giriştiği katliamları onaylıyor. Her yıl milyarlarca doları bu ülkeye akıtan da Amerikan yönetiminden başkası değil.

## Herşey petrol ve silah tekelleri için

Irak petrollerine el koymak, Ortadoğu bölgesini yayılmacı, emperyalist çıkarlarına göre yeniden düzenlemek için hazırlık yapan ABD emperyalizmi,

biyolojik-kimyasal silahları yasaklayan uluslararası anlaşmaları hiçe sayıyor. Pentagon-İngiliz ordusu işbirliği ile yeni nesil ölümcül kimyasal-biyolojik (kitle imha silahları) silahlar geliştirilmektedir. Amerikan bütçesinden yüz milyarlarca dolar alan Pentagon, yeni silahlar geliştirmek için sınırsız kaynak kullanıp tüm insanlığı tehdit eden silahlanma programları uygulamaktadır. Yeni geliştirilen silahların Irak halkı üzerinde deneneceği daha önce basına yansımıştı. '91 Körfez Savaşı'nda da yeni silahlar denenmiş, TV ekranları bu silahların reklamını yapmışlardı. Savaşa katılan Amerikalı askerlerde belirtileri ortaya çıkınca, Irak'ta inceltilmiş uranyum kullanıldığı itiraf edilmişti. Irak'a saldırının başlamasını sabırsızlıkla bekleyen silah tekellerinin, denemek için hazır beklettikleri silahları olduğundan şüphe edilemez.

ABD hükümeti her zaman, silahlanma projelerinin savunma amaçlı olduğunu iddia etmiştir. Ancak tarihin tanık olduğu en barbar, en katliamcı, en küstah emperyalist güç olan bu ülkenin pratiği, bu iddianın koca bir yalandan ibaret olduğunu binlerce kez kanıtlamaya yeter. Halkları aldatması, birbirine kırdırması da vahşetin bir başka yüzüdür. Irak'a saldırı hazırlığı ile ilgili yapılan değerlendirmelerde ise Amerikan-İngiliz birliklerinin nükleer silahlar kullanacağını altı çiziliyor.

Askeri teknoloji yönünde hakim güç olan ABD ekonomik alanda gerilerken, diğer emperyalist odaklar güçlenmektedirler. Bu süreç ABD haydudunu kaygılandırıyor. Emperyalist/kapitalist sistemin hakim gücü olarak kalabilmek için sahip olduğu askeri üstünlüğü daha sık ve tamamen kurlsız bir şekilde kullanmaya başladı. Bu saldırgan politika "önleyici vuruş hakkı" olarak da gerekçelendiriliyor.

11 Eylül, bu saldırgan politikaya gerekçe olarak kullanılmaktadır. Ancak açıklanan bazı belgeler, Amerikan yönetiminin 11 Eylül saldırısını önlemek isteyenlere baskı yaptığı, bazı FBI çalışanlarının bundan dolayı işine son verildiği gerçeğini ortaya çıkardı. Amerikan emperyalizminin savaş açmak için 11 Eylül'e ihtiyacı vardı. Savaşı meşrulaştırmak için bir öcü gerekiyordu. 11 Eylül'den sonra Bin Ladin ve El Kaide bu işlevi gördü. Afganistan'ın yerle bir edilmesi binlerce Afganlı'nın öldürülmesi ya da tutuklanıp işkencelerden geçirilmesi ciddi bir tepki ile karşılaşmadan hayata geçirildi.

Afganistan bombalanırken başka ülkeler sıraya konmuştu bile. Şimdi hedefte Irak var, ardından sıra başka ülkelere gelecektir. İşgal edilecek ülkeler zincirine hangilerinin eklenmek istendiğini tahmin etmek zor değil. Washington'daki savaş çetesinin amacına ulaşıp ulaşamayacağı sürecin seyrine bağlı olmakla beraber, Ortadoğu'da yaşayan bütün halklar emperyalist saldırganlık ve savaş tehdidi altında bulunmaktadır. Namlunun ucunda Irak halkının bulunması, diğer halkları bekleyen tehlikeyi hiçbir şekilde azaltmıyor, tersine, sıranın gittikçe onlara da yaklaştığını gösteriyor.

## Emperyalist savaş ve saldırganlık karşısında emekçiler ve halklar çaresiz değil

Dünya emekçilerine orman kanunlarını dayatan Amerikan-İngiliz emperyalist ittifakı karşısında kitleler çaresiz olmadıklarını, bu saldırganlığa karşı sessiz kalmayarak, sokaklara taşarak gösterdiler. Saldırganlık ve savaş karşıtı mücadele gittikçe

güçlenmekte, değişik ülkelere yayılmaktadır. Mücadelenin içinde bulunduğu eğilimi sürdürmesi durumunda tarihte eşine rastlanmayan bir savaş karşıtı hareketin ortaya çıkması mümkün olacaktır.

26 Ekim'de dünyanın pek çok ülkesinde yapılan eylemlerde yüzbinler Irak halkını sahiplendi, emperyalist savaşı lanetledi ve İsrail siyonizmi tarafından katledilen Filistin halkıyla dayanışma şiarlarını öne çıkardı. Başta Washington, San Francisco olmak üzere ABD'nin birçok kentinde yüzbinlerce savaş karşıtı Bush ve savaş kundakçısı ekibini lanetledi. Yine aynı tarihte Avrupa'dan Latin Amerika'ya, Asya'ya kadar onlarca ülkede emperyalist savaş lanetlenerek, Irak halkının yalnız olmadığı haykırıldı.

Emperyalist saldırganlık karşıtı hareketin savaş fiilen başlamadan kitlesel bir düzey kazanması, ABD-İngiltere'nin yanında siyonizmi de hedef alması olumlu gelişmelerdir. Bu hareket geniş emekçi yığınları savaş konusunda uyarıp medya tekelleri tarafından yayılan savaş çığırtkanlığının etkisini de azaltabilecektir. Bu da, savaş karşıtı hareketin yayılıp kitleselleşmesi için güçlü potansiyellere sahip olduğunu gösteriyor.

## Savaş ve Ortadoğu halkları

Sonucunu tahmin etmenin bile korkunç olduğu emperyalist savaş karşısında Ortadoğu halkları da çıkışsız değildir elbette. Bölge halklarında biriken anti-emperyalist tepkinin örgütlenip sokağa taşması durumunda sürecin yönünü değiştirmek bile mümkündür. Ateş hattındaki Ortadoğu'da olmasa bile dünyanın birçok ülkesinde yükselen savaş karşıtı mücadele izlenmesi gereken yolu gösteriyor.

Genel olarak açığa çıkmaya da Ortadoğu'da altın alta biriken toplumsal tepkilerin emperyalist savaş karşıtı bir patlamaya dönüşmesi ihtimal dışı değildir. Dünyada yükselen savaş karşıtı eylemlilikler bu yönüyle olumlu örnekler oluyor. Bölge halkları monarşik, baskıcı yönetimler altında ezilmesine rağmen kimi zaman sokaklara taşan eylemler bu bölgede yerleşik kalıpların sarsılması anlamına da geliyor.

Monarşik, gerici, Amerikan uşağı yönetimlerin sarsılması Ortadoğu açısından önemle üstünde durulması gereken bir konu. Böylesi bir gelişim Irak halkıyla dayanışmaya güçlü bir ivme katar. Kitlelerin basıncı altında kalan krallar, şeyhler ve emirler, tahtlarını kaybetme korkusuyla da olsa savaş karşıtı tutum alabilirler. Bu gericilerden medet beklenmeyeceği çok açık. Yine de böyle bir gelişme bile ABD emperyalizminin işini oldukça zora sokacak bir adım olacaktır.

Savaş karşıtı mücadele Türkiye'de de gelişmektedir. Henüz kitlesel bir boyut kazanmasa da belli bir yaygınlıkta kendini dışa vurmaya başladı. Bu olumlu gelişmeyi güçlendirmek, kitleselleştirmek, işçi sınıfı, emekçiler ve tüm anti-emperyalist güçleri kapsayacak bir düzeye çıkararak emperyalist savaşa karşı güçlü bir karşı çıkışa dönüştürmek şarttır. Bu başarıldığı zaman emperyalist saldırganlığa sert bir şamar, ama öte yandan tüm Ortadoğu halkaları için önemli bir kazanım olacaktır.

**Emperyalist savaş ve saldırganlığa hayır!  
Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!**



*ABD ve Almanya'da onbinler savaşa karşı yürüdü...*

# Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı sınıf savaşını yükseltelim!

ABD emperyalizmi savaşa uluslararası arenada bir meşruiyet kazandırmak için, Irak'a karşı askeri hareket tehdidi içeren bir tasarımı BM'den geçirmeye çabalarken, emperyalist savaş karşıtları tüm dünya çapında seslerini yükseltiyor.

ABD bir yandan BM'ye sunduğu önerinin kabul edilmesi için dayatmalarda bulunuyor. Diğer yandan ise İngiltere ile birlikte Irak'a düzenlediği saldırılarda kimi hedefleri vurarak, BM ile ya da BM'siz, Irak'a saldırabileceğini göstermek istiyor.

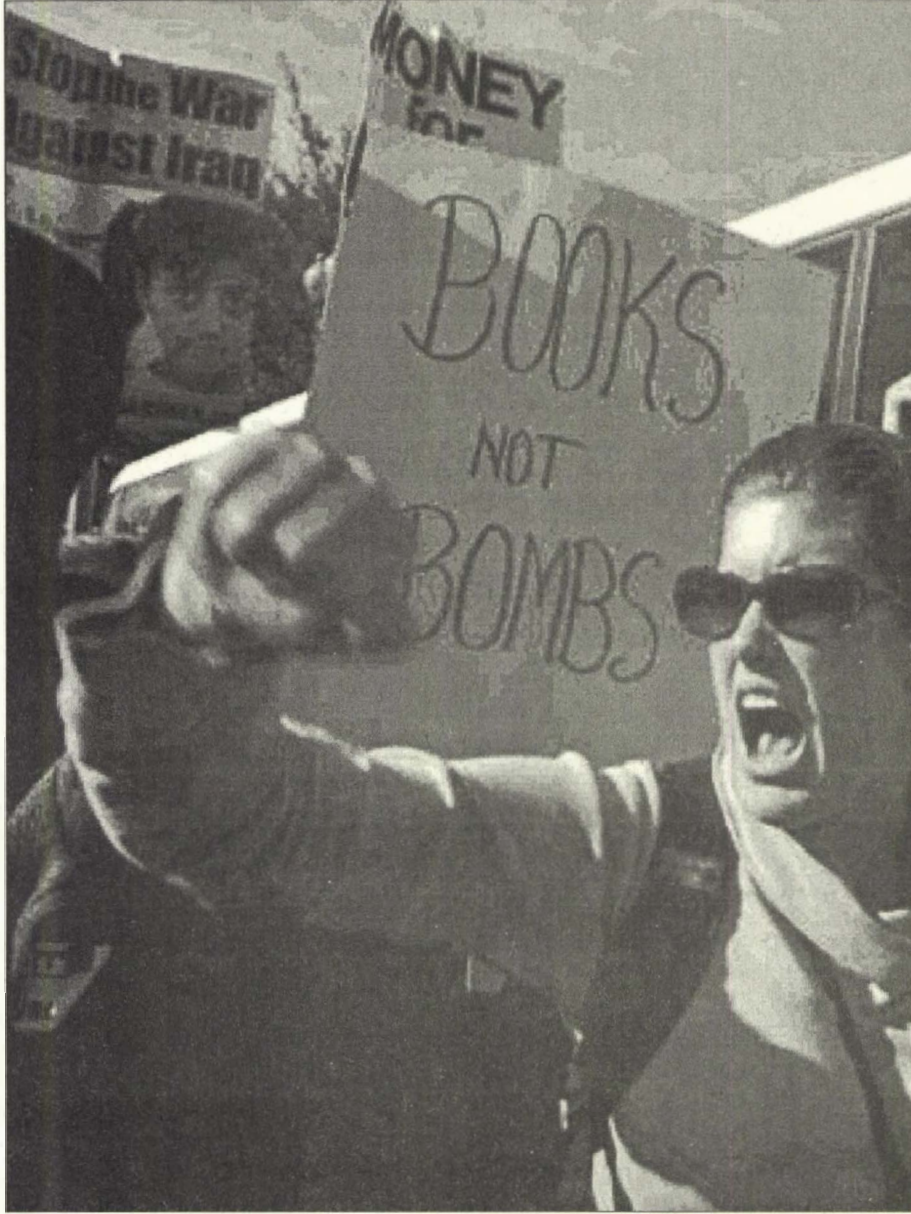
Bu durum, BM kararlarının Irak'a yönelik müdahalede belirleyici olmadığını göstermektedir. Zira emperyalist savaş çetisinin başı Bush, BM desteği olmadan da Irak'a karşı koalisyon kurulabileceğini belirterek, "BM başarısız olursa, kurulacak koalisyon liderlik yapacağız" diyor. Öteki yetkililerin açıklamaları bunu tamamlıyor. Beyaz Saray sözcüsü Ari Fleischer, savaş koalisyonu kurmanın çok da zor olmadığını söylerken; Dışişleri Bakanı Colin Powell ise, "BM bu tartışmayı sonsuza kadar sürdüremez" diyerek, BM'den kendi istedikleri doğrultusunda bir karar çıkmaması durumunda Irak'a saldıracaklarını açıkça ilan etmektedir.

## Emperyalist savaş karşıtı gösteriler büyüyor

Hazırlıkları hızla tamamlanan ve tüm Ortadoğu'yu cehenneme çevirecek olan savaşın başlaması artık bir zamanlama sorunu iken başta ABD olmak üzere tüm dünyada savaş karşıtları geniş çaplı gösterilerle seslerini yükseltiyor. Meksika'dan Almanya'ya, Güney Kore'den Avustralya'ya kadar düzenlenen gösteriler savaş karşıtlığının da her geçen gün küresel bir boyut kazandığını gösteriyor.

Vietnam savaşından beri görülmemiş derecede geniş katılımlı gösterilerle çalkanan ABD, geçtiğimiz günlerde bir kez daha savaş karşıtı gösterilere ev sahipliği yaptı. Washington ve San Francisco'da düzenlenen gösterilerde göstericiler Bush'un savaş planlarından vazgeçmesini istedi. Washington'da 200 bin kişi Beyaz Saray'ın çevresini sarıp "Savaşa hayır!", "Bomba değil Bush düşsün!" sloganları atarken, gösteriye katılan ünlüler birer konuşma yaptı. San Francisco'daki gösterilere ise yaklaşık 42 bin kişi katıldı. Yürüyüşte kortejin başını çeken 20 çocuk, "kitle imha silahları" dövizleriyle birlikte Bush, yardımcısı Dick Cheney ve Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in fotoğraflarını taşıdı.

Avrupa'da da birçok ülkede yapılan gösterilerin en geniş katılımlısı ise Almanya'da gerçekleşti. Almanya'da 80 kentte insanlar sokağa dökülürken, Berlin'deki gösteriye yaklaşık 30 bin kişi katıldı. Özellikle son bir ay içerisinde ABD ve Avrupa ülkelerindeki emperyalist savaş karşıtı eylemler belli



bir süreklilikle ve her geçen gün genişleyerek sürmekte. ABD'de yapılan kamuoyu yoklamaları, Irak'a yönelik bir savaşa karşı halkın desteğinin yüzde 50'lilerin altına düştüğünü ve düşüşün sürekli devam ettiğini göstermekte.

Tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçiler savaşın başta petrol ve silah olmak üzere tekellerin kârına kâr kattığını; kendilerini ise hem cepheye sürülmek, hem savaşın ekonomik faturasını ödemek ve hem de hak ve özgürlüklerinin gaspedilmesiyle yüzyüze kalmak akıbetlerinin beklediğini biliyorlar. Onlar bunu bugüne kadar sayısız kez yaşayarak öğrendiler.

Bugün dünyanın çeşitli ülkelerinde emperyalist savaşa karşı yapılan eylemlerde emekçiler savaşla birlikte kendi hükümetlerinin uygulamalarını da protesto etmekte. ABD'de "ulusal güvenlik" gerekçesiyle liman işçilerinin grevleri yasaklanırken, Avrupa'da hükümetler bütçeden eğitim ve sağlığa ayrılan payı kısip savaşa ayrılan payı arttırmaktalar. Yine göçmenlere ve azınlık milliyetlere karşı ayrımcı politikalar uygulanırken, ilerici muhalefet üzerindeki baskılar arttırılmaktadır. Tüm bu uygulamalar savaş karşıtı gösterileri aynı zamanda mevcut hükümet ve iktidarlara karşı gösterilere dönüştürmektedir. Küreselleşmenin yarattığı yıkıma karşı G-7 zirveleri vesilesiyle alanları dolduran yüzbinler, bu kez de emperyalist savaşın yaratacağı yıkıma karşı alanları doldurmaktalar.

## Savaş karşıtı kitlesel bir hareket geliştirmenin aciliyeti

Emperyalistler Irak'la başlayacak, ardından tüm Ortadoğu'yu kapsayacak bir savaş için hazırlıklarını hızla tamamlarken, dünya halkları ve emekçi sınıflar da emperyalist savaşa karşı tepkilerini her geçen kitlesellenen eylemlerle ortaya koyuyorlar. Bu da savaşın birbirine karşı her iki cephe arasında başlamış olduğunu göstermektedir. Ne var ki, ABD ve Avrupa ülkelerindeki savaş karşıtı gösteriler belli bir istikrar kazanırken, Türkiye başta olmak üzere sıcak savaş bölgesinde yer alan diğer ülkelerde henüz benzer ölçekte eylemler yaratılabilmiş değil. Oysa emperyalist savaşın yaratacağı en büyük yıkım savaş bölgesi ülkelerinin emekçi halkları üzerinde olacaktır. Emperyalizm için bölgede stratejik bir öneme sahip olan Türkiye'de işbirlikçi sermaye iktidarı ile emperyalistlerin en üst düzeyde gerçekleştirdikleri pazarlıklar bunun göstergesidir. İçte ve dışta sermayenin ihtiyaçlarına uygun yeni bir hükümetin iktidara getirilmesi; cepheye sürülecek gençlerin kanı üzerinden yapılan pazarlıklar; 2003 yılına ilişkin hazırlanan bütçede eğitim, sağlık ve kamu yatırımlarının kısılıp, silahlanmaya ayrılan payın arttırılması; kardeş Kürt halkına karşı tırmandırılan şoven kampanya; seferberlik ve savaş hali kanunu ve tüzüğünün yenilenip uygulamaya hazır hale getirilmesi ve yaşanan bir dizi gelişme, ülkedeki işçi ve emekçileri bekleyen yıkımın boyutunu göstermektedir. Buna rağmen, bir takım

meslek odalarının düzenledikleri eylemleri dışta tutarsak, henüz yeterince güçlü ve yaygın eylemler gerçekleştirilebilmiş değil.

Seçim oyunuyla sersemletilen ve savaş pazarlıkları özenle gizlenip, Kuzey Irak'ta kurulabilecek bir Kürt devleti üzerinden "ulusal çıkarlar" perdesi ile emperyalist savaşa karşı tepkileri törpülenmek istenen emekçi kitlelere savaşın yaratacağı yıkımlar, emperyalistlerle yapılan kirli pazarlıklar, yeni hükümetin bir savaş hükümeti olduğu güçlü bir teşhirin konusu yapıp anlatılabildiği ölçüde eylemli bir sürecin de önü açılabilir. Bugün Türkiye'deki emekçi milyonlar Irak'ta bir savaş istememektedir.

İşbirlikçi sermaye iktidarının bir yanda savaş pazarlıkları yaparken diğer yanda savaş istemiyoruz sözleri, yanı sıra savaşa katılmanın uygun gerekçelerini yaratmak için hummalı bir çaba içinde olması, işçi ve emekçiler cephesinden yükselecek bir tepkiden çekindiğini göstermektedir. Bir yanda yıllardır IMF programlarıyla derin bir sefalete sürüklenen emekçi milyonların savaşın yaratacağı yeni yıkımları, cepheden gelecek asker cenazelerini nasıl karşılayacakları sorusu, diğer yanda derin bir ekonomik ve siyasal kriz içerisinde debelenen sermaye iktidarı. Bu tablo üzerinden önümüzdeki günlerin birçok yeni gelişmeye gebe olduğunu görmek hiç de güç değil.



## Amerikan emperyalizminin Irak'a karşı hazırlandığı savaşa karşı tepkiler tüm dünyada büyüyor...

# 26 Ekim tüm dünyada savaşa karşı eylem günüydü

### **ABD: Vietnam savaşı sonrasının en büyük gösterileri**

ABD emperyalizminin Irak saldırısına karşı en kitlesel ve yaygın protestolar yine kendi ülkesinden geldi.

Washington'da biraraya gelen 200 bin kişi Vietnam anıtı önünden başlayarak Beyaz Saray'a doğru yürüdüler. "Irak savaşını başlamadan durdurun!", "Bomba yerine Bush'u düşürün!", "Savaşa değil, iş için bütçe!" şiarlarının yanında, emperyalistlerin başı Bush'un İran, Irak ve Kuzey Kore'yi şer ülkesi olarak ilan etmesini protesto niteliğinde "şer eksenini Bush, Cheney, Rumsfeld!" sloganları yükseltildi.

Yürüyüşte ABD'nin Irak'a karşı sürdürdüğü ve 1.5 milyon insanın yaşamını yitirmesine neden olan ambargoya karşı çıkan eski Adalet Bakanı Ramsey Clark bir konuşma yaptı. Ayrıca şarkıcı Patti Smith, siyah insan hakları savunucusu Jesse Jackson, sinema sanatçısı Susan Sarrandon'un da aralarında bulunduğu 30 konuşmacı yaptıkları konuşmalarda ABD'nin dış politikasının emperyalist savaş politikası olduğunu vurgulayarak Irak'a karşı başlatılan saldırı savaşına karşı çıktılar. Konuşmacılar Kongre üyelerine yönelik olarak da "Halk adına konuşamazsınız!" dediler.

Amerika'da sadece Washington'da değil birçok başka kentte de gösteriler oldu. New Mexico'da ise 2 bin kişi Savunma Bakanı Rumsfeld'in evine doğru yürüdü. San Fransisko, Şikago gibi büyük kentlerde de Amerikan emperyalizmi, saldırgan dış savaş politikası ve iç politikası yürüyüşlerle protesto edildi.

Vietnam'dan sonra en kitlesel eylem olan savaş karşıtı protestolar, yaygınlığı ve kitleselliği ile oldukça başarılı geçti.

### **Almanya: 80'den fazla kentte eylemler**

"Savaşı başlamadan durduralım!" şiarı altında ABD'nin barış hareketinin yaptığı çağrıya uyarak Almanya'da da başta Berlin, Münih, Frankfurt/M, Köln, Hamburg gibi büyük kentlerde olmak üzere 80'den fazla kentte eylemler gerçekleşti.

En kitlesel yürüyüş 30 bin kişinin katıldığı Berlin'de yapıldı. Tüm eylemlerde yapılan konuşmaların ortak noktası, halen yurtdışında yerleştirilmiş bulunan 12 bin Alman askerinin, izleme panzerlerinin, savaş donanmasının Körfez'den çekilmesi, Almanya'da bulunan İngiliz ve Amerikan üslerinin Irak savaşı için kullanılmasına izin verilmemesi talepleriydi.

### **Avusturalya: Savaş karşıtı hareket büyüyor**

Geçtiğimiz haftalarda Bali adasında 100'ün üzerinde insanın yaşamını yitirmesine neden olan bombalı saldırıdan sonra Avusturalya halkı hükümetlerinin Irak savaşını destekleyen propagandasını birden bire tersine çevirdi.

Bilindiği gibi, Avusturalya devleti özel timleriyle Afganistan savaşına katılmış ve şimdi de Irak'a karşı başlatılması planlanan emperyalist savaşa destek verdiğini açıklamıştı.

Bali saldırısının şoku geçer geçmez, "Avusturalya hükümeti ABD'nin petrol çıkarları uğruna dünyanın diğer ucunda savaşa destek vereceğine kendi kapısının önüne baksın" söylemiyle halkın içinde

başlayan tepki, giderek savaş karşıtı protestolara dönüşerek büyüyor. Savaşa ve savaşa destek veren hükümete karşı kitlesel yürüyüşler, mitingler gerçekleştiriliyor. Ünlü şahsiyetler de savaş karşıtı hareket içinde yerlerini alıyor.

### **Köln'de savaş karşıtı gösteri...**

## **"Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı dayanışmaya!"**

ABD'nin Irak'a dönük saldırısının gündemleşmesiyle birlikte dünyada ve bölgede savaş karşıtı protesto gösterileri yükselmeye başladı. Eylemler her geçen gün yayılıyor ve büyüyor. 26 Ekim günü başta ABD'de olmak üzere dünyada ve Avrupa'nın irili ufaklı pek çok kentinde onbinlerce kişinin katıldığı protesto gösterileri gerçekleştirildi.

Almanya da yaygın biçimde yapılan savaş karşıtı gösterilere sahne oldu. Bu gösterilerden biri Köln'de gerçekleştirildi. Çeşitli Alman gruplarının organize ettiği, Ortadoğu kökenli ve Türkiyeli grupların katıldığı eyleme yaklaşık 2 bin kişi katıldı.

Eylem Dom Kilisesi önünde başladı. Yapılan konuşmalar, müzik dinletisi ve duyuruların ardından yürüyüşe geçildi. Eylemde ABD'yi ve İsrail'i protesto eden, Filistin ile dayanışmayı yükselten sloganlar atıldı, pankartlar taşındı. Eylem mitingle sona erdi.

Bir-Kar olarak "Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı dayanışmaya!" yazılı pankartımız, dövizlerimiz ve bildirilerimizle eyleme katıldık.

Avrupa'da olduğu gibi Almanya'da da savaş karşıtı tepkiler giderek artıyor, savaş karşıtı platformlar oluşturuluyor. Bir süre önce ara verdiğimiz savaş karşıtı faaliyetimizi güçlendirerek sürdüreceğiz.

**Bir-Kar/Köln**

## **Frankfurt'ta emperyalist saldırganlığa karşı kitlesel yürüyüş**

26 Ekim'de Almanya'nın belli başlı kentlerinde Amerikan saldırganlığına karşı kitlesel gösteri ve yürüyüşler gerçekleştirildi. Onbinlerce kişinin katıldığı gösteriler sendikalar, demokratik kitle örgütleri, Sınır Tanımaz Doktorlar Birliği ve devrimci çevreler tarafından organize edildi.

Aynı gün Frankfurt'ta içinde Bir-Kar'ın da yer aldığı "Frankfurt Birlik" in organize ettiği bir yürüyüş düzenlendi. Filistinlilerin ve Afganların yoğun ilgi gösterdiği yürüyüşe 5 bin kişi katıldı.

Eyleme Bir-Kar olarak önemli bir katılım sağladık. "Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltelim/Bir-Kar" imzalı binlerce bildiri dağıttık. Bildirilerimiz ilgiyle karşılandı. Eylemde insanlarla birebir sohbetler geliştirdik, *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışını gerçekleştirdik.

Önümüzdeki günlerde benzer eylem ve etkinliklerin artarak devam edeceğini gözeterek hazırlıklarımızı buna göre yapıyoruz.

**Bir-Kar/Frankfurt**

## **Nürnberg: Emperyalist savaşa hayır!**



26 Ekim günü Almanya'nın ve Avrupa'nın birçok kentinde Irak'a yönelik emperyalist savaş hedef alan protesto gösterilerinden biri de Nürnberg'te gerçekleştirildi. Eylemi Filistin Halkıyla Dayanışma Komitesi organize etti. Eylemin duyurusunu yapma ve bildiri dağıtımını konusunda BİR-KAR olarak bizler

de görev aldık. Yürüyüş ve mitinge çoğunluğu Alman ilerici güçlerinden oluşan 400 civarında bir katılım oldu. Yabancı işçi ve emekçilerden katılım ise çok sınırlıydı. Komitenin iki sayfa olarak Almanca hazırladığı bildiri yaygın bir şekilde dağıtıldı. Bizler de Almanca-Türkçe bildirilerimizi aralıksız dağıtıyoruz. Eylemin ön hazırlıkları istenilen yoğunlukta yapılamamıştı, bu katılımı etkiledi. Fakat komitenin çalışmaları tüm hızıyla devam ediyor. İyi bir organize ve ön hazırlık çalışması ile daha güçlü eylemlilikler yapmak mümkün. Çünkü savaşa karşı toplumda oluşan bir duyarlılık var. Yeter ki bu tepkiler örgütlenebilsin, doğru bir hedefe

yöneltilebilsin.

**Kahrolsun emperyalizm! Yaşasın enternasyonalizm!**

**Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltelim!**

**Bir-Kar/Nürnberg**



# ABD'de büyük savaş karşıtı hareket

Şu an ABD'de yaygınlığı ve radikallığı ile Vietnam savaşına karşı yapılan protestolardan daha geri olmayan bir savaş karşıtı hareket gelişiyor. 11 Eylül ertesinde Amerikan emperyalizminin savaş naraları atmaya başladığı günlerde yüzbinler "Savaşa hayır!" diyerek sokaklara çıktılar. Savaş defalarca alanlarda protesto edildi.

ABD emperyalizminin Irak'a karşı başlatacağı savaş için sürdürdüğü hazırlıklar tüm hızıyla sürerken Afganistan savaşının 1. yıldönümünde, 4-6 Ekim tarihlerinde, "savaşa karşı halkların birbirine düşman edilmesine, sindirme ve baskılara karşı direniş" andı için onbinlerce kişi birçok kentte savaş karşıtı gösteriler gerçekleştirdi.

6 Ekim'de "Day of Resistance" (Direniş Günü) için New York'ta Central Park'ta biraraya gelen 15 bin kişi hep bir ağızdan and içtiler: "Bizler, Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayan insanlar hükümetimizin bizim adımıza yaptığı haksızlıklara karşı mücadele etmek zorunda olduğumuza inanıyoruz." 10 kitadan oluşan andlarını, "Başka bir dünya mümkün ve biz yemin ediyoruz ki bunu gerçekleştireceğiz!" sözleriyle bitirdiler.

Bu eyleme çağırısı "Not in our Name" (Bizim adımıza değil) grubu yapmıştı. 26 Ekim'de savaşa karşı eylem günü için çağrı yapan birçok örgütten biri olan "Not in our Name!" geçen Mart'ta kuruldu. Kurucular "Tüm dünyada savaşa hayır, müslümanlara, Araplar'a, güneydoğu Asyalılar'a karşı sürdürülen tutuklama terörüne hayır!", "Demokratik hak ve özgürlüklerin

kısıtlanmasına hayır!" diyen değişik grupları bir çatı altında toplamayı hedeflediklerini söylüyorlar

6 Ekim gösterisinde Bush'un savaş planlarına karşı çıkan 16 bin kişi "Not in our Name!"'in altına imza attılar. Bu çağrıya çok sayıda tanınmış şahsiyet de katıldı. Eski adalet bakanı Ramsey Clark, Angela Davis, Martin Luther King, akademisyen Noam Chomsky, Bell Hooks, Howard Zinn, Hollywood emektarları Jane Fonda ve Oliver Stone'dan başka çok sayıda müzisyen, yapımcı, sanatçı, yazar da savaş karşıtı çağrıya destek verdiler.

"Not in our Name!" savaşa karşı direnişe çağırان tek oluşum değil. Son haftalarda savaş karşıtları basın yoluyla da seslerini yükseltiyorlar. 1200 tarihçi *New York Times*'a ilan vererek Amerikan Kongresi'ne Bush'a savaş yetkisi verilmemesi çağrısı yapmıştı. *Los Angeles Times*'da da "Americans Against the War With Iraq" (Irak savaşına karşı Amerikalılar) çağrısı



Jesse Jackson, kongre üyeleri Barbara Lee, Maxsine Walters'in de aralarında bulunduğu binin üzerinde kişi tarafından imzaya açıldı.

Amerikan anti-savaş hareketi için savaş çoktan başlamış bulunuyor. Sadece dışarıya karşı değil, içte de. Amerika'da halkın üçte biri, bu savaşın sadece iç politikada sorunları saptırmak için çıkarılmak istendiğine inanıyor.

Eğer bir hükümet, zamansal ve mekansal sınır tanımayarak tüm alanlarda sürdürülecek ve kuşaklar boyu devam edecek bir savaş başlattığını ilan ediyorsa; bunun için ilk etapta binlerce göçmeni zindanlara tıktırıyor, aylarca avukatları ile görüşmelerine bile izin vermiyor ve birçoğunun ailesini de bilgilendirmiyorsa; kirli işlerini dilediğince sürdürebilsin diye CIA'nın yetkileri artırılmışsa; yüzbinlerce kişi işten atılırken silahlanma için bütçe görülmemiş ölçülerde artırılmışsa, tüm bunlar, Amerikan halkı için bu

savaşın bizzat kendi kapısının önünde başladığını gösteriyor. Bu duyguyu her Amerikan vatandaşına hissettirmek, Amerikan anti-savaş hareketinin en güçlü yönünü oluşturuyor.

## Almanya'da savaş karşıtı hareketin zayıflıkları

Ama Amerika'da yayılarak ve radikalleşerek büyüyen barış hareketine karşın Almanya'da barış hareketi 1. Körfez Savaşı döneminde Bonn'da 100 bin kinin ve yine geçtiğimiz yıl Bush'un Almanya

ziyareti sırasında örgütlenen savaş karşıtı 100 bin kişinin protesto gösterisi dışta tutulursa, kitlesel anlamda ses getiren protestolar örgütlenme konusunda henüz oldukça silik durumda. Nitekim 26 Ekim eylemlilikleri barış hareketinin içinde bulunduğu durumu bir kez daha gözler önüne serdi.

Amerika'da barış hareketi bizzat kendi hükümetinin politikalarına karşı muhalefet ederken Almanya'da barış hareketi bu açıdan da henüz yeterince net bir tutum içinde değil. Örneğin 11 Eylül saldırısı bahane edilerek ardarda çıkartılan ve SPD'li İçişleri Bakanı Otto Schily'nin mimarı olduğu terör paketleri üzerine suskunluk sürüyor. Bu hükümet döneminde telefon dinlemeler, gizli kameralarla izlemeler, her yabancının potansiyel terörist olarak görülmesi, tutuklamalar, sınır dışı etmeler yaygınlaşıyor. Ama 26 Ekim çağrılarında bunlara değinilmeyecek kadar değersiz bulunuyor.

Çağrıların büyük bir çoğunluğuna pasifist söylemler hakim. Salt insani açıdan Irak halkının korunması gerektiği öne çıkartılıyor. Bazılarında haklı-haksız ayrımı gözetilmeksizin her

türlü savaş reddediliyor. Bazılarında ise salt ABD'nin ekomomi ve güvenlik politikaları öne çıkartılıyor.

Son gösterilerde Alman askerlerinin Afganistan'a ve Balkanlar'a işgalci güç olarak yerleştirilmesi de yan cümleler halinde verildi. 3 yıl önce SPD-Yeşiller hükümeti Balkanlar'da halkın "diktatör Milosoviç"den NATO'nun bombalarıyla korunabileceğini telkin etmişti. Alman askerlerinin Balkanlar'a yerleştirilmesi oradaki insan hakları sorununa bağlanmıştı. Bu savaş karşıtı hareketi etkisizleştirmenin sinsi ama etkili bir yöntemi olmuştu.

Almanya'daki anti-savaş protestolarında dikkati çeken ikinci nokta ise, uzun süredir ortalıkta gözükmeyen SPD ve Yeşiller'in yine bayraklarını alarak ortaya çıkmasıdır. Bugün Alman Başbakanı ve Dışişleri Bakanı Irak savaşına karşı olduklarını açıklıyorlar. Bundan cesaret alarak Yeşiller bazı yerlerde bu eylemlere çağrı yapabiliyor, hatta bazı yerlerde konuşmacı olabiliyorlar. Ve hükümet partisi SPD'nin gençlik örgütü, Almanya genelinde yürüyüşlere katılmak için merkezi çağrı yapan tek örgüt olabiliyor.

Oysa 4 yıldır iktidarda bulunan hükümet ortakları Sosyal Demokratlar ve Yeşiller bu süre boyunca bir savaş hükümeti olarak işlev görmüş ve Almanya onlar sayesinde son 4 yıldır sürdürülen savaşlara ve işgallere katılmıştı.

Barış hareketi organizatörleri, Alman devletinin Irak savaşına karşı olduğunu açıklamasından hareketle, merkezi bir yürüyüşün "gerekli olmadığını" açıklayabiliyorlar. Bu tutumuyla Alman anti-savaş hareketi, Irak savaşına karşı olduğunu açıklayan AB'nin "sivil toplum" kolu durumuna düşmekten kurtulamıyor.

## İzmir'de savaşa karşı eylem

Yaklaşan emperyalist savaşa karşı İzmir'de kitle örgütleri tarafından oluşturulan Savaşa Karşı İzmir Girişimi ilk eylemini 25 Ekim günü gerçekleştirdi. Saat 17:30'da yapılan eylem yaklaşık 100 kişi katıldı. Okunan basın metninin ardından mumlar yakıldı, oturma eylemine geçildi. Yarım saat süren eylem boyunca "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "Savaşa hayır!", "Şusma sustukça sıra sana gelecek!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!" sloganları atıldı. Daha sonra yapılacak eylemlere çağrı ile eylem bitirildi.

**SYKızıl Bayrak/İzmir**



Vahşi katliama emperyalist/kapitalist devletlerden destek

# Çeçenistan, Rus gericiliği ve ikiyeüzüzlük

**M. Dicle**

Moskova'da Rus özel birlikleri tarafından zehirli gazla gerçekleştirilen katliamla Çeçenistan sorununun çözülmediği, hala kanayan bir yara olduğu herkesin gözleri önüne serildi. Tiyatro işgali, izleyicilerin rehin alınması kabul edilebilir bir eylem biçimi değil elbette. Çeçenler bu tarz eylemleri daha önce de yapmışlar, 1995'te hastane basıp 2 bin kişiyi rehin almışlardı. Bu tarz eylemler kimi zaman Rus işgaline karşı çıkan Çeçenler'in mücadelesini meşruluk sorunuyla karşı karşıya bırakmıştır. Ancak asıl öne çıkarılması gereken sorun Çeçenistan'ın Rus gericiliği tarafından işgal edilmesi, bu halka karşı uygulanan baskı, zulüm ve katliamlardır.

**Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla hortlayan ulusal-etnik sorunlar**

'89-91 çöküşü ile beraber Ekim Devrimi'nin önemli kazanımlarından biri olan halklar arası kardeşlik ve dayanışma ruhu ağır darbeler aldı. Birbirini boğazlayan komşu halklar, emperyalistlerin ve bölgedeki gerici devletlerin kışkırtması ile ortaya çıkan sınır sorunları, dinsel gericiliğin Müslüman halklara el atması vb. gelişmeler eski Sovyet topraklarının bir bölümünü kanlı hesaplaşmalar arenasına çevirdi. Çeçenistan sorunu da 1994'ten beri devam etmektedir.

Revizyonist yozlaşmaya ve geriye dönüş süreçlerine rağmen sosyalizmin kazanımlarının önemi bu süre içinde çok daha net bir biçimde görüldü. Yugoslavya örneğinde de görüldüğü üzere uzun yıllar boyu kardeşçe yaşayan halklar, kapitalizmin tam egemenliğinin yeniden kurulmasıyla birlikte düşmanca ilişkilere ve kanlı boğazlaşmalara itilmişlerdir. Çeçen halkının uğradığı yıkım, çektiği acılar, işgalci Rus ordusunun yaptığı katliamlar vb. uygulamalar da bu döneme denk düşmektedir.

**Gericilerin güdümünde gelişen direniş hareketi**

Çeçenler, baştan beri Rus işgaline karşı çıkarak direniş yolunu tuttular. Ancak direnişin önderliği de emperyalist güçler, Türkiye, Suudi Arabistan gibi gerici güçlerle işbirliği yapmış bu güçlerden medet ummuştur. Çeçenler'in, işgalle ilgisi olmayan sivil insanları hedef alan eylem biçimlerini kullanması da, emperyalistlerle girdiği bu gerici işbirliğinden bağımsız değil. Buna rağmen Çeçenler'in Rus işgaline karşı direnmesi meşrudur ve her halk gibi Çeçenler'in de kendi kaderini kayıtsız şartsız tayin etme hakkı vardır.

Emperyalist güçlerden medet uman bütün halklar gibi Çeçenler de geline nokta hayal kırıklığına uğramış, yaşadıkları sorunlar katlanarak günümüze kadar gelmiştir. Görüldü ki, ne Türkiye ne de diğer emperyalist güçler Çeçenistan için Rusya ile olan çıkar ilişkilerini riske atmazlar. Bu güçlerin kendileri başka halkları ezmekte, Rusya'nın Çeçen halkına reva gördüğü baskı ve zulmü sömürdükleri halklara karşı kendileri de uygulamaktadırlar. Çeçenistan'a duydukları ilginin, bu halkın yaşadığı sorunlara sahip çıkmak ya da çözüm üretmekle bir ilgisi yok. Yaptıkları şey, sadece etkinliklerini bu bölgede geliştirmek için Çeçen sorununu istismar etmektir.

**Gittikçe gericileşen Rus emperyalizmi**

Sovyetler'in dağılmasından sonra Rusya'yı kolay lokma sayan emperyalist güçler kısa sürede yanıldıklarını anladılar. Sovyet süreci birikimini gaspeden yeni Rus burjuvazisi, 10 yıllık bir süreden sonra gittikçe güçlenen, aynı oranda da gericileşen bir emperyalist güce dönüştü. Diğer emperyalist odakların dikkate almak zorunda kaldığı bir düzeye ulaşarak, çıkarlarını korumak söz konusu olduğunda kafa tutabileceğini de gösterdi. Amerikan emperyalizmi Irak'a saldırmak için, kullandığı tüm yöntemlere karşın halen Putin yönetimini ikna edebilmiş değil.

Rusya'nın Çeçenistan işgali gerici, emperyalist bir işgaldır. Çeçen halkını katleden Rus ordusu, bu halkın kendi kaderini tayin etme hakkını engellemektedir. Çeçen direniş hareketinin gerici güçlerin etkisi ya da yönlendirmesi altında olması Rusya'nın işgalini hiçbir şekilde meşrulaştıramaz. Tüm işgalci güçler gibi Rusya da Çeçenler'in direnişini terörizm olarak değerlendiriyor ve şiddetle ezmeye çalışıyor. Tıpkı İsrail'in Filistin'de, Türkiye'nin Kürdistan'da, İngiltere'nin İrlanda'da, Amerika'nın Vietnam'da yaptıkları gibi.

Tiyatro baskını karşısında Rus yönetiminin aldığı tutum bu yeni emperyalist gücün diğerlerinden bir farkı olmadığını, Çarlık Rusayası'nın katliamcı geleneğini sürdürmeye başladığını gösterdi. Putin yönetimi yüzlerce insanın hayatını hiçe sayıp, "Rusya asla teröristlerle anlaşma yapmaz" politikasına dayanarak dünyanın gözleri önünde vahşi bir katliamı zehirli gazlarla gerçekleştirmiştir. Kitlel katliam emri veren Putin, utanmadan Rusya'nın kitle imha silahları tehdidi altında olduğunu iddia ederek, Çeçenistan'da devam eden saldırılara hız vereceğini açıklıyor. Daha saldırgan ve yayılcı bir dış politika hattı oluşturmak için emirler verildi, generallerle yeni politikanın oluşturulması için çalışmalara başlandı.

**Emperyalist dünya düzeninden kitle katliamına destek**

Dünya emperyalist ve gerici güçleri Putin'in politikasına destek vermiş, yüzlerce insanın gazla boğulmasına alkış tutmuştur. Özellikle ABD, İsrail ve

Türkiye'nin katliam karşısındaki tutumları ibret vericidir. Rus yönetimine açık destek veren üçlü gerici mihverin, katliamcılıkta dünyada başı çeken ülkelerin ön sıralarında yer almaları bir tesadüf değil. ABD'nin Afganistan'da, İsrail'in Filistin'de, Türkiye'nin Kürdistan ve cezaevlerinde sürdürdüğü katliamlar bunu gösteriyor. Emperyalist güçlerin tam desteğini alan Moskova'daki katliam, bundan sonra kitlelerin karşı karşıya kalacağı felaketler hakkında bir fikir veriyor.

Emperyalist/kapitalist düzen her muhalif hareketi terörist ilan edip hiçbir kural tanımadan hunharca katliamlar yapabilecek, hem de zehirli gazlar ya da kimyasal silahlarla. Bu katliamlarını arsızca "teröre karşı", "demokrasi" adına yaptığını iddia edebilecek, medya tekelleri de katliamları meşrulaştırmak için seferber olacak. Nitekim Rus basını katliamı

alkışlarla karşılamıştır. Tıpkı kokuşmuş Türk medyasının 19 Aralık katliamını alkışlaması gibi.

Bu ve benzer katliamlara hazırlık kapsamında başta ABD olmak üzere bütün emperyalist güçler yeni silahlar geliştirmek için milyarlarca dolar harcamaktadırlar.

Gelişmeler kitlelerin ciddi bir tehdit altında olduğunu gösteriyor. Kitle imha silahları en saldırgan güçlerin elinde ölüm saçabilecek. Bugünlerde Irak'a saldırmaya hazırlanan ABD'nin de temel gerekçesi, Saddam yönetimini "kitle imha silahlarından" arındırmak. Bu iddiaya kimse inanmasa da Bush haydudu ısrarla bu iddiaya sarılmaktadır. Oysa Moskova'da yaşananlar, kitle imha silahlarının kimlerin elinde, nasıl kullanıldığını ve bu katliamların kimler tarafından desteklendiğini en açık bir şekilde göstermiştir. İnsanlığın karşısındaki en büyük tehlikenin emperyalist güçler ve onların uşakları olduğu gerçeği de gizlenemez bir şekilde tüm dehşetiyle orta yerde durmaktadır.

Artık hiçbir emperyalist gücün "kitle imha silahlarına karşıyız", "Saddam Hüseyin'i bu silahlardan arındırmalıyız" iddiaları ile kitleleri aldatması eskisi kadar kolay olmayacak. Bu tür iddiaların ikiyeüzüzlükten ibaret olduğu sadece Moskova'daki katliama bakılarak anlaşılabilecek. Yine de benzer gerekçelerle ve daha sık bir şekilde bu tür katliamların gündeme geleceğini tahmin etmek zor değil. Zira kapitalist sömürü ve baskı karşıtı yaratacak, toplumsal muhalefet, savaş karşıtlığı, anti-emperyalist mücadele devam edecektir. Güçlenme eğilimi taşıyan bu harekete karşı emperyalistler de, orman yasalarını dünyanın tek geçerli yasaları haline getirme çabalarını hızlandıracaklardır.

Herhangi bir yerde ve zamanda kitlel olarak katledilen insanlardan biri olmak ya da böyle bir kıyımın tanığı durumuna düşmek istemeyen her insan kapitalist barbarlık ve emperyalist saldırganlığa karşı yükselen mücadelenin bir ucundan tutmak zorundadır. Bu gerçeğin farkında olanlar, eğer buna rağmen sessiz kalıyorlarsa onlar da bu suça ortak olacaktır. Artık söz konusu olan insanlığın geleceğidir. Alınacak tutumlar bu kıstasa göre belirlenmelidir.

**Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!**



# Sosyal yıkıma karşı BDSP saflarında örgütlenelim!

Türkiye İMF ile ilk anlaşmayı 1958 yılında imzaladı. Aradan geçen zaman içerisinde ortalama üç yılda bir "istikrar programı" adı altında yeni anlaşmalara imza attı. Şu an uygulanan "Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı"nı da saydığımızda İMF ile tam 18 kez anlaşma imzalandığını, bunların gereklerinin yerine getirildiğini görüyoruz. Ekonomiye düze çıkarmak adına uygulanan programlar tam tersine yeni ekonomik krizlere yolaçmıştır. 2000 yılı başında uygulamaya sokulan 17. anlaşmanın akibeti de farklı olmamıştır. Şubat 2001'de iflas eden 17. İMF programının yolaçtığı gelişmelere bakıldığında, işçi ve emekçiler açısından tam bir yıkım tablosu görülecektir.

**Ücretler gerilemiştir:** İşçi ve emekçilerin ücret artışları her türlü yol kullanılarak sınırlanmış, buna karşılık tüketim maddelerine ve hizmetlerine yapılan zamlardan hiçbir biçimde taviz verilmemiştir. İşçi ve emekçilerin gelirleri İMF anlaşmalarının yürürlükte olduğu yıllarda sistemli bir şekilde eritilmiştir. Örneğin, Temmuz '99'da en düşük memur maaşıyla 44 adet 12 Kg'lık mutfak tüpü alınabilirken, Temmuz 2002'de sadece 16 adet mutfak tüpü satın alınabiliyor.

**Kamu harcamaları kısılmıştır:** Eğitim ve sağlık başta olmak üzere devlet kamu harcamalarını önemli ölçüde kıstı, bu sektörlerde yatırım yapmaktan vazgeçmiştir. Bu hizmetler özelleştirme politikalarının bir parçası olarak paralı hale getirilmektedir.

**Ulusal para değer kaybetmiştir:** Ekonomik kriz sonucu dolar aşırı değer kazanarak 903.721 TL'den 1.650.000 TL'ye çıkmış, Türk Lirası aynı oranda değer kaybetmiştir. Bunun sonucu olarak, kasaları dolarla dolu olan sermaye kesimi bir gecede yüzde 40 oranında zenginleşirken emekçiler yüzde 40 daha da yoksullaşmıştır.

**Ülkenin stratejik işletmeleri, bankalar, yer altı ve yer üstü kaynakları özelleştirmeler yoluyla yabancı tekellere peşkeş çekilmiştir:** Birçok kamu kuruluşu özelleştirilirken, Telekom, THY, Tekel, Şeker fabrikaları gibi kuruluşların özelleştirme işlemleri de hızla tamamlanmaktadır. İMF'nin isteği doğrultusunda 2001 yılı itibarıyla 128 kadar kamu kuruluşu özelleştirilmiş, buralarda çalışan sendikalı her 10 işçiden 8'i işten atılmıştır. Özelleştirilen işyerlerinde sendikasılaştırma oranı yüzde 72'dir. Özelleştirmeler nedeniyle toplam 400 bin işçi işten atılmış, işsizler ordusunun safları daha da büyümüştür.

**Çalışma koşullarında orta çağ düzeni:** Çalışma yaşamıyla ilgili yasalarda patronların istekleri doğrultusunda yapılan değişikliklerle kuralsızlaştırma ve esnek çalışma geçerli kılınmak istenmektedir. Yeni iş yasasındaki değişikliklerle, işçi sınıfının zorlu mücadeleleri sonucu elde ettiği bir takım hakların da gaspedilmesi hedeflenmekte, ortaçağın çalışma koşulları dayatılmaktadır.

**Emekçi köylülük yıkıma uğratılmıştır:** Dünyada tarım alanında kendi kendine yetebilen sayılı ülkelerden olan Türkiye'de bugün destekleme alımlarının kaldırılması, tarımda ithalatın artırılması



vb. uygulamalar sonucunda yoksul emekçi köylülük göçe ve açlığa mahkum edilmiştir.

**Kişi başına düşen milli gelir gerilemiştir:** Kişi başına düşen milli gelir Derviş'in 18. İMF programını uygulamaya koyduğu 2001 Mart'ında 2.261 dolar iken 2002 Temmuz'unda 2.160 dolara gerilemiştir.

**İç ve dış borçlar katlanarak artmıştır:** Aynı tarihler arasında iç borç, 62 milyar dolardan 95 milyar dolara, dış borç ise 111.9 milyar dolardan 120 milyar dolara çıkmıştır.

Özet olarak İMF programlarının uygulanması sonucu, patronların safahatı artarken, işçi ve emekçilerin sefalet ve yoksulluğu derinleşmiştir.

**İMF'ci partilere oy vermeyelim, hesap soralım!**

Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin ve işbirlikçi sermayenin ihtiyaçlarını daha ilerden karşılamak için yıpranan hükümetin yenisi ile

değiştirilmesi ihtiyacı duyulmuş ve bu ihtiyacın ürünü olarak seçim oyunu tasarlanmıştır. Gerçek seçim önceden yapılmıştır. Hükümet olmak için aday olan düzen partilerinin hepsinin ABD'nin Irak savaşına destek vermeleri, AB uyum yasalarını görülmemiş bir hızla onaylamaları ve İMF programlarını devam ettirecekleri yönündeki açıklamaları bunun kanıtıdır. İşçi ve emekçilere ABD-AB-İMF ve TÜSIAD cephesi tarafından seçilenleri onaylamak, dolayısıyla kendi celladını seçmek dayatılmaktadır. İMF programlarının sonuçları ortadadır. Buna rağmen düzen partileri "mevcut programı devam ettireceğiz" şeklinde açıklamalar yapmaktadır. Bu da onların gerçek kimliğine ışık tutmakta, hepsinin

İMF çatısı altında aynılaştığını ve işçi-emekçi düşmanı olduğunu gözler önüne sermektedir. Düzen partilerinin uygulayacağı ekonomik program, İMF'nin önlerine koyduğunu hayata geçirmekten ibarettir. Düzen partileri arasında yapılacak bir seçim yalnızca bir aldatmacadan ibarettir. İşçi ve emekçilerin yapacağı gerçek seçim, düzen ile devrim arasında bir tercih yapmaktır.

Düzen partilerinin gerçek yüzünü teşhir etmek ve işçi-emekçilerin birleşik mücadelesini örnek için kurulan **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** devrim cephesini temsil etmektedir. Düzen partileri İMF'ye bağlılık yemini ederken, emek ve demokrasi adına hareket ettiğini söyleyen reformistler çözümün sermayenin meclisinde olduğu hayallerini yayarken, **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** işçi ve emekçileri kendi temel ve güncel talepleri için mücadeleye çağırmaktadır.

S. Kavak

## Sefaköy BDSP çalışmalarından...

### İnönü Mahallesi'nde coşkulu seçim şenliği

Seçim büromuzun önünde gerçekleştirdiğimiz şölene 80 civarında emekçi katıldı. Etkinlik öncesi seçim büromuzun çevresinde ve hedeflediğimiz bazı bölgelerde kapı kapı dolaşarak bir yandan insanları şölenimize davet ettik, diğer yandan da emekçilerin seçimlerle ilgili görüşlerini aldık. Yaptığımız sohbetlerde seçimlerin, düzen partilerinin ve sistemin teşhirini yaptık. BDSP'nin seçimlere bakışını ve amacını anlattık, devrim ve sosyalizm programını onlara tanıtmaya, anlatmaya çalıştık. Bu şekilde mahallede yüzlerce ev dolaştık. Birkaçında konuk olduk, daha anlamlı ilişkiler kurduk. Evlerinde konuk olduğumuz insanların hemen hepsi seçimler sonrasında da bizlerle görüşmek istediklerini belirttiler.

Şölenin başlama saatinden saatler önce ses düzenimizi kurarak mahalleye sözlü propaganda yaptık. Bir yandan bildirimizi okurken diğer yandan etkinliğin çağrısını yaptık. Mahallenin ana caddesinden geçen insanlara bini aşkın BDSP adayı tanıtım bildirisini dağıttık.

15:30'da etkinliğe başladık. İlk önce şölenimize dayanışma amacıyla katılan Grup Soluk programını sundu. Yaklaşık 45 dakika boyunca türküler ve halaylarla kitleye seslendi. Ardından BDSP çalışanı bir arkadaşımız seçimler üzerine kısa bir konuşma yaptı. Sefaköy İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu'nun şiir dinletisi ile etkinliğimiz sona erdi.

**BDSP çalışanları/Sefaköy**



***BDSP Anadolu Yakası çalışmalarından...*****Aydos'ta coşkulu şölen ve kitle çalışmasının bazı verileri**

27 Ekim günü **Pendik Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** olarak "Birlik, dayanışma ve mücadele" şöleni düzenledik.

Ön hazırlık çalışmalarına 750 adet şenliğe çağrı afişini Aydos-Kurtköy ve Pendik'te yaygın bir şekilde kullanarak başladık. Şenlik davetiyelerimizi platforma destek veren arkadaşlarımızı da seferber ederek en geniş şekilde emekçilere ulaştırmaya çalıştık. Kapı kapı dolaşarak şenliğin duyurusunu yaptık. Şölen günü mahallede bulunan tüm dernek ve kahveleri dolaşarak platformumuzun tanıtım şenliğine katılım çağrısı yaptık.

Şenliğimize 200'e yakın emekçi katıldı. Program, nasıl bir ortamda seçimlere katıldığımızı, **BDSP'nin** bağımsız sosyalist adaylarının amacını anlatan bir sunuş konuşması ile başladı. Ardından konuşma yapan bağımsız sosyalist milletvekili adayı N. Şafak Özdoğan düzen partilerinin teşhirini yaptı, işçi ve emekçileri sınıfın devrimci programı altında birleşmeye ve mücadele etmeye çağırdı. Tiyatro Manga, savaş temasının işlendiği Nazım Hikmet'in "Taranta Babu'ya Mektuplar" şiirini oyunlaştırarak sundu. Oyun izleyenlerin büyük beğenisini topladı. Sahneye çıkan Grup Eksen, seslendirdiği marş ve türkülerle kitleyi coşturdu. Sefaköy İşçi Kültür Evi Şiir Grubu'nun ardından sahneye çıkan Esenyurt İşçi Kültür Evi Halk Oyunları Ekibi büyük bir ilgi ile izlendi.

**Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun** hem katılımıyla hem de mesajlarıyla destekleyen Sivas-Hafik ilçesi Beykonağı-Bayramtepe Köyleri Dayanışma Derneği Gençlik Komisyonu kısa bir müzik dinletisi sundu. Davul-zurna eşliğinde çekilen halaylar kitleyi coşturdu. Ardından **BDSP** çalışanı bir arkadaş kısa bir konuşma yaptı.

Şölenle "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı. Platformun amacının anlatıldığı, emekçilerin sermayenin saldırılarına ve emperyalist savaşa karşı mücadeleye davet edildiği şölen büyük bir ilgi ve beğeniyle izlendi.

Şölen sonrası etkinliğimize katılan bazı işçi ve emekçilerin evlerini ziyaret ederek izlenimlerini aldık, daha sıcak sohbetler gerçekleştirdik. Yaptığımız sohbetlerde emekçiler etkinliği beğendiklerini, örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka şanslarının olmadığını dile getirdiler. İşçi ve emekçiler cephesinden sorunun, çözüm yolu olarak mücadele etmeyi görememelerinden kaynaklanmadığını gördük. Dile getirdikleri sorunlar arasında, kendi dışındaki insanlara, sınıf kardeşlerine güvensizlik, umutsuzluk; mezhep, milliyet, yöre ayrımcılığı yapılması; 12 Eylül faşist darbesinin yarattığı olumsuz atmosfer, sınıf mücadelesinin dibe vurması vb. sorunlar yer alıyordu.

Çalışmamızda bu ve benzeri söylemlerle sık sık karşılaşırız. Bu söylemlere karşılık bizler sermaye sınıfının böl-parçala-yönet politikasının sürekli olarak uyguladığını; güvensizlik ya da umutsuzluğun tam da burjuva gericiliğinin yaratmak istediği ruh hali olduğunu, bunun sorunlarımızı çözemeyeceğini; örgütlenmenin ve mücadele etmenin uzun soluklu,



kararlılıkla yürütülmesi gereken, emek ve zaman isteyen bir iş olduğunu ve bundan başka da bir kurtuluş yolu olmadığını vurguluyoruz. Söylenecek ya da umutsuz olmak yerine insanları mücadelede özne

kurma mücadelesine işçi ve emekçilerin daha geniş kesimlerini katmaktır.

***BDSP çalışanları/Aydos***

***Gülsuyu emekçileriyle şenlikte buluştuk!***

Amerikancı sermaye partilerinin karşısında sınıfın devrimci programı temelinde birbuçuk aydır yoğun bir seçim çalışması sürdürüyoruz. Tüm olanaklarımızı seferber ederek işçi ve emekçilerle buluşmaya çalışıyor, 4 Kasım'da bizi bekleyen zorlu sürece hazırlanıyoruz. Daha şimdiden bu yönde anlamlı sonuçlar elde etmiş bulunuyoruz. Emekçi Gülsuyu halkı, çalışmaya başladığımız ilk günden beri bize kapılarını açtı. Çalışmamıza karınca karınca maddi ve manevi olarak katkılarını sundu. Gülsuyu emekçileri her şeyden önce etkinliklerimize katılarak, çalışmamızı destekleyerek sınıf devrimcilerini sahiplendiler.

Biz de Gülsuyu **BDSP** çalışanları olarak, çok yönlü ve yoğun çalışmamızı düzenleyeceğimiz bir şenlikle bir üst boyuta taşımaya karar verdik. Çok kısa bir zaman içinde şenlik duyurusu için hazırladığımız afişleri, davetiyeleri kullanarak emekçilere ulaşmaya çalıştık. Kahvehane konuşmaları yaparak, kapıları çalarak emekçileri şenliğimize davet ettik. 700 kadar bilet sattık. Şenlik tarihi olan 26 Ekim'e kadar soluksuz bir çalışma yürüttük.

Bu çalışmanın verdiği güvenle şenliğin yapılacağı düğün salonunu pankartlarımızla süsledik. Ne var ki, emeğimizin karşılığı olacak bir katılım gerçekleşmedi. Binlerce insana ulaşmamıza ve pek çoğundan söz almamıza rağmen ancak 200'ü aşkın emekçi şenliğimize katılabilirdi.

Etkinliğimiz, platform çalışanı bir arkadaşımızın konuşmasıyla başladı. Ardından **BDSP** milletvekili adayı N. Şafak Özdoğan bir konuşma yaptı. Grup Eksen'in ve Sefaköy İşçi Kültür Evi şiir grubunun ardından Tiyatro Manga savaşı teşhir eden bir oyun sahneledi. Büyük bir beğeniyle izlenen oyunun ardından halaylarımızla etkinliğimize son verdik.

Ses düzeninin bozuk olması, bir takım başka aksaklıklar etkinliği olumsuz yönde etkiledi. Kuşkusuz, pek çok alanda olduğu gibi bu konulardaki eksikliklerimizin farkındayız. Bunları, devrimci sınıf çalışmasında her geçen gün kazandığımız iddia ve ısrarla aşmayı da başaracağız.

***BDSP çalışanları/Gülsuyu***



***Rumeli Yakası BDSP çalışmaları sürüyor...*****BDSP'nin ilkeli ve tutarlı bakışını pratikte somutluyoruz**

Çalışmalarımızı her geçen gün güçlendirerek ve yoğunlaşarak sürdürüyoruz. Faaliyetimizin belli bir başarı elde ettiği açıktır. Devrimci bir programa sahip olan BDSP, ilkeli ve tutarlı bakışını pratikte de sergiliyor.

Emekçilere parlamentonun gerçekte düzenin kanlı ve kirli yüzünü gizleyen bir aldatmacadan ibaret olduğunu anlatıyoruz. Seçimlerin yaratmış olduğu atmosferden yararlanarak işçi sınıfının devrimci programını geniş işçi ve emekçilere tanıtmak, anlatmak ve bu program etrafında birleşme ve mücadele etme çağrısı yapıyoruz. Bugün tüm imkanları zorlayarak ve çeşitli araçları kullanarak, çalışmamızı güçlendirmeyi ve somut kazanımlar elde etmeyi hedefliyoruz. Güçlerimizin sınırlı olması bizi belli bakımlardan zorlasa da bu zorluklara hiçbir zaman takılıp kalmıyoruz. Seçim faaliyetimize çeper güçlerimizi de dahil ettik ve tüm imkanlarımızı harekete geçirdik.

İnsanlarla birebir sohbetlerde bulunmak, tartışmak devrimci faaliyette önemli bir yer tutuyor. Semtte seçim çalışmasını sürdürürken kimi zaman evleri dolaşarak tek tek dağıttığımız aday bildirilerimiz oldukça etkili oldu. CHP'li olan bir evde yapılan sohbet bu çerçevede anlamlıydı. Ev sakinleri şunları söylediler: "Biz yıllardır CHP'liyiz, fakat şimdiye dek bu şekilde kimse bize bir şey anlatmadı, ilgilenmedi. Hep uyutulduk ve bize gerçek kurtuluşun parlamento olduğu gösterildi. Bugün bunun gerçek olmadığını görmüş bulunuyoruz. Milletvekili adayının gelip bizleri ziyaret etmesi çok güzel bir şey. Her türlü desteği vermeye hazırız..."

Sokaklarda sözlü ajitasyon ve propagandayla yaptığımız dağıtımlar da oldukça etkili oldu. Çalışma yürüttüğümüz semtin gençleri kendini solcu, devrimci

**Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!**

**Emperyalist savaşa geçit vermeyelim!**

**Bağımsız Sosyalist Milletvekili Adayı**

tartışmalar yaşandı. Örneğin Kürt halkının tüm özelemlerini parlamentarist hayallere ve AB'den gelecek demokrasiye kilitlemiş olan İmralı çizgisinin insanları ne kadar boş hayallere sevkettiğini bir kez daha görmüş olduk. Seçimler için DEHAP'ın çıkarmış olduğu bir afişte yeralan soğan ve biberin ne ifade ettiğini sorduk. Sohbet ettiğimiz arkadaş insanların acısını biberin, gözyaşını da soğanın simgelediğini söyledi. "Çünkü çok kritik bir dönemden geçiyoruz, direkt bir takım şeyler yaparsak bizi engellerler, çalışma yapamayız ve bir çuval inciri de batırmış oluruz!" şeklinde bir açıklama yaptı. Kendi platformumuzu ortaya koyduğumuzda ve yürüttüğümüz faaliyetleri anlattığımızda "nasıl oluyor da devlet izin veriyor!", "sizin bu materyalleriniz yasadışı değil mi!" gibi hayretler içeren sorularla karşılaştık. Yine aynı insanların bizimle özel sayı dağıtımında bulunmaları ise oldukça anlamlıydı.

Burada önemli olan insanlara bir takım şeyleri dayatmak değil, açıklayıcı ve ikna edici bir tarzda sorunları ortaya koyabilmektir. Her insandan

olarak nitelendirmektedir. Fakat bunu örgütlü bir tarza büründürmüş değiller. Mitinge çağrı yapan kuşlarımızın dağıtımını yaparken gençliğin ilgi göstermesi ve dağıtıma bizlerle birlikte katılmak istemesi bizim için oldukça anlamlıydı. Seçim bürolarımızın siyasal kitle çalışmamızın üssü haline gelmesi bizim payımıza bir kazanımı ifade ediyor. Önemli olan bu üssü daha kalıcı mevizlere dönüştürmek ve sınıf çalışmamızda güçlü zeminlere dayanak yapmaktır. Yine bir eve yapılan ziyaret sonucu canlı bir tartışma ortamı oluştu. Kürt milliyetinden emekçilerin bulunduğu evde ilginç

alabileceğimiz en ufak bir katkıyı devrim davası için kullanmayı bilen bir bakışla ele alabilmektir.

***Pratik faaliyetlerden:***

**Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun** Rumeli yakası çalışmaları yoğun bir şekilde sürüyor. Afiş, bildiri, kuşlama, ev ziyaretleri olmak üzere bir dizi aracı kullanıyoruz. E-5, Küçük Çekmece, Sefaköy, İkitelli ve çevre sanayi siteleri, Mecidiyeköy, Aksaray dahil olmak üzere geniş bir alanı beş gün üst üste yaygınca afişledik. Afişlerimiz insanların yoğun ilgisini çekti.

\* Blok halinde afiş yapan kanlı ve kirli parti faşist MHP ve diğer düzen partilerinin afişlerinin üzerini kapatırken insanların "iyice kapatın!", "bunların hepsi yüzünüz, hepsinin üzerini kapatın!", "kolay gelsin yoldaşlar!" gibi tepkileriyle karşılaştık. Bu tepkilerin yanı sıra birçok yerde afişlerimizin dikkatlice okunduğuna tanık olduk. Semt içlerinde ise çocukların afiş yapabileceğimiz yerleri göstermesiyle rahat bir çalışma yürüttük. Ayrıca yol üzerinde afiş yaparken yoldan geçen birçok araba korna çalıp çalışmamızı selamladı.

\* E-5 Kuleli'de afişlerimizi yapmış gidiyorduk ki MHP'li faşistlerin orada nöbet tuttuklarını farkettik. Afişleri sökerler diye kurumasını beklemeye başladık. Aradan 5 dakika geçmişti ki 20-25 kişilik bir grup o sırada afiş yapmakta olan DEHAP çalışanlarına müdahale ettiler. Biz de DEHAP çalışanlarının yanına gittik. Orada bulunan polisler görevlerini sivil faşistlere devretmişlerdi! Bu tip saldırılar ne afişlerimizi sökmeye, ne de bizi yıldırmaya yetebilir. Böylesi baskılar bizleri durduramadı, durduramaz da.

\* Özel sayımızın dağıtımını ise semt gençliğinin desteğiyle yaptık. 20 bin bildiriye çeşitli emekçi semtlerinde dağıttık. Sefaköy'ün çeşitli mahallelerindeki halk pazarlarında bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. Dağıtım esnasında insanlar dağıttığımız bildirilerin düzen partilerinin bildirileri sandıkları için önce almadılar. Ancak kendimizi tanıttık ve devrimci sosyalist adayın bildirileri olduğunu söyleyince büyük bir ilgiyle karşılaştık.

***BDSP çalışanları/Rumeli Yakası***

***BDSP Esenyurt seçim çalışmalarından...*****Her toplantımız emekçilerin sorunlarını ve çözüm yollarını özgürce tartıştığı bir platform...**

3 Kasım yaklaştıkça seçim çalışmalarımız da hız kazanıyor. Seçim çalışmalarımızı yeni araçlarla giderek daha geniş bir kesime ulaştırıyoruz. Yeni seçim materyallerini yaygın bir şekilde kullanıyoruz. Çalışma bölgemizi 4 çeşit afişle donattık. Ana güzergahlara şiarlarımızın yazılı olduğu pankartları astık. Aday imzalı 20 bin bildiriye bitirmek üzereyiz. Seçim aracımızla semt halkına sesleniyoruz. Hemen her fırsatta kahve toplantıları yapıyoruz. Tüm imkanlarımızı kullanarak işçi ve emekçilerle doğrudan seslenmeye, onlarla biraraya gelmeye, çalışıyoruz.

Kısaca "Sermayenin meclisi değil işçi ve emekçilerin meclisi; seçim değil devrim!" şiarına uygun olarak, yalnızca seçimden seçime hatırlanan emekçileri mücadeleye katmak için her yol ve yöntemi kullanıyoruz. Her toplantıyı emekçilerin sorunlarını ve çözüm yollarını özgürce tartıştığı bir platforma dönüştürmeye çalışıyoruz.

Bu amaçla 27 Ekim Pazar günü Müslüm Turfan'ın Balıkolu'ndaki seçim bürosunda 60 kadar semt sakininin katıldığı bir söyleşi düzenledik. Müslüm

Turfan ve bir platform çalışanının konuşmalarının ardından sözü emekçiler aldı. Herbiri kendi cephesinden yaşadıkları sömürüyü, çalışma koşullarının ağırlığını dile getirdiler. Yaşadığımız sorunların ancak birleşik bir mücadeleyle çözüleceği konusunda hemen herkesin ortak bir vurgusu var. Ancak sıra bunun nasıl başarılabileceği konusuna geldiğinde güvensizlik sorunu bir şekilde ifade ediliyor.

BDSP çalışanları çözümün sınıfın devrimci programı etrafında kenetlenmekten geçtiğini, işçi sınıfının mücadeleye seferber olmak dışında bir seçeneğinin olmadığını vurgulayarak tarihsel deneyimlerden örnekler verdiler. Bu topraklarda güçlü bir devrimci gelenek olduğunu, günümüzde bu geleneğin devrimcilerin başeğmez direnişleriyle daha da güçlendiğini, asıl sorunun sınıf hareketiyle devrimci temelde buluşmak olduğunu vurguladılar. Binbir yol ve yöntemle bölünmüş ve parçalanmış olan işçi sınıfının ancak bu temeldeki birlik ve mücadelesiyle bugünkü suskunluğun, güvensizliğin

aşılabileceğini belirttiler ve tüm emekçileri sınıf sorumluluklarını yerine getirmeye çağırdılar. Verimli geçen toplantı, Grup Eksen'in türkülleri, şiirler ve halaylarla coşkulu bir şekilde bitirildi.

29 Ekim akşamı Depo'daki seçim bürosunda 20 kadar genç insanın katıldığı bir film gösterimi yapıldı. Gösterimin ardından Yılmaz Güney ve Sürü filmi hakkında sohbet toplantısına geçildi. Filmin ne anlatmaya çalıştığı konusundaki bir bilgilendirmeden sonra, geçmişin ve bugünün Türkiye'si, bugün yaşanan sorunların kaynağı üzerine geniş bir tartışma yürütüldü. İnsanlığın geçirdiği toplumsal gelişim aşamaları, bu gelişimin ardındaki sınıfsal çatışmalar ve bu çatışmaların kapitalizmde vardığı boyutlar üzerine oldukça verimli ve ilgiyle karşılanan bir tartışma yapıldı. Etkinlik, çoğu genç olan katılımcılara mücadele tarihimizi öğrenmek ve mücadelemize sahip çıkmak çağrısıyla bitirildi.

***BDSP çalışanları/Esenyurt***



# Emperyalist güncel devri

ABD emperyalizminin savaşa kurulu saati hızla ilerliyor. Savaşın siyasi, askeri, lojistik ve psikolojik koşulları sistematik biçimde oluşturulmaya çalışılıyor. ABD emperyalizmi tüm iktisadi, siyasi, askeri ve iletişim aygıtlarını bunun için seferber etmiş bulunuyor. Savaş senaryoları oluşturuluyor, savaşın askeri-teknik ihtiyaçları için devasa paralar akıtılıyor. Bölgeye büyük bir askeri yığınak yapılıyor. Kapalı kapılar ardında bölgesel güçler ya tehditle ya da satın alınarak savaş düzenine sokuluyor.

Burjuva medya savaşı meşrulaştırma amaçlı sistematik manipülasyon kampanyalarıyla bu seferberlikte yerini almış bulunuyor. Bu yolla halkların gözleri bağlanmak, beyinleri teslim alınmak isteniyor. Buna rağmen savaşın gerici özü saklanamadığı ölçüde, yaygın ve pervasız bir faşist baskı ve terör hızla tırmandırılıyor. Emekçi halkların savaş karşıtı büyüyen öfkesi böylelikle dizginlenmeye çalışılıyor.

Savaş hazırlıkları savaşın bölgesel dayanakları olacak işbirlikçi bölge rejimleri tarafından da tüm hızıyla sürdürülüyor. Bu hazırlığın bir yanı orduyu savaş düzenine sokmak, maliyeden idari yapılanmaya kadar bir dizi alanda bu yönde düzenlemeler yapmaktır. Diğer yanı savaşta ABD'nin yanında aktif rol almanın karşılığı olarak iyi bir kan parası kopartmak ve bunu yaparken sosyal ve siyasal planda içeriye çeki düzen vermektir. Tüm bu hazırlıklar bizzat ABD karargahlarının yönetiminde sürdürülüyor. Türkiye de dahil bölgenin işbirlikçi rejimlerinin hüküm sürdüğü ülkeler bu nedenledir ki her düzeyde ABD'li görevlinin ayak yolu haline getirilmiş bulunuyor.

Tüm bu hazırlıklar içerisinde ABD'yi ve işbirlikçi iktidarlara zorlayan kuşkusuz bu ülkelerdeki ABD karşıtı mücadele dinamikleridir. Yakın zamanda kitlesel ve militan örnekleri görülmekle birlikte, bu dinamiklerin henüz gerçek gücü ve kapsamıyla ortaya çıkmadığı bir gerçek. Mevcut savaş karşıtı kitle hareketinin güçleri henüz buzdağının görünen kısmıdır. ABD ve bölgedeki hain uşak takımı da bu bilinçle hareket ediyor. Zira bölgenin ABD işbirlikçisi tüm rejimleri, toplumsal öfke ve kaynaşmanın yoğunluğu nedeniyle zaten patlamaya hazır bir dinamitin üzerinde oturduklarının farkındadır. Birçoğu emekçi yığınlar nezdinde tümüyle itibarsızlaşmış ve meşruluğunu yitirmiştir.

Sosyal ve siyasal planda baskı altına alınmış bölge halkları, savaşın yıkıcı ve kıyııcı sonuçları ile savaşın hedefindeki halklarla aralarındaki güçlü tarihi, kültürel ve dinsel bağları nedeniyle sarsıcı gelişmelere yol açabilecek çapta mücadele dinamiklerine sahiptir. Emperyalist savaş bu patlamanın bir kıvılcımı olabilir. Dış savaşların iç savaşları, iç savaşlar ise devrimleri koşullayabildiğine tarih tanıklık etmektedir. Emperyalist-kapitalist zincirde bölgesel bir gedik açılabilir. Devrimci önderlik boşluğu bu açıdan önemli zaafiyet alanı olsa da, mevcut gelişmelerin ne tür sonuçlara yol açacağı bugünden kestirilemez. Zira böyle dönemler toplumsal ve siyasal planda sarsıcı ve sıçramalı gelişmenin koşullarını her zamankinden fazla içerisinde barındırır. Emperyalistlerin ve işbirlikçi uşaklarının en büyük korkusu da işte budur.

Bu nedenledir ki, hummalı savaş hazırlığının önemli bir ağırlığını olası toplumsal mücadele dalgasını bertaraf etme çabası oluşturuyor.

Tüm bunlar bir arada bölgenin ilerici, devrimci ve komünist güçlerinin yüzyüze oldukları görev ve sorumlulukların ağırlığını ve kapsamını gösteriyor. Bölgemizi yakıp yıkacak, halkların kitlesel kırımını getirecek, emperyalist hegemonyayı süngü zoruyla sağlayacak olan emperyalist savaşı durdurmak, ülke yönetenlerini böyle bir savaşın suç ortağı olmaktan alıkoymak, eğer tüm çabamıza karşın emperyalist savaş durdurulamazsa emperyalist savaş koalisyonunu iç uzantılarıyla birlikte çökertmek, hedefteki halklarla aktif dayanışma içerisinde emperyalizme karşı durmak, tüm bunlar için emekçi milyonları aydınlatmak, emperyalist savaşa ve suç ortaklığına karşı direniş ve mücadele hattına yöneltmek sorumluluğudur bu. Ülkemiz yönetenlerinin emperyalist savaş cephesinde taraf olması, Türkiyeli devrimci ve komünistler üzerindeki bu sorumluluğu katbekat arttırmaktadır.

## Emperyalist savaş yeni bir toplumsal-siyasal ayrışma ve saflaşma zeminidir

Emperyalist savaşlar, tarihsel deneyimlerle de kanıtlandığı üzere, siyasal-toplumsal olarak gerçek birer ayrışma ve saflaşma dönemleridir. Emperyalist savaş arabası, emperyalistler yararına halkların köleleştirilmesi, ülkelerin pay edilmesi ve yağmaya açılması için yürütülür. Küçük-burjuva siyasal akımlar böyle dönemlerde sınıfsal konumu gereği sürekli bir yalpalama içerisinde olurlar. Emperyalist savaş arabasına çeşitli mazeretlerle biner, işçi ve emekçi yığınları emperyalistler lehine silahsızlandırılır. Emperyalist savaşa karşı tek doğru ve tutarlı çizgi devrimci sınıf çizgisidir. Devrimci sınıf çizgisi, emperyalist savaşın gerici sınıf özüne dair net bir bilince dayalı olarak savaşın kaynağı emperyalist-kapitalist sisteme karşı devrimci savaşım ruhuyla hareket eder. Küçük-burjuva siyasal yalpalamalara, sosyal-şoven aldatmacaya ve her türden oportünizme karşı sistematik bir mücadele yürütür. İşçi sınıfı ve ezilen yığınları emperyalist savaşa karşı direnişe, kendi burjuva sınıf iktidarlara karşı savaşıma çağırır.

Emperyalist savaşın kapıda olduğu bu dönemde de benzer bir ayrışma ve saflaşma yaşanacaktır. Çeşitli renk ve tonda küçük-burjuva akım emperyalist savaş karşısında aldıkları tutuma bağlı olarak ya emperyalist savaşın yanında ya da emperyalist savaşa karşı işçi sınıfının yanında yer alacaklardır. Bugünkü koşullarda henüz bu kapsamda bir ayrışma ve saflaşma yaşanmamış olması bu gerçeği değiştirmeyecektir. Emperyalist savaşın başlaması, işbirlikçi sermaye iktidarının bu savaşa katılarak ABD yanında saf tutması ile birlikte ara bir konumda kalarak politika yapmak mümkün olmayacaktır. Ya, şöyle ya da böyle Amerikancı iktidarın yanında saf tutulacak, ya da gerçek bir savaşım ruhu ve direngenlikle karşı savaş bayrağı açılacaktır.

Daha şimdiden düzen solu savaşın suç ortaklığına soyunmuş durumda. Perinçekçi IP sermaye iktidarının

ABD'den taviz kopartmak için yayılmacı emellerini de ortaya saçarak gösterdiği sözde savaş karşıtı tutuma yaslanmaya çalışıyor. Bu, sol söylemler altında gizlenerek gerçekte emperyalist savaşın ve işbirlikçi iktidarın konumuna dayanarak politika yapma çabasıdır. Düzenin has sol değneği CHP ise, bırakın savaş kararını biz alalım diyerek emperyalist savaşa açıktan evet diyor.

Diğer yandan TKP(SİP), EMEP ve ÖDP gibi sol liberal partiler ise görünürde savaşa karşı belli bir tutuma ve buna bağlı bir çalışma yoğunluğuna sahipler. Ama onların savaş karşıtlığı ABD karşıtlığını aşmadığı gibi, savaşın bölgedeki en temel dayanaklarından olan işbirlikçi sermaye iktidarını hedefe koymaktan da özenle kaçınmaktadırlar. Kaba bir savaş karşıtlığı ile savaşın iç dayanaklarını gizlemektedirler. Bu tutumlarıyla nesnel olarak, sermaye iktidarının ABD'nin savaşına sözde onay vermeyerek pazarlık gücü oluşturma manevralarına dolgu malzemesi olmaktadır.

Düzenin icazeti altında politika yapmayı tek varoluş biçimi olarak gören bu partiler için bu tutumları anlaşılabilir. Çünkü onlar ancak düzenin kabul edilebilir sınırları içerisinde politika yapmayı meşru görür, politika ve örgütlenmelerini buna sadık kalarak yürütürler. Dolayısıyla gericiliğin dizginlerinden boşaldığı bir dönemde onların savaş karşıtlığı en fazlasından bayağı bir pasifizm olarak kalacaktır.

Söz konusu liberal platformların yakın dönemde sergiledikleri çeşitli pratik tutumlar da bunu belli bir açıklıkta doğruluyor. Örneğin bir süre önce sol liberal partiler ve bu partilerin etkisi altında olan sendika ve DKÖ'lerin katılımıyla oluşturulan bazı savaş karşıtı platformlara devrimcilerin katılımı özel biçimde engellenmiştir. Liberal solcuların bu tutumlarına ilişkin gerekçeleri mevcut konumlarına ayna tutar niteliktedir. Gerekçelerinden biri, bu platformların zaten uzun ömürlü olamayacağı, savaşın başlamasıyla yükselecek faşist zor karşısında kimsenin eylem yapamayacağı, dolayısıyla oluşturulacak platformun bugünkü koşullarda yapacaklarının da devrimcilerin varlığı nedeniyle engellenmemesi biçimindeydi. Bunun pratik önemini anlamak için 19 Aralık katliamı sonrasında toplum çapında estirilen faşist terör dalgasına karşı aldıkları tutumu hatırlamak yeterli.

ABD'nin savaşına utangaçça destek sunan KADEK-HADEP çizgisini ise farklı bir yere koymak gerekir. Bu çizgi daha bugünden bölge halklarına karşı ihanetçi bir konuma savrulma eğilimindedir. Eğer söz konusu çizgi tabandan yükselecek karşı bir eğilim tarafından bertaraf edilemezse, emperyalist savaşın başlamasıyla bölge halklarına karşı safta konumlanacaktır.

## Devrimci güçler cephesinden zayıflama ve dağılma

Komünistler dışında, emperyalist savaşa karşı direniş cephesini örgütleme kararlılığı ve direngenliğine sahip devrimci-demokrat güçler bugün önemli politik-örgütsel ve moral kayıplarla yüzyüze



# İst savaşı ve devrimci görevler

bulunuyorlar. Sermaye iktidarı uzun zamandır devrimci güçlere yönelik kapsamlı bir faşist terör saldırısı uyguluyor. Devrimci örgütlenmeleri ezmek, marjinalleştirerek kitlelerden yalıtma bu saldırının özü-özetidir. Ne yazık ki devrimci güçler bu saldırıyı göğüsleyebilmiş değiller. İki yılı aşkın bir süredir önemli kırılmalar ve kayıplar söz konusudur. Kırılma ve kayıplar fiziki güç ya da mevzilerden ziyade ideolojik-politik ve moral bakımdan yaşanmaktadır. Zindanlardaki direnişin politik-moral kazanımları kalıcılaştırılmadığı gibi önemli kayıplar verilmiştir. Bunun temel nedeni devrimci-demokrat hareketlerin küçük-burjuva sınıfsal kimliğinden kaynaklı ufuksuzluğu ve politik mücadele anlayışıdır. Bu kimlik devrimci-demokrat saflarda bir güçsüzlük ruh hali ve dağılmaya yol açmıştır.

Komünistler -devrimci-demokrat hareketlerden farklı olarak- siyasal ve örgütsel bakımdan geçmiş aşan bir gelişme düzeyine ve yeni bir sıçramanın imkanlarına sahip olmalarına karşın, bu durum emperyalist savaşı karşıtı cephe için önemli bir zayıflıktır.

Bu zayıf tablo elbette komünistlerin dönemin görev ve sorumluluklarını omuzlama iddiasında en küçük bir zayıflama dahi yaratmayacaktır. Tam tersine, komünistler omuzlarındaki yükün ne denli önemli ve ağır olduğunu bir kez daha göstererek siyasal seferberliğin kapsamını genişletmektedirler. Komünistler devrimci-demokrat güçlerle emperyalist savaşı karşıtı kitlelerin direnişini örnek hedefine bağlı olarak her türlü güç ve eylem birliğine açık olacaklar, dağınık durumdaki her türlü enerjinin heba olmaması için büyük bir ciddiyet ve sorumlulukla davranacaklardır.

## Emperyalist savaşı durdurmak için siyasal seferberlik

Komünistler uzun dönemdir emperyalist savaşı durdurmak için seferberlik çağrısında bulunuyorlar. Bunu başta bölge halkları olmak üzere işçi sınıfı ve ezilen halklara karşı sorumluluğun gereği olarak görüyorlar. Seferberlik çağrısı, tüm siyasal çalışmanın odağına emperyalist savaşı karşı mücadele koymak, her türlü güç ve olanağı bu doğrultuda değerlendirmek anlamına geliyor. Siyasal seferberlik, tüm güç ve imkanlarıyla savaşı hazırlanan emperyalistler ve işbirlikçi iktidarlara karşı savaşı hedefindeki ezilen milyonların direnişini örgütlemek iddiasıyla davranmayı anlatıyor.

Doğaldır ki böyle bir örgütlenme ihtiyacı normal dönemlerin siyasal çalışma düzeyi ve kapasitesiyle karşılanamaz. Çalışma yoğunluğu ve kapasitesi emperyalist savaşı durdurma bilinci ve sorumluluğuyla normal dönemleri katlayacaktır.

İleri bir çalışma kapasitesi için ilk koşul siyasal faaliyetimizi gündelik ve kendiliğindenci tarzın egemenliğinden kurtarmaktır. Gündelik faaliyetimizi emperyalist savaşı karşı savaşım ruhuyla yeni baştan planlamak ve disipline etmek durumundayız. Bunun zorunlu koşulu ise siyasal gelişmeleri gerçek sınıfsal kapsamı ve yönelimiyle kavrayarak bilince çıkarmak, buna bağlı olarak partili kimliğe dayalı konumlanışı

yaşamın her alanında yeniden üretmek sorumluluğuyla davranmaktır. Bu somut anlamını zor dönem devrimciliğinde bulmaktadır. Zor dönem devrimciliği partili bir irade kuşanarak zor görevlerin üstesinde gelme cüreti göstermektir.

## Emperyalist savaşı geçit vermemek için kitlelere!

Emperyalist savaşı karşı geçit vermemenin yolu, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınları direnişe, eylemli bir mücadele hattına taşımaktan geçiyor. Her türlü güç ve imkanı bu yönde kullanmak durumundayız. Sistematik ve yoğun biçimde kitleleri (özellikle işçi sınıfını) emperyalist savaşı konusunda bilinçlendirip, duyarlılıklarını geliştirmek ve örgütlü bir kanal açmak siyasal seferberliğin ertelenemez ve kesintiye uğratılamaz görevidir.

Halihazırda ülkemizdeki savaşı karşıtı kitle hareketinin tablosu, dünya ölçeğinde gelişen savaşı karşıtı hareketle karşılaştırıldığında oldukça zayıftır. Son iki haftadır toplumun değişik kesimlerinden yükselen savaşı karşıtı tepkiler bir yana bırakılırsa kitleler, özellikle işçi sınıfı edilgen bir bekleyiş içerisinde. Oysa Türkiye savaşın kritik halkası durumundadır. Emperyalist savaşın geleceği kadar, bu savaşı halkasını kırarak imkan ve güçlere de sahip bir ülkedir. Mevcut hareketlilik ise bunun tersine oldukça dar ve güçsüzdür. Oysa biliyoruz ki emekçi halkın ezici bir çoğunluğu savaşı istememekte, ABD'nin savaşına karşı durmaktadır. Bu karşıtlık bölge halklarıyla tarihsel-kültürel ve dinsel bağlara sahip olmak kadar savaşın gerici niteliğine ve yaratacağı yıkıcı sonuçlarına ilişkin belli bir bilince dayalıdır.

Tüm bu olanaklara rağmen emekçilere egemen edilgen bekleyişin elbette anlaşılır nedenleri var. Bilindiği üzere işçi sınıfı sendikal düzlemde dahi ciddi bir örgütlenme düzeyinden yoksun durumdadır. Sendikal ihanet mevcut örgütlenme bilinci ve yeteneğini önemli ölçüde zayıflatmıştır. Dolayısıyla sendikal düzlemde harekete geçme yeteneğini gösteremeyen bir sınıf hareketinin savaşın henüz somut bir gerçeklik haline gelmediği bir durumda edilgen kalması anlaşılabilir. Ancak emperyalist savaşın başlamasıyla savaşın yıkıcı ve kıyıcı yüzüyle doğrudan karşılaşan işçi kitleleri savaşı ve sosyal yıkım arasındaki bağlantıyı çok daha açık biçimde görüp yaşayacaklardır. Bu durum, işçi sınıfının emperyalist savaşı karşı harekete geçirilmesi için önemli olanaklar yaratacaktır. Bu olanakları değerlendirmek bir kez daha komünistlerin göstereceği siyasal seferberliğin düzeyine bağlı olacaktır.

Seçim kampanyası bunun için bize anlamlı bir deneyim ve bir dizi olanak yaratmış bulunuyor. Bu deneyimlerden öğrenmek öncelikli yerine getirilmesi gereken görevlerimizden biridir. Beraberinde ise seçim kampanyasıyla kurduğumuz her ilişkiyi, elde ettiğimiz her olanağı emperyalist savaşı karşı mücadelenin olanakları olarak değerlendirmeliyiz. Unutmamalıyız ki emperyalist savaşı tüm siyasal çalışmamızın bağlanacağı temel eksen oluşturmaktadır. Dolayısıyla seçim kampanyasının siyasal gündemi kadar pratik ve örgütlenme yanı da emperyalist savaşı karşı politik-

pratik hazırlığa bağlanmalıdır.

## Kitle duyarlılığını emperyalist savaşı karşıtı komite ve platformlarda örgütleyelim!

İşçi sınıfı ve emekçi yığınları harekete geçirebilmek için öncelikle yaşanan örgütsüzlük sorununa ciddi müdahalelerde bulunmak gerekiyor. Yukarıda da belirttiğimiz gibi işçi sınıfı ve emekçiler savaşı ve sosyal yıkım konusunda belli bir bilinç açıklığına rağmen sendikal düzlemde dahi örgütsüz olmalarından dolayı harekete geçme yeteneği gösteremiyorlar. İşçi sınıfı ve emekçi kitleleri örgütlemek öncülerinden başlayarak temel siyasal ve sosyal sorunlar temelinde bir araya getirmekten geçiyor. Bu açıdan halihazırda zengin bir deneyim birikimiyle birlikte önemli olanak ve mevzilere sahip durumdayız. Öncü işçi platformlarıyla, değişik sorunlar ekseninde çeşitli zamanlarda oluşturulan platform, komite vb. örgütlenmelerle, gençlik içerisinde bu yönde atılmış ciddi adımlarımız bulunmaktadır. Seçim kampanyası ayrıca bir dizi yerelde bu açıdan ciddi olanaklar yaratmış bulunmaktadır. Şimdi bu imkan ve mevzileri kitleleri, emperyalist savaşı karşı harekete geçirilmesi için birer dayanak olarak değerlendirme sorumluluğu bizleri bekliyor.

Tüm bunlarla birlikte, bu tür platformlar yüzü mücadeleye dönük kitlelerin olduğu kadar, aynı zamanda devrimci güç ve eylem birliğinin somut gerçekleşme zeminleridir de.

## Faşist baskı ve teröre karşı örgütsel hazırlık

Güçlü ve etkili bir siyasal seferberlik, devrimci siyasal çalışmanın sürekliliğini sağlamaktan, yani devrimci örgütü faşist baskı ve teröre karşı korumak ve yetkinleştirmekten geçiyor. Zira emperyalist savaşı kapsamı ve şiddeti giderek yoğunlaşacak bir faşist baskı ve terör eşlik edecektir. Dahası savaşın başlamasıyla birlikte her türlü kirli ve kanlı yöntem tam bir acımasızlıkla uygulanacak, "savaşı hali" ülke çapında her türlü saldırının önündeki engeli kaldırmanın fırsatı sayılacaktır. Sermaye iktidarı daha bugünden bu çerçevede faşist terörün önünü açacak kurumları ve mekanizmaları yaratma yönünde ciddi adımlar atmaktadır. Son MGK toplantısında alınan kararlar bu açıdan özellikle dikkat çekicidir.

Faşist baskı ve teröre karşı devrimci örgütlenmenin korunması için bugünden ciddi önlemler almak, saflara çeki düzen vermek, gedikleri kapamak büyük önem taşıyor. Elbette bu salt teknik ve örgütsel önlemlerle sınırlandırılmaz. Dahası böyle yapmak sorunu çözmeyeceği gibi örgütsel güvenlik adına siyasal seferberlik iddiasının da tüketilmesine yolaçar. Örgütü düşman saldırılarına karşı güçlü tutmanın yegane çözümü kitlelerle, özelde işçi sınıfıyla buluştuktan; başka bir ifadeyle kitle denizi içerisinde çalışmaktan geçmektedir. Kitleler içinde sistematiği ve yoğun bir politik çalışmayla yaygın ve güçlü bağlar kurmak, siyasal seferberliğin kavranacak halkası durumundadır.



Emperyalist savaşı ve savaş partilerini seçmeyeceğiz

# ABD askeri olmayacağız!

Emperyalist savaşı seçim çalışmalarının temel gündemlerden biri olarak belirleyen BDSP, konuyla ilgili olarak Ankara'da, bağımsız sosyalist milletvekili aday Mustafa Uğur Akkaya'nın da katılımıyla bir basın açıklaması düzenledi.

25 Ekim Cuma günü Yüksel Caddesi'nde yapılan basın açıklaması öncesi semtlerde, işyerlerinde ve okullarda eyleme çağrı yaptık. Ayrıca çeşitli basın kuruluşlarına haber verildi. Çalışmanın dar bir zamana sıkıştırılması ve hafta içi olmasının da etkisiyle katılım beklenenin altında oldu. Polisin abartılı önlemler alması dikkat çekiciydi.

Mustafa Uğur Akkaya'nın okuduğu basın metni sık sık "Emperyalist savaşa hayır!", "Amerikan askeri olmayacağız!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" ve benzeri sloganlarla kesildi. Açıklamada, gençlerimizi petrol ve silah tekellerinin çıkarları için cepheye sürenlerin, bizlere ölmeyi ve öldürmeyi dayatanların, kardeş halklarla aramıza kan nehirleri sokanların değil, işçi sınıfının bağımsız devrimci adaylarının, devrimci programının desteklenmesi gerekliliği üzerinde duruldu.

Açıklama esnasında Yüksel Caddesi'nden geçmekte olan birçok insanın durarak açıklamayı sonuna kadar dinlemeleri anlamlıydı. Bağımsız sosyalist adayımızın da belirttiği gibi, emperyalizme ve onun yıkımlarına karşı mücadeleimiz seçim dönemiyle sınırlı değildir; kurulu düzen yıkılıp işçi, emekçilerin sosyalist iktidarı kurulana kadar bu mücadele kesintisiz olarak sürecektir.

Eylemin hemen ardından Sakarya Caddesi'ne "ABD askeri olmayacağız!" yazılı pankartımızı adayımızla beraber astık.

BDSP çalışanları/Ankara

## Gençlik cephesinde BDSP seçim çalışmaları

Ankara'da gençlik cephesinden de seçim çalışmalarımızı tüm hızıyla sürdürüyoruz. 4 milyon genç seçmenin oylarına göz diken düzen partilerinin oyununu boşa çıkarmak hedefiyle yola çıkan genç komünistler, bu bakışla Ankara'daki başlıca üniversitelerde yaygın ve yoğun bir faaliyet örgütlüyorlar. Bu çalışmaların son durumu tek tek birimlere göre özetle şöyle:

### DTCF:

BDSP'nin tanıtılması için bir toplantı örgütlendi. Toplantıda çeşitli tartışmalar eşliğinde BDSP'nin politikaları anlatıldı. Olumlu bir havada geçen toplantı sonunda bu tür toplantıların sürekli hale getirilmesi ve seçim sonrasında paralı eğitime ve emperyalist savaşa karşı çalışmanın genişletilerek sürdürülmesi kararı alındı.

Bununla birlikte materyal dağıtımımız da sürdürüldü. Daha öncesinde BDSP'nin broşürleri ve bağımsız, sosyalist milletvekili aday Mustafa Uğur Akkaya'nın bildirileri dağıtılmıştı. Bu hafta da merkezi olarak çıkardığımız *Ekim Gençliği* ile *Ankara Ekim Gençliği*'nin çıkardığı bildiriler dağıtıldı. Ayrıca adayın afişlerinin yanı sıra *Ekim Gençliği* ve *Kızıl Bayrak* imzalı afişler de yapıldı.

### Cebeci:

*Ankara Ekim Gençliği*'nin çıkardığı

bildirilerden 750 kadar dağıtıldı ve adayın afişleri yapıldı. Bu birimde BDSP çalışması ajitasyon-propaganda çalışması ile sınırlı kaldı.

### Beytepe:

29 Ekim tatili dolayısıyla kesintiye uğrayan çalışma, tatilin hemen ardından yaygın bir şekilde *Ankara Ekim Gençliği* imzalı bildirilerin dağıtılmasıyla devam etti. Binin üzerinde bildiri insanlarla yapılan sohbetlerle dağıtıldı. Ayrıca birçok insana adayın oy pusulası verildi.

### ODTÜ:

Merkezi olarak çıkardığımız *Ekim Gençliği* ve *Ankara Ekim Gençliği* imzalı bildirilerden toplam 3 bin adet dağıtıldı. Özellikle yurtlarda odalar gezilerek yapılan bildiri dağıtımı esnasında insanlarla konuşuldu, olumlu tepkiler alındı. Yaygın bir şekilde yapılan afişleme çalışması sürdürüldü. Çalışmanın bir ayağı da BDSP'yi tanıtan bir standın açılmasıydı. Açılan standda BDSP'nin çıkarmış olduğu materyaller kullanıldı. Standa gelen birçok öğrenciye seçim platformumuz tanıtıldı, destek istendi.

Geleceği kazanma bilinci ve perspektifiyle yaptığımız çalışmalar sürecektir.

*Ekim Gençliği/Ankara*

## Ankara BDSP çalışmalarından...

Emperyalist sistemin rezil bayrağının taşıyıcısı olmak için yarışa giren kokuşmuş düzen partileri ile bu gruptan farklı olmakla beraber özünde teslimiyet bayrağını çekmiş, pembe hayalcilik yaparak bu yarış içerisinde yer alan reformist çevrelerin çalışmasına karşılık BDSP çalışmaları tempolu ve verimli bir şekilde sürüyor.

**Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** olarak başlattığımız çalışma her geçen gün yoğunlaşırken, onbinlerce bildiri dağıttık ve binlerce afiş astık. Bildiri dağıtımı sırasında sözlü ajitasyon ve propaganda yoluyla dikkatleri üzerimize çekerek kitleleri örgütlenmeye çağırdık. Kızılay, Sıhhiye, Ulus, Seyran, Yüzüncü Yıl, Eryaman ve Eskişehir Yolu üzerinde yaptığımız çalışmalarda konuştuğumuz insanlar arasında düzen partilerini destekleyenler ile reformistleri destekleyenler de vardı. Alaycı bir tavırla "bu adam tek başına ne yapacak?" diye bizimle konuşmaya çalışan bir kısım insan konuşmalarımız sonrasında bize teşekkür ederken, diğer bir kısım insanın ise yüzünü kızarttı. Özellikle reformist çevrelerin "ikimiz de aynı şeyi yapıyoruz, biz aynıyız aslında" sözleriyle sıkça karşılaşırken, bu tip arkadaşları tek kişi atlamadan



aydınlatmaya çalıştık. Konuşmalarımız sırasında, düzenin has partilerini temsil eden bu arkadaşların bir yerden sonra tıkanması üzerine "şu konu hakkında ne düşünüyorsunuz, bu konu hakkında ne diyorsunuz?" sözleri ile sıkça karşılaştık. Sonuç itibarıyla yarattığımız etki ulaşabildiğimiz insanların büyük bir kısmında mevcuttu. Çalışmalarımızda savaş gündemi önemli bir yer

oluştururken, IMF programları, F tipi cezaevleri, YÖK yasa tasarısı, Filistin gündemi, işsizlik, yoksulluk gibi sorunlar üzerinden uzun tartışmalar gerçekleştirdik. Tüm bu sorunların kaynağının emperyalizm ve işbirlikçileri olduğunu ve bundan kurtulmanın tek yolunun devrim ve sosyalizm olduğunu defalarca vurgularken insanları örgütlenmeye çağırdık.

Devletin gözetimi ve tutuklama terörüne karşı devam eden çalışmalarımız sırasında ulaşabildiğimiz emekçilere düzenin rezil bayrağını, reformistlerin teslimiyet bayraklarını teşhir edip onları şanlı kızıl bayrağımız altında örgütlenmeye çağırıyoruz.

BDSP çalışanları/Ankara

## ODTÜ BDSP çalışmalarından...

ODTÜ'de **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** temelinde yürüttüğümüz faaliyetleri seçim döneminin son haftasına girmiş olmamız sebebiyle hızlandırarak sürdürdük.

Bu hafta içinde hergün afiş çalışması yapmaya devam ettik. Yüzlerce *Kızıl Bayrak*, *Ekim Gençliği* ve bağımsız sosyalist milletvekili aday Mustafa Uğur Akkaya imzasını taşıyan afişleri okulun her yerine yaygın bir şekilde astık. 1500 adet *Ankara Ekim Gençliği*, 1500 adet aday bildirgesi, 1000 adet BDSP bildirgesi ve 5 bin adet merkezi gençlik bildirilerinden dağıttık.

Bu hafta da diğer haftalarda olduğu gibi *Ekim Gençliği* standını etkin bir şekilde kullandık. Stand üzerinden *Ekim Gençliği*, *Kızıl Bayrak* satışı ve bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Son üç gün yemekhaneye "Ya barbarlık, ya sosyalizm!" yazılı pankartımızı astık. Pankartımızla ilgili özellikle emekçilerden aldığımız tepkiler oldukça anlamlıydı.

Haftalardır devam ettirdiğimiz yoğun çalışmayla genç komünistler olarak seçime dair söyleyecek sözümüz olduğunu ortaya koymuş olduk. Sahte umutlar yayan reformist partilerin ve bu dönemi politikasızlıkla karşılayan diğer devrimci yapıların karşısına işçi sınıfının devrimci programını çıkararak, bu dönemi kucaklayabilecek birikime ve güce sahip olduğumuzu gösterdik.

*Ekim Gençliği/ODTÜ*



Hüseyingazi BDSP çalışmalarından...

# Geleceğe yürüyoruz!

**Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun** düzenin seçim oyununu teşhir etmek amacıyla başlattığı çalışmalarını tüm hızıyla sürdürüyoruz. Hüseyingazi semtinde bağımsız, sosyalist milletvekili adayı Mustafa Uğur Akkaya'nın da katılımıyla evler dolaşarak yeni bir bildiri dağıtımı yapıldı. Bu vesileyle konuk olduğumuz, çoğunluğu Siteler'de çalışan işçi dostların dertlerini paylaştık. Sorunların başında, özellikle kışın gelmesiyle Siteler'de işsiz kalma korkusunun artmış olması geliyor. Bunu bir tehdit unsuru olarak kullanan patronlar, işçilere "işler açılıncaya kadar" sigortasız ya da yarım ücretle çalışmayı dayatıyorlar.

Kapısını çaldığımız işçi dostlar, bu koşulların kendileri için seçimden daha yakıcı bir gündem olduğunu ifade ederek bizimle dertleştiler.

Dolaştığımız işçi ve emekçi evlerinin neredeyse hiçbiri, üstelik Ankara'nın bilinen soğuşuna rağmen, halen yakacak alabilmiş değil. Buna işten atılma ihtimali korkusu da eklenince emekçiler maddi sıkıntıların yanı sıra ağır bir manevi yükü karşı karşıya kalıyorlar. Bize sık sık bu durumda ne yapabileceklerini sordular.

Feodal ilişkiler ya da geleneksel alışkanlık dolayısıyla bugüne kadar destekledikleri CHP'nin hiçbir sorunlarını çözemediğini, bu yüzden artık

CHP'ye oy vermeyeceklerini söylediler. Sohbetlerimizde onlara boş ve sahte vaadlere aldanmamaları gerektiğini, en büyük gücün kendi örgütlülükleri ve mücadeleleri olduğunu, tüm hakların ancak işçilerin ve emekçilerin örgütlü mücadelesiyle alınabileceğini anlattık. Bunun üzerine bize oy vereceklerini, zira bizim seçimden sonra da yanlarında olacağımızı bildiklerini belirttiler. Emekçilere oy pusulalarımızdan bıraktık, YSK'ya teslim ettiğimiz pusulaların sandık başlarından kaybolabileceğini belirttik. Uğradığımız tüm bu evlerden seçim sonrası daha sık görüşmek üzere sözleşip ayrıldık.

Pazar günü ise Son Durak'ta kurulan semt pazarında adayımızın seçim bildirisini yaygın bir şekilde dağıttık. Binin üzerinde bildiri kullandığımız dağıtım olumlu bir havada geçti. Emekçiler ve pazarcı esnafıyla kısa sohbetler eşliğinde, seçimden seçime kapımıza gelen düzen partilerini teşhir ettik ve **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'**na destek istedik. Konuştuğumuz insanları **BDSP'nin** seçim bürosuna davet ettik. Pazar dağıtımının ardından geçmiş dönemde de çalışma yürüttüğümüz emekçilere gittik. Önceden verdiğimiz sözü tutarak oy pusulalarını götürdüğümüz emekçi dostların birçoğu bizi eskisi kadar sık görememekten yakındı.

Her hafta çayını içtiğimiz bir ev kadını, "Bir de iktidarı alacağız diyorsunuz, o zaman bir daha burada çay da içmezsiniz" diyerek neşeli bir hava yarattı.

Haftanın hemen her günü Hüseyingazi'nin çeşitli yerlerinde afiş çalışması yapıyoruz. 750 kadar afişin kullanıldığı çalışma esnasında sıkça düzen partileri ile tartışmalar yaşadık. Bu çerçevede zaman zaman gerilimler yaşandıysa da genel olarak afişlememiz engellenemedi.

Planlamamıza uygun olarak Salı günü tatilden de yararlanarak bildiri dağıtımı va afiş çalışmasını birlikte yaparak genç işçi yatağı Siteler'e kadar indik. Çalışmaya semtten tanıştığımız genç arkadaşlar da katıldı. Afiş çalışmamız sırasında semtten tanıştığımız genç bir arkadaş bizi gördüğünde arabadan indi ve koşarak bize yardım etmeye geldi.

Çalışmalarımız yoğun bir biçimde sürüyor. Önümüzdeki günlerde ev toplantılarına ve dağıtımına devam edeceğiz. Son olarak 1 Kasım Cuma günü Ekin Mahallesi semt pazarında adayımızın da katılacağı bir şenlikle seçim çalışmamızı noktalayacağız.

**BDSP çalışanları/Hüseyingazi**

## Yayınlarımız

**Devrimci  
Demokrasi  
ve  
Sosyalizm**  
(TDKP Eleştirisi)

**Program sorunları  
üzerine konferanslar**  
**Ulusal Sorun  
ve  
Devrim**

**Demokrasi, Devrim  
ve  
Oportünizm**

**Program sorunları  
üzerine konferanslar**

**Demokrasi  
ve  
Devrim**

**Program sorunları  
üzerine konferanslar**

**Bağımsızlık  
ve  
Devrim**

**Demokratizmi  
Savunmanın Sınırları**



**EKSEN YAYINCILIK**

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL  
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13



Perinçek'ten inciler...

# Militarizme övgü eşliğinde şovenizm hezeyanı

**A. Azin**

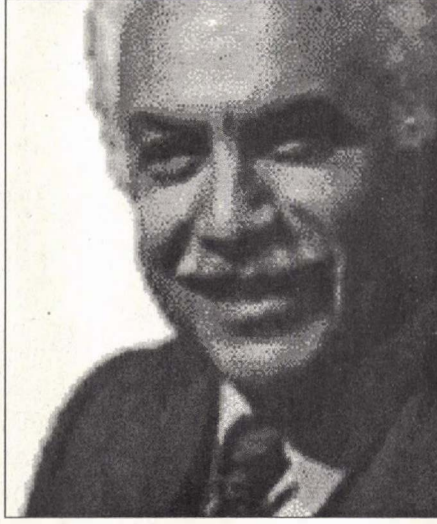
18 Ekim '02 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinde, İP Genel Başkanı Doğu Perinçek'le yapılan bir röportaj yayınlandı. Perinçek, son zamanlarda düzenin bazı çevreleri tarafından dile getirilen, "Kuzey Irak'ta Türkiye'nin kontrolünde bir Kürt devleti kurulması Türkiye'nin yararına olur" tezine şiddetle karşı çıkıyor. Karşı çıkışını "Kuzey Irak'taki devlet ABD kuklası olmaya mecbur" diyerek gerekçelendirse de, aslında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ayrı bir devlet yönünde kullanmasına da karşı çıkıyor.

Güney Kürdistan'daki mevcut statüyü ABD'nin yarattığına, orada halihazırda Kürtleri denetim altında tutan Talabani ve Barzani gibi iki işbirlikçi güç üzerinden kirli hesaplar güttüğüne kuşku yok. Buna karşı tutum almak ve Kürt emekçi halkına gerçek bir özgürlük, eşitlik ve gönüllü birlik için çağrı yapmak ile ulusların kendi kaderini tayin hakkını, ne şekilde olursa olsun, kullanmaya karşı çıkmak arasında kalın bir çizgi var. Perinçek çizginin sosyal-şovenist yanında duruyor. Karşı-devrimci *Aydınlık* çizgisine yakışan da bu zaten.

Röportajın her satırı, Perinçek'in karşı-devrimci kimliğini yansıtıyor. Güya ABD emperyalizmine karşı çıkıyor ve ABD'nin bölgeye ilişkin emperyalist politikalarının engelleyicisi olarak Türk Silahlı Kuvvetleri'ni gösteriyor. Güya Körfez Savaşı'ndan sonra Çekiç Güç, Türk ordusuna rağmen Türkiye'de konuşlandırılmış. Güya TSK "'95 baharındaki Çelik Harekâtı'ndan beri" ABD'nin tekerine çomak sokuyormuş. "AB ve ABD'nin MGK üzerinden Türk ordusunu sürekli yayılım ateşine tutmasının nedeni bu"ymuş! Hatta ABD Irak saldırısını Türk ordusu direndiği için sürekli erteliyormuş! Kısacası Amerikan emperyalizminin bölgedeki çıkarlarını İsrail'le birlikte koruyan, bölgedeki emperyalist saldırganlıkta ileri bir karakol vazifesi gören, Genelkurmay'ı Pentagon'dan emir alan, komuta kademesi NATO ve ABD üslerinde Amerikancı olarak yetiştirilen Türk ordusu, nasıl oluyorsa, ABD'nin önündeki tek engel! İnsan bir kez arsızlaşmaya görsün, çarpıtmanın ve yalanın arkası gelmiyor. Türkiye'deki her türlü musibetin, ABD uşaklığının dayanağı olan ordu ve generalleri devrimin temel kuvveti olarak sunuluyor.

Peki bütün iktidar iplerini MGK maskesiyle elinde tutan orduya rağmen mi Çekiç Güç'ün konuşlanmasına izin verilmiş? Erbakan'a İsrail ve ABD ile stratejik ortaklık anlaşması imzalatan bu ordu değil miydi? Bu üçlü mihver değil mi, elbirliğiyle Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren?

Türkiye'nin dıştaki saldırganlığının, komşularına beslediği düşmanlığın arkasında ordu var. Amerikan emperyalizminin ve Türk tekeli burjuvazisinin çıkarları neyi gerektiriyorsa, ordu harfiyen yerine getiriyor. Dahası bizzat strateji, politika ve taktikleri belirliyor; düzenin çıkarlarını en tam şekilde bizzat kendisi formüle ediyor. Zira ordu salt bir baskı ve zor aygıtı değil, ekonomide de belli bir ağırlığa sahip. Bu ülkenin sayılı tekelinden olan OYAK vb. kuruluşlar generallerin kasasını dolduruyor. Bu haliyle iktidardaki tekeli burjuvazinin ayrılmaz bir parçası, aynı çıkarların sahibi. Balkanlar'dan Kafkaslar'a, Ortadoğu'dan Uzak Asya'ya Türkiye'yi çevreleyen bölgeyle ilgili emperyalist hayaller, öncelikle Türk ordusu tarafından kuruluyor. O yüzden hem ABD uşaklığının bir gereği, hem de bu hayallerinin bir sonucu olarak kâh Kosova'ya asker gönderiyor, kâh



Afganistan'daki saldırı kuvvetlerinin komutasını alıyor, kâh ABD'ye uzak duran İran, Irak, Suriye gibi ülkelere dış gösteriyor, kâh Azerbaycan'da ABD taşeronluğunu yapıp darbe tezgahlıyor... Türkiye'nin iç toplumsal yaşamında da ordunun belirleyici bir payı var. Hatta demokratik hak ve özgürlüklerin güdüklüğünün başlıca sorumlusu cunta geleneğine sahip Türk ordusudur. Toplumsal muhalefetin her yükselişinde ordu devreye giriyor. Geçmişte bunu 12 Mart, 12 Eylül gibi açık faşist darbelerle yapıyordu, bugün ise "balans ayarları"yla, fiziki hedefini dar tuttuğu operasyonlarla yapıyor. Örneğin 19 Aralık katliamıyla yapıyor. Ama, 12 Eylül anayasasının yapıcısı ve bugüne kadar ki koruyucusu Türk ordusu, Perinçek tarafından "devrimin temel kuvvetlerinden biri"ne dönüşüyor.

Perinçek emperyalist hayallere, geleneksel saldırganlığa karşı çıkmıyor. O ABD yerine "Rusya, Çin ve Asya'nın derinlikleri" ile işbirliğine gidilmesini, burjuvazinin çıkarlarının böyle bir emperyalist kutuplaşmaya yaslanarak savunulmasını istiyor.

Perinçek ne kadar çırpınsa da nafiye. Ordu harıl harıl Irak savaşına hazırlanıyor, kendisine verilen görev için daha şimdiden onbinlerce askerini Kuzey Irak'a yığıyor. Buna rağmen Perinçek hala "Irak saldırısını engelleyen güç Türk ordusu"dur; "Türkiye'nin Güney sınırı, Kıbrıs-Kuzey Irak hattı, yalnız Türkiye'nin değil, bütün insanlığın emperyalizme karşı ortak cephesi haline geldi" diyor

Sen kalk Türk ordusunun Kıbrıs'taki ve Kuzey Irak'taki sömürgeci işgalini "emperyalizme karşı insanlığın ortak cephesi" ilan et, sonra da devrimden, sosyalizmden, bölge barışını sağlamaktan bahset!

Perinçek ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, ABD'nin Irak saldırısına başından beri destek veren devletlerin başında Türkiye ve İsrail'in geldiğini dünya alem biliyor. Savaşa destek konusunda bir tartışma yok. Genelkurmay, savaşa aktif olarak katılma, yani asker kanı karşılığında ABD'den alacaklarının pazarlığını bile sonlandırdı. Şimdiden 6 milyar dolar askeri yardım konusunda anlaşma sağlanmış durumda. Kürt devleti meselesi de bizzat derin devlete, demek oluyor ki Genelkurmay'a bağlı kalemşörler tarafından dile getirildi. Ordu, Perinçek'in söylediklerinin tam aksine, ABD ve Türkiye'nin Kuzey Irak politikalarında tümüyle örtüşüğünü dillendiriyor. Perinçek de bunun farkında. Ama o gene de orduyu kazanmak çabasında. Önce onu "tehlike" konusunda uyarıyor, sonra da başka hedefler gösteriyor.

İP Başkanı "Milli Direnme Programı"nın uygulanabilmesi için "topyekûn seferberlik" çağrısı da yapıyor. Askeri harekât mı öneriyorsunuz sorusuna verdiği yanıt aynen şöyle; "... Yalnız askeri değil, her alanda gereken girişimi yapmak. Öncelikle bir iradenin ortaya konması gerekiyor: Türkiye, o

kukla devleti kesinlikle bozacak! Ve milletin bütün imkânları bu hedefe yöneltilecek. Bir jandarma operasyonu yapmıyorsunuz, emperyalist bir planı komşularınız ve bütün dünya ile birlikte bozuyorsunuz. Yönteme gelince, ekonomik, askeri, örtülü örtüsüz, her yöntem..."

Bu, İP-*Aydınlık* çizgisinin özüdür işte. Bu, Perinçek'in öve öve bitiremediği o kirli savaş ordusunun çizgisidir. Genelkurmay da Kürt ulusal direnişini bastırmak için her türlü kirli yöntemi kullanmıştı. Zamanında devrimcileri devlete ihbar eden, bizzat avlamaya kalkan *Aydınlık* şefinden de başka türlü beklenemez: **"Yönteme gelince, ekonomik, askeri, örtülü örtüsüz, her yöntem!"**

Perinçek röportajı "2003 yılında Türkiye'yi yönetecek olan milli hükümetin merkezinde İşçi Partisi olacak" sözleriyle noktıyor. O her seçim öncesinde böyle ipe sapa gelmez kesinlemeler yapıyor. Bugüne kadar bir kez olsun görmedik ki, seçimlerden önce İP barajı aşmasın. Ama her defasında Perinçek ve avanesi sandığın en dibine gömülüyor. İP bir kez bile olsun %1 oy oranına dahi ulaşabilmiş değil. Onca iddiaya rağmen, alabildiği oy hep bindeli oranlarda kaldı. Buna ve toplumdaki genel atmosfere rağmen Perinçek barajı aştıkları iddiasını sürdürecektir; zira bu da onun kitlesini idare etmede kullanageldiği "yöntem"lerden biridir.

Perinçek'in "örtülü örtüsüz, her yöntemi" kullanmakta iflah olmayacağı şüphe götürmez. Ya, sosyalist olmak iddiasıyla gidip *Aydınlık* çizgisine kapaklananlara ne demeli? Onlar da herhalde bile bile "aldatılmak" istiyor olmalılar. "Biliyor, Geliyor, Çözecek" demeleri, başka türlü nasıl anlaşılabilir ki!

## DEÜTF'de savaş karşıtı etkinlik

ABD'nin Irak'a yönelik saldırı hazırlığına ve sürmekte olan siyonist saldırganlığa karşı Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde 25 Ekim günü savaş karşıtı bir etkinlik düzenledik. Duyarlı öğrencilerin biraraya gelerek yürüttüğü bu çalışmalarla *Yurtsever Gençlik* yer almadı.

Etkinliğimiz çerçevesinde bir hafta boyunca emperyalist savaşı kınayan bildirilerimizi dağıttık. Cuma günü yapılacak tiyatro gösterisi ve fotoğraf sergisi için çağrı yaptık. Etkinlik günü duyarlı öğrenci arkadaşlar, öğretim üyeleri ve çalışan işçiler toplanmaya başladılar. Güvenlik güçleri etkinliğin izinsiz olduğunu, dekanlıktan izin alınması gerektiğini söylediler. Okulun gerçek sahiplerinin öğrenciler olduğunu, izin almamız gerekmediğini söyleyerek etkinliği başlattık.

Bu esnada katılım yaklaşık 150 kişiyi bulmuştu Tiyatro gösterisi başladığında, dekan ve dekan yardımcısı duyarlı öğretim görevlilerine bu etkinliğin izinsiz olduğunu söyleyerek müdahale edilmesini istediler. Gösterdiğimiz kararlılık karşısında herhar gi bir müdahalede bulunulmadı. Oyuncu arkadaşların "Savaşa hayır de!" diyerek oyunu bitirmeleriyle etkinliğimiz herkesin alkışlarla destek verdiği bir eyleme dönüştü. Ön hazırlık çalışmalarının yetersizliğine rağmen anlamlı bir etkinlik gerçekleşmiş oldu.

**Ekim Gençliği okurları/İzmir**



## El Salvador'da özelleştirmelere karşı kitlesel protestolar



El Salvador'da tarihinin en kitlesel yürüyüşü gerçekleşti. 23 Ekim'de Committee in Solidarity With the people of El Salvador Cispes'in çağrısı üzerine 200 bin kişi başkent sokaklarını doldurdu. 2. kez gerçekleşen Beyaz

Yürüyüş eylemiyle halk sağlık sektöründeki özelleştirmeleri protesto etti. Yürüyüş ayrıca aylardır grevde bulunan işçilere de destek amaçlıydı. Eyleme otobüs şoförleri, öğretmenler, orta ve yüksek okul öğrencileri, FMLN'li milletvekillerinin yanı sıra sosyal hareketler ve örgütler de katıldı.

Yanı sıra binlerce köylü de özelleştirmelere ve ABD emperyalistleri tarafından planlanan ve FTAA olarak bilenen serbest ticaret bölgesine ve serbest ticaret anlaşmasına karşı San Salvador'un ana kavşaklarını işgal ettiler. Cuma günü Salvador hükümeti Cispes'in verdiği bilgiye göre hiçbir gerekçe göstermeden elektrik işçileri sendikası STSEL'in genel sekreterini ve 4 sendikacıyı işten attı. Enerji sektörü de özelleştirme kapsamında bulunuyor.

### DİSK/Tekstil Sendikası Şube Başkanı Ali Caymaz'la görüştük:

### **"Üretimden gelen gücümüzü kullanacağız!"**

Ağustos ayında başlayan TİS görüşmelerinde %95 artış istedik. Görüşmelerde işverenin %24'te ısrar etmesi üzerine, biz ücreti %40'a çektik. Buna rağmen uzlaşma sağlayamadık. Ücret, kıdem tazminatı ve sosyal haklar üzerine anlaşma sağlayamadık. Bunun üzerine arabulucu zaptı tutuldu. İşçilerle görüşüp sesimizi duyurmak için Adana'ya yürüme kararı aldık ve E-5 karayolunu kapatıp Teksa fabrikasına kadar yürüdük. Burada güvenlik güçleri tarafından engellendik. Çukobirlik tarihinde ilk defa bir yürüyüş eylemi gerçekleştirdik. 31 Ekim'de işyerimize grev kararımızı asacağız. 60 gün içinde uygulamaya geçeceğiz. Bu süreç içerisinde gelişmeleri değerlendireceğiz. Greve çıkmaktan başka çıkar yolumuz yok. Üretimden gelen gücümüzü kullanacağız.

*SY Kızıl Bayrak/Adana*

### **Düzen partilerini teşhir ederek BDSP'yi anlatıyoruz...**

Kırşehir'de Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu bulunmadığı için, işçi ve emekçilerle yaptığımız konuşmalarımızın ana eksenini düzen partilerine oy verilmemesi gerektiği yönündeydi. Oyunun boşa gitmesini istemediklerini söyleyenler oldu. Verilen her oyun bizim için çok daha ağır koşullarda yaşamak anlamına geldiğini, düzen partilerinin hangisi gelirse gelsin bunun değişmeyeceğini söyledik. Bağımsız sosyalist adayların olmadığı yerlerde boş oy atmanın "hepiniz İMF yanlısınız" anlamına geleceğini anlattık.

Kızıl Bayrak afişlerimizi ve pullarımızı şehrin merkezi yerlerinde kullandık. Ekim Gençliği afişlerimizi kampüs içerisine ve okul yolundaki panolara, trafo ve durağa ve Kızıl Bayrak afişlerimizle birlikte merkezi

yerlere astık. Kampüs içerisindeki afişlerimiz uzun süre kalmasa da ilk kez yapıyor olmamızın bir anlamı vardı.

Gerek afiş çalışması gerekse sohbetlerimiz sırasında oldukça olumlu tepkiler aldık. Pek çok insanla konuşup tartışma olanağı yakaladık. Düzeni ve düzen partilerini teşhir ettik. Bir alternatif göremediklerini söyleyenlere BDSP'yi anlattık.

*SY Kızıl Bayrak/Kırşehir*

### **İzmir seçim**

### **çalışmalarından...**

Bağımsız sosyalist milletvekili adayının çıkarılmadığı İzmir'de seçim sürecini düzen partilerinin teşhirini yaparak değerlendiriyoruz. Menemen'den Buca'ya kadar bazı emekçi semtlerinde Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun çıkarmış olduğu seçim bildirgesini yaygın bir şekilde dağıttık. Yanı sıra emekçi semtlerinde Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği imzalı afişlerle, emperyalist savaşı hedef alan afişler yaptık.

*SY Kızıl Bayrak/İzmir*

# Bir kez daha KADEK ve Güney üzerine...

### **Serhat Ararat**

*oyun yine oynanmak isteniyor. Türkler'in çoğu tazi, Kürtler de tavşan yine bunu yapmaya çalışıyorlar. Bu oyun bozulmalı. Kürt-Türk birlikteliği önemlidir."*

Kuşkusuz biçimde belli bir farklılık var. Devlet, Kürtler'in en sıradan ulusal demokratik kazanımını kanla bastıracağını söylerken, Öcalan, Kürtler'den biri olarak konuşmakta, Kürtler'in tarihini, direniş tarihini İngilizler'in oyunu olarak tanımlamakta ve Kürtler'in Güney'deki kazanımlarını federe devlet düzeyinde kurumlaştırmalarını "felaket" olarak tanımlamakta ve çok daha uğursuz, tahripkar bir rol oynamaktadır. Böylece TC'nin veya başka bir yabancı gücün Kürdistan üzerindeki saldırgan politikalarını meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Türk devletinin rolü de "tazi" biçiminde değerlendirilerek çarpıtılmakta ve bir yönüyle "masum" gösterilmeye çalışılmaktadır.

"Federe devlet Kürtler için felaket" demek! Peki, o zaman, Kürt halkı ne yapmalı, nasıl bir çözüme "evet" demeli? (Bu sorularımız, kuşkusuz, henüz gelişmelerin tam bilincinde olmayan Kürtlere'dir! Yoksa Öcalan ve tayfasına değildir!) TC'nin çizdiği sınırların dışında Öcalan'ın ve KADEK'in bir yaklaşımı var mı? Kuzey Kürdistan halkı için sömürge köleliğinden başka istedikleri bir şey var mı? Bütün kazanım ve değerleri tasfiye etme ve sömürge köleliği "Barış", "Demokratik Cumhuriyet" adına meşrulaştırma ve bilinçlere kazıma işlevinden başka bir rolleri ve duruşları var mı? Bunca laf yığını altında bunun dışında başka bir şey yaptıkları var mı?

Yukarıya aldığımız paragrafın TC'nin resmi tezi olduğundan kuşku yok. Bu, çok açık. Aslında Öcalan yeni bir şey söylemiş olmuyor. Savunmalarında ortaya koyduğu TC'nin resmi tezlerini tekrarlıyor ve "Yüce devlete bağlılığını" ve "hizmetinin" gereğini yapıyor. Burada Öcalan, bir kez daha 15 yıllık savaşı "çok kan döküldü, İngiliz oyunudur" diyerek mahkum ediyor. Mahkum ediyor çünkü, 15 yıllık savaşın bilinçlerde ve belleklerde yarattığı değerler silinmeden sömürge köleliğini beyinlere yeniden yerleştirmenin, eski Kürdü yeniden geri getirmenin olanaksız olduğunu çok iyi biliyor.

Unutmamak gerekiyor ki, bilinçleri, bellekleri ve ruhları teslim alma, katletme operasyonu epey mesafe almış bulunuyor. Bunu önlemek gerekir. "Ama nasıl" sorusunun da yanıtı besbellidir:

**Sürece örgütlü bir tarzda müdahale etmek!**

Görev budur! Devrimci yurtseverlikte samimi olup olmamanın ölçüsü budur!

TC'nin Güney Kürdistan politikası biliniyor. Bunu birçok yazımızda değerlendirmiştik. Bu politikanın özeti şu: Kürtler'in bugüne kadar elde ettikleri kazanımları yoketmek, uluslaşma, ulusal birlik ve kendi kaderine hakim olma yolunda kaydettikleri mesafeyi yerle bir etmek! Bunun için işgal dahil her türlü yöntem ve aracı kullanmak! ABD'nin Irak saldırısı sürecinde Güney'i işgal etmek ve Kürtler'in örgütlenmelerini dağıtmak, ulusal kurumlaşmalarını ortadan kaldırmak! Bu amaçlara varmak için ileri sürdükleri gerekçeler de bellidir: *"Kürtler devletleşiyor, 4-5 bin silahlı KADEK'li sınırlarımızın hemen ötesinde güvenliğini tehdit ediyor; ulusal birliğimiz ve güvenliğimiz için her türlü tedbiri almak durumundayız!"*

TC'nin bu yaklaşımını daha ayrıntılı ortaya koymak mümkün, ama konumuz bu değil. Konumuz, İmralı Partisi KADEK'in TC'nin bu genel politikası içinde nasıl bir rol oynadığını bir kez daha ortaya koymaktır. İmralı Partisi'nin Güney'deki varlığı, kurdurttuğu partiye yüklenen işlev ve yürütülmeye çalışılan faaliyetler bir bütün olarak değerlendirildiğinde, bunun, genel tasfiyeciliğin önemli bir ayağı olduğu rahatlıkla anlaşılır.

Eski gerilla güçlerinin devrimci yurtsever anlamda bir işlevi kalmamıştır. TC ve bölge gerici güçlerine karşı şiddet reddeden KADEK, Güney güçlerine karşı "silahlı propaganda"yı esas aldığını ilan etmiştir. İlan ettiği "Medya Savunma Bölgeleri" ile TC'nin Güney'i işgal planlarına meşruiyet kazandırma çabalarına zemin sunmuştur. Propaganda düzeyinde ise devletin ve onun en sadık sözcüsü D. Perinçek ile aynı terminolojiyi kullanmakta sakınca görmemiştir. Dolayısıyla Kuzey Kürtleri'nin Güney'deki gelişmeler karşısında ilgisiz ve tavırsız kalmalarını sağlamak için ellerinden gelen herşeyi yapmıştır. A. Öcalan her avukat görüşmesinde bu konuda nasıl bir çizgiye sahip olduğunu ortaya koymakta ve partisini de bu temelde yönlendirmektedir. 9 Ekim 2002 tarihli avukat görüşme notlarında devlet görüşlerini ve resmi politikayı nasıl bir pervasızlıkla dillendirdiğini ibretle okuyoruz. Öcalan'ın şu sözlerinin resmi bir devlet yetkilisinin sözlerinden bir farkı var mı?

*"Kurtuluş savaşında Kürtler ve Türkler birlikte savaştı, sonra isyan gelişti. 15 yıl savaşıldı, onca kan döküldü, İngiliz oyunudur, tavşana kaç taziye tut. Barzani, Talabani hala bu oyunun içinde, Federal devleti tartışıyorlar, böyle bir federal devlet Kürtler'e felaket getirir. İngiltere'nin parmağı var bu işte. '20'lerde oynanan*



# Türk sinemasında bir kilometre taşı: Yılmaz Güney

(1937-9 Eylül 1984)

*Seyithan'da, Umud'ta, Yol'da, Sürü'de, Duvar'da...*

*Anlatılan senin hikayendir!..*

Ülkemiz sinemasının en önemli kilometre taşlarından birisidir Yılmaz Güney. Devrimci sinema anlayışının yolunu döşeyenlerdendir. Kısa sayılacak yaşamına çok şey sığdırmıştır. 116 filmde senarist, oyuncu, yönetmen ve yapımcı olarak emek vermiştir. 47 yıllık yaşamının 13 yılını hapishanelerde geçirmiş, birçok yasaklara ve baskılara göğüs germiştir. Yılmaz Güney'i Yılmaz Güney yapan yeteneği, yaratıcılığı ve azmi değildir sadece. Taşıdığı siyasal bilinç ve sınıfsal bakış açısı olmasaydı, Türkiye ve dünya sinemasında bu denli önemli bir yere sahip olması kuşkusuz mümkün olmazdı.

Kimileri doğuştan zengindir, kimileri ise sefalet, yokluğa ve yoksulluğa doğar. Karın tokluğuna çalışmaya mahkum olan milyonlardan biridir Yılmaz Güney. Yoksulluk içinde geçen çocukluğu onu yaşamı sorgulamaya götürür. Bunu edebiyata, sanata da taşımaya çalışır. Lise yıllarında arkadaşlarıyla çıkarttıkları bir edebiyat dergisinde bir hikayesi yayınlanır. Hikayenin adı "Üç Bilinmeyenli Eşitsizlik" tir. Genç bir adam ile sevdiği kızı anlatır bu hikayede. Delikanlı kız ile birlikte olmak ister, fakat kız bunu ancak para karşılığında yapacağını söyler. Aralarında "küçük" bir fark vardır. Delikanlı zengin bir ailenin çocuğudur, kız ise fabrikada işçi. Kız bu ayrımın ne denli büyük olduğunun bilinciyle "Herkes bu ayrıntıları kaldıramaz ki ortadan. Kaldırsalardı; cennet olurdu buraları, cennet". Sosyalizmin ne olduğunu bile bilmeyen genç yazar, tüm insanların eşit olduğu bir cennetin hayalini kuruyordu. Bu hikaye tehlikeli bulunmuş olacak ki, hakkında komünizm propagandası yapmaktan dava açılır ve 1961 yılında İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde öğrenciyken tamamlanan dava sonucunda 1,5 yıl hapis ve 1 yıl sürgün cezası alır. Eşitlik istemek büyük suçtur!

Sinemayla tanışması da yine lise yıllarına denk düşer. Bir film şirketine film dağıtımcısı olarak girer. Üniversite yıllarında Atıf Yılmaz'la tanışır. Onun asistanlığını yapar. Senaryo yazarlığına da soyunur. Cezaevine girdikten sonra hayatının bir değerlendirmesini yapar. Tutukluken kendini yenileme ve geliştirme fırsatını bulur. Devrimci düşüncelerle tanıştıktan sonra kendine bir misyon biçer. Karar vermiştir; kendi filmlerini yapacaktır.

Hapisten çıktıktan sonra popüler bir aktör olur. 1963'te başladığı aktörlük yaşamında 3 yıl sonra Türkiye'nin en ünlü oyuncusu haline gelir. Filmleri nerede gösterilse izdiham yaşanır, nereye gitse binlerce kişi sokaklara dökülür. Halk kendisine uzak ve yabancı bulduğu Ediz Hun'lar, Göksel Arsoy'lar karşısında, tıpkı kendilerine benzeyen, kendi öykülerini anlatan bu adamı bağrına basmıştır. Zira Güney filmlerinde, köşklerin, varslık içinde yüzen burjuvaların değil, yoksul emekçilerin hayatını oynar.

Yine de ilk filmlerde kabadayılık ve kavga ağırlıktadır. Canlandırdığı tipler ezilen, itilen ama yazgısını kabul etmeyen, baskıya kötülüğe karşı tek başına direnip mücadele eden insanlardır. Filmlerinin izleyicileri, Çirkin Kral'larının kötülükleri ortadan kaldırması karşısında coşar, onun gibi mert ve cesur olmaya çalışır. Sinema salonlarında alkış tufanları kopar. Tutsak alındığında izleyicileri sinemada gösterilen her filminin öncesinde ve sonrasında "Yılmaz'a özgürlük!" diye slogan atar. Bu bütünleşme başka bir sanatçıya nasip olmamıştır.

Yılmaz Güney de bunun farkındadır, bunun sorumluluğunu taşır. İlk filmleri yoksulların yaşamını



anlatmasına karşın, henüz herhangi bir sınıfsal bakıştan yoksundur. Salt ticari amaçlı bu filmlerde oynamak, bir süre sonra Güney'i rahatsız etmeye başlar. İnsanların duygularını sömürdüğünün farkındadır. Bu yıllarda ilk kez Türkçe çevirileri artan bilimsel kitapları okuma fırsatı bulması, Marksizmi-Leninizmi öğrenmeye başlaması daha bilinçli bir tercihte bulunmasını kolaylaştırır.

Bu düşüncelerin de etkisiyle Yeşilçam'dan uzaklaşmaya başlar. 1968'te çekilen Seyyit Han bu kopuşun ilk adımındır. Ama asıl kopuşu 1970'te çekilen UMUT filmiyle yapar. Filmde, Adana'da arabacılık yaparak geçinmeye çalışan Cabbar'ın öyküsü anlatılıyor. Umudla piyango bileti alan Cabbar, bir gün lüks bir arabanın atına çarpıp öldürmesiyle çaresizliğe düşer. Tüm umudu bir hazine bulmaktır artık. Haftalarca kazarlar ama hazine filan yoktur ortada. En sonunda Cabbar kendi etrafında dönmeye başlar, Cabbar çıldırmıştır. Yoksulluk içinde geçen boş arayışlar, bir türlü aşılamayan maddi sorunlar çıldırtmıştır onu.

UMUT gerek biçimi, gerekse konusu bakımından Yeşilçam'a yeni bir alternatif, gerçek bir reddiye idi. Evet milyonlarca Cabbar vardır ve onları kurtaracak Çirkin Kral'ları yoktur. Çirkin Kral, uzak bir köşeden izlediği Cabbarlara "kahramanınız öldü, artık umut sizde" der.

'60'lar boyunca devrimci gençlerin "Yılmaz ağabeyi"sidir o. Başlı sıkışanlar ona koşar. Onları evinde saklar, maddi ve manevi olarak mücadeleye destek verir. 12 Mart'tan sonra devrimcilere yardım ettiği gerekçesiyle yeniden cezaevine girer. Yaptığı işten pişmanlık duyduğunu söylemesi istenir. Karşılığında serbest bırakılacaktır. O ise reddeder. 10 yıl ceza alır. Ama '74 affıyla serbest kalır kalmaz ARKADAŞ filmini çeker.

Film yozlaşmış burjuva ilişkilerini anlatır. Filmin konusu üniversitede beraber okumuş olan Azem ile Cemil'in yıllar sonra tekrar buluşmalarıdır. Azem, aydın karakterine sahip, mühendis olan bir devrimcidir. Cemil ise zengin bir adamdır. Genç ve güzel bir kadın olan Necibe ile evlidir. Azem,

Cemil'in Kıyıkent'teki evinde kalmaya başlar. Azem, Cemil'i içinde bulunduğu yoz yaşamdan kurtaracağına inanır. Bu arada Necibe'nin kız kardeşi Melike ile Azem arasında bir yakınlaşma olur. Genç kız da bu yoz ilişkilerden arınmak ister, ama o da bir zengin kızıdır sonuçta. Cemil, Azem'in kurtuluş önerisi ve kendi yaşamı arasında bocalar. Sınıfsal konumu, yaşam tarzı, ondaki mücadelecilik tüm yönleri köreltmıştır. En sonunda çözümsüzlüğe düşer ve intihar eder. 12 Mart sonrasında çekilen bu film askeri darbe sonrasında yaşanan zorlukların onda bıraktığı etkinin, devrimci düşüncelerinin gelişiminin yansımasıdır adeta. Necibe'nin Azem'e attığı tokattan sonra Azem, "Bu tokatın hesabını bir gün mutlaka soracağız" der. Konuşan aslında Azem değil, bütün bir sınıfın ağzından konuşan Yılmaz Güney'in kendisidir aslında.

1974 yılında cinayet suçlamasından yeniden cezaevine girer Yılmaz Güney. Bu tarihten yarı açık cezaevinden yurtdışına kaçtığı 1981 yılına kadar tutsak kalır. Tutsaklık yalnızca fizikidir. En verimli yıllarını bu dönemde geçirir. En başarılı filmlerini cezaevindeyken çeker.

1978 yılında senaryosunu kendi yazdığı Sürü filmi çekilir. Filmi içerdeyken yönetir, her ayrıntı üzerinde titizlikle durur. Kırsal kesimden başlayıp büyük şehirde yok olan, kaybolan bir aşiretin öyküsüdür anlatılan. Anlatılan Anadolu köylüsünün çaresiz çırpınışıdır. Feodal üretim tarzının çözülüşü, kapitalizmin barbarlığı ve devrimci mücadele en çarpıcı görüntülerle sergilenir. Olanca gerçekliğiyle, olanca acımasızlığıyla çelişkiler sergilenir bu filmde. Ana temaya bağlı olarak verilen tali öykülerle bu film adeta bir dönemi belgelemektedir. Ankara'da güpegündüz yoldan geçen bir arabadan açılan ateşle vurulan devrimci, trende pazarlanan fahişe, kan davalı iki aşiret arasında kalan gelin, gelin üstündeki geleneksel baskılar, ticaretin kirli yüzü, sokaklara taşan çatışmalar irili ufaklı yüzlerce çarpıcı sahne güçlü bir anlatım ve sağlam bir perspektifle harmanlanır. Film büyük ilgi toplar. Yurtdışında çeşitli festivallere katılır. Ne ki bu film, uzun yıllar yasaklı filmler listesinin başında yerini alır.

1981'de çekilen Yol, Güney'in cezaevindeyken hazırladığı bir diğer filmidir. Yol onun için bir meydan okumadır, bir çılgınlıktır. İçinde bulunduğu siyasi ekonomik, insani koşullara, cezaevi zorluklarına, sansüre, çevresini saran gerici-faşist kuşatmaya meydan okumanın sembolüdür. Yarı açık cezaevi'nde izne ayrılan beş adli mahkumun; Seyit Ali'nin, Mehmet Salih'in, Ömer'in, Mevlüt'ün ve Yusuf'un öykülerini anlatır film. Herbir öykünün, Yol'un sonu trajediyle biter. Karamsar, hüznü, insanın içine oturan bir gerçekliği vardır Yol'un. Çünkü bu Yol'lar kapkaranlıktır. Ama tüm karamsarlığına ve nesnel gerçekliğine rağmen umutsuzluğa değil, umuda giden yolun ip uçlarını veren bir filmidir Yol. 5 tutsaktan birinin dağa çıkmasıyla bu anlatılmaya çalışılır.

Filmin çekimleri tamamlandıktan sonra yurtdışına çıkan Yılmaz Güney, filmin kurgusunu İsviçre'de kendisi yapar. Film çok büyük ilgi ve beğeni toplar. 1982'de Cannes'de Altın Palmiye kazanır. ABD dahil birçok ülkede haftalarca gösterimde kalır.

Yol'un bu büyük başarısının ardından Duvar'ın çekimleri başlar. Yılmaz Güney, bu filmde yaşadığı hapishane (Ulucanlar) koşullarına ayna tutmak, çocuk yaştaki tutsakları isyana götüren baskıları teşhir etmek



ister. Olay bütünüyle yaşanmış bir gerçeğe dayanır. Yılmaz Güney içerdeyken bu isyanı doğuran baskı koşullarını dışarıya gizlice gönderdiği bir bildiriyle bizzat duyurmaya çalışmıştır. Fakat yeterince dikkat çekmez bu çabası ve tam bir dram yaşanır duvarların arkasında. Bu dramı “Soba, ekmeğe ve pencere camı istiyoruz” romanında işler.

Fakat aklında bunun filmini yapmak vardır ve kendisi bu fırsatı bulduğunda artık ağır hastadır. Yurtdışında bu gerçekliği (mekansal anlamda) anlatacak koşullar, imkanlar çok sınırlıdır. Zaman çok sınırlıdır, kanser tüm bedenini kemirmektedir. Büyük ölçüde dekorlar kullanıldığı için yapay görüntüler filme hakim olur. Film için hayatlarında kamera nedir bilmeyen onlarca Türk ve yabancı çocuk çalıştırılır. İkisi dışında diğer oyuncular amatör bile sayılmazlar. Fakat sonuçta ortaya bir film çıkar.

Eleştirmenler dört bir yandan saldırırlar. Filmi abartılı ve art niyetli bulurlar. Hayata doğru bir pencereden bakmayı başaramayanların, hapishane gerçekliğini anlamaları da beklenemezdi. Onların abartılı bulduğu filmin her karesi Yılmaz Güney’in tanık olduğu sıradan gerçeklerden başka bir şey değildi. Aradan yıllar geçtikten, 12 Eylül koşulları güya ortadan kalktıktan sonra hapihanelerde oluk oluk akan kan, Nazi dönemini aratmayan katliamlar, işkenceler Yılmaz’ın ne kadar gerçekçi olduğunu bir kez daha dar kafalılara göstermiştir. Bu filmin insanın kanını donduran sahneleri, bugün yaşananların çok çok gerisinde kalmaktadır artık.

Filmin çok karamsar olduğu yönünde eleştiriler de gelir. Onların karamsar dediği gerçeğin katı yüzüdür. Yılmaz Güney’in yapmak istediği de budur: Bu sistemin bu sistemin hapishanelerinin herhangi bir senaryoya başvurmayaya gerek kalmaksızın baskıcı, ezici, insanlık dışı yüzüne ayna tutmak. Bu düzenin verebileceği bir şey kalmamıştır. Bu yönüyle karamsarlık umudun ikiz kardeşidir. Umut karanlıkların içinden doğar. Umut isyandır, umut isyandadır. Umudu, kurtuluşu duvarların ötesinde aramak gerekir. Gerçek anlamda kurtulabilmek için bu düzen dışında bir çözümü zorlamak, hayata geçirmek gerekir. Duvar’da dayanışma halindeki çocuklarla ve onların isyanıyla, Umut’ta Cabbar’ın tüm düzeniçi umutlarının bir bir kırılmasıyla, Sürü’de Şıvan’ın acı isyanıyla, Yol’da Seyit Ali’nin geleneklere meydan okumasıyla anlatılmak istenen budur. Burjuva sanat eleştirmenlerinin ona yakıştırdıkları “karamsar”lık yaftası, kendi sırça köşklerinde toplumsal gerçekliklerden bihaber olmalarının, kendi duyarsızlıklarının bir sonucudur.

Yılmaz Güney, devrim ve sosyalizme inanmış, hayatını buna adanmış devrimci bir sanatçıdır. Sanatını da siyasi savaşımının bir alanı ve silahı olarak görmüştür. Emekçilerin bu silaha ihtiyacı vardır. Bu nedenle tüm sınırları zorlayarak hayatını bu silahı geliştirmeye adanmıştır. Başkalarının para ve şöhret için yaptığını o bir görev olarak yapmıştır. Onun ideali duvarlardan, sömürden, baskılardan kurtulmuş bir Türkiye idi. Son nefesine kadar bu idealinden hiç vazgeçmedi. Şimdi kendisi yaşamıyor ama filmleri umut aşıyor yeni nesillere. Umut büyüyor! Umut büyüyecek!

(İşçi Kültür Evi Bülteni’nin Ekim 2002 tarihli sayısından alınmıştır...)

## Selam olsun şanlı Ekim Devrimi’nin 85. yıldönümüne! Selam olsun Partimizin 4. kuruluş yıldönümüne!

Bundan 85 yıl önce sömürücü sınıfların iktidarını ezip dağıtan, yerine işçi sınıfı ve ezilen milyonların sosyalist iktidarını kuran Ekim Devrimi, emekçilerin binlerce yıllık özlemi olan insanca yaşamının yolunun sosyalizmde olduğunu göstermiştir.

Büyük sosyalist Ekim Devrimi aradan geçen 85 yıla rağmen hala tüm dünya işçi sınıfı ve ezilen milyonlar için gerçek kurtuluşun rehberidir. Ekim Devrimi’nin 85. yıldönümü aynı zamanda emperyalist-kapitalist dünya düzenine ve sırtını emperyalizme dayamış sermaye iktidarına karşı militan bir savaş ilanı olarak kurulan TKİP’nin de 4. kuruluş yıldönümüdür.

Parti inşa örgütümüz EKİM’in daha henüz siyaset sahnesine çıktığı yıllar, Sovyetler’in dağılmasıyla beraber “tarihin sonu”nun ve “yeni bir dünya düzeni”nin başlangıcının ilan edildiği, içte ve dışta yaşanan yenilgilerle birlikte tasfiyeci dalganın sol hareketin bütününde etki bulduğu bir döneme denk gelmiştir. Böylesi bir yenilgi döneminde geleneksel sol hareketten kopuş, kendinden önceki sınıf mücadelelerinin zaaf ve eksiklerini geride bırakıp, devrimci yönlerini sahiplenerek yeni bir kültür üzerinde proletaryanın partisini yaratma görevine soyunan komünistler, 10 yılı bulan zorlu ve çetin mücadeleler sonucu bu görevi başarıyla yerine getirmişler ve Türkiye Komünist İşçi Partisi’ni ete kemiğe büründürmüşlerdir. Bu yaşanan herhangi bir süreç değildir. Partimizin ilanı bu topraklarda devrim davasının güvenceye alınmasıdır. Bugün Partimizin 4. kuruluş yıldönümünü kutlarken, tüm yoldaşlar ve

kalbi devrim davası için atan tüm samimi devrimciler bunun anlamı üzerinde bir kez daha düşünmelidirler.

Yüzyılın başında “yeni bir dünya düzeni” ilan edilirken bugün küreselleşmenin yarattığı yıkıma ve emperyalist savaş hazırlıklarına karşı tüm dünya ölçüsünde emekçi milyonlar emperyalist-kapitalist sisteme karşı sokaklara dökülmektedir. Tekellerin çıkarları için milyarlarca insanın yıkımı pahasına uygulanan vahşi saldırı ve sömürü politikalarına karşılık ezilen ve sömürülen milyonların tepkisi de her geçen gün genişlemekte ve yayılmaktadır. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de işçi ve emekçiler giderek derinleşen bir yoksulluk ve sefalet uçurumunun kıyısına gelmiş durumdadır. Emekçilerin artık bu düzenden bekledikleri bir gelecek umudu yoktur. Çünkü bu düzenin emekçilere açlık, yoksulluk, işsizlik, artan bir baskı ve terör dışında sunabileceği bir şeyi olmadığı artık herkes için ortadadır. Düzen partilerine duyulan güvensizlik bunun göstergesidir. Dünyada olduğu gibi Türkiye’de de emekçi milyonların kurtuluşu yeni Ekimler’den geçmektedir. İçte ve dışta olağanüstü gelişmelerin üst üste bindiği bu dönemde partiyi daha da güçlendirmek, yeni dönemde yaşanacak sert sınıf çatışmalarına hazırlanmak görevi ve sorumluluğu önümüzde durmaktadır. Kanları ve canlarıyla partimizin inşasına temel olan şehit yoldaşlarımızın anısı önünde derin bir bağlılıkla eğiliyor, TKİP’nin 4. kuruluş yıldönümünü inancımızın ve yüreğimizin tüm devrimci duygularıyla selamlıyoruz. Yeni Ekimler için parti saflarına!

***Esenyurt’tan komünistler***

## Almanya’da büyüyen işsizlik

Almanya’da altı büyük ekonomik araştırma merkezinin yaptığı tahminlere göre işsizlik oranı gelecek yıl artmaya devam edecek. 15 Ekim’de Berlin’de açıklanan rapora göre 2003 yılında işsiz sayısı 50 bin artacak ve böylece yıl ortalamasına göre 4.1 milyonu bulacak. Araştırmacıların daha önce açıkladıkları rapora göre gelecek yıl için beklenen yıllık ortalama işsiz sayısının 3.81 milyon olması bekleniyordu. Açıklanan son rapordan önce araştırma merkezlerinin yıllık büyüme raporlarını da ilkbaharda açıkladıkları %2,4’lük büyüme oranının aksine artık %1.4 olarak düzelttikleri daha önce açıklanmıştı.

Almanya’da gittikçe kronikleşen işsizlik sorununun çözümü – özellikle yapılan son ekonomik tahlillerden sonra – düzen sınırları içerisinde mümkün gözüküyor. Buna rağmen kurulan yeni hükümetin süper bakanı Clement, yaptığı ilk açıklamalarda, Hartz Komisyonu’nun önerilerini aynen uygulayacaklarını açıklamış ve işsiz emek-gücünün gelecekte daha da kötü ve zor koşullar altında yaşamak zorunda kalacağını sinyallerini vermişti.

Komisyon tarafından seçim öncesi hükümetin talebi üzerine hazırlanan öneri paketi, işçilerin kazanılmış haklarını radikal bir biçimde sınırlandırmayı, işsizlerin yasal konumları hakkında yapılacak yeni düzenlemelerle bunların sosyal haklarını budamayı önermiş ve Başbakan Schröder tarafından büyük bir övgüyle kamuoyuna tanıtılmıştı. Schröder hükümeti, paketdeki önerileri benimsediklerini ve bu öneriler üzerinde tartışmayacaklarını açıklamıştı. Düzen partileri gerçekten de Hartz-Komisyonu önerilerini hiçbir şekilde tartışmamış ve burada ekonomik krizin

yükünün emekçilerin sırtına yüklenmesinde işbirliği yapmışlardır.

### Sanayi yalnızca %0,3’lük bir büyüme bekliyor

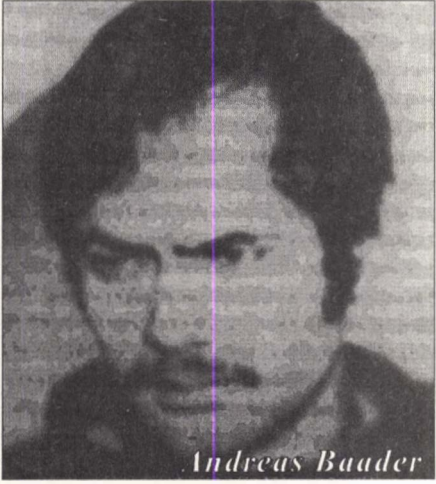
Alman Sanayiciler Birliği (BDI) Başkanı Michael Rogowski’nin yaptığı açıklamaya göre, Almanya’da ekonominin 2002 yılı büyüme hacmi yalnızca % 0,3 olarak gerçekleşecek. Gelecek yıl için de bir tahminde bulunan Rogowski, 2003 yılında büyüme hacminin % 1 sınırını çok zor geçeceğini açıklıyor. İç pazardaki düşük talebin Alman sanayisini zorladığını ileri süren Rogowski, Irak’ta durumun gerginleşmesinin, petrol fiyatlarının devamlı artışının ve borsalarda dev miktarda sermayenin yokedilmesinin hem yatırımcıları, hem de tüketicileri olumsuz etkilediğini açıkladı. Birlik tarafından yapılan bir ankete göre, Almanya’daki sanayi dallarının büyük bir bölümü, 2003 yılında ekonominin yalnızca marjinal ölçülerde canlanacağına inanıyor.

### Üretim beklenenden daha az büyüyor

Alman Merkez Bankası’nın (Bundesbank) açıkladığı rapora göre Ağustos’ta gerçekleşen büyüme rakamları aşağıya doğru düzeltilecek. Ekim ayı raporuna göre, buna rağmen üretimin büyüdüğü görülecek. Yaklaşık iki hafta önce Federal Maliye Bakanlığı Temmuz’dan Ağustos’a geçişte dönemsel değerlerden arındırılmış olarak büyümenin %1,8 olduğu açıklamıştı.

(Tüm veriler Süddeutsche Zeitung’un 22 Ekim 2002 tarihli sayısından alınmıştır...)

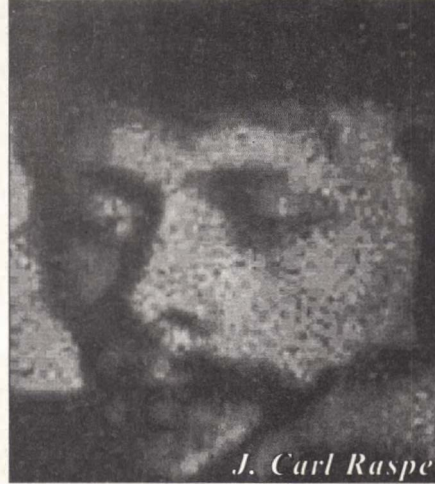


**Kızıl Ordu militanlarının hücrelerde katledilmelerinin 25. yılı...****Alman devletinin kirli savaş tarihinde önemli bir sayfa**

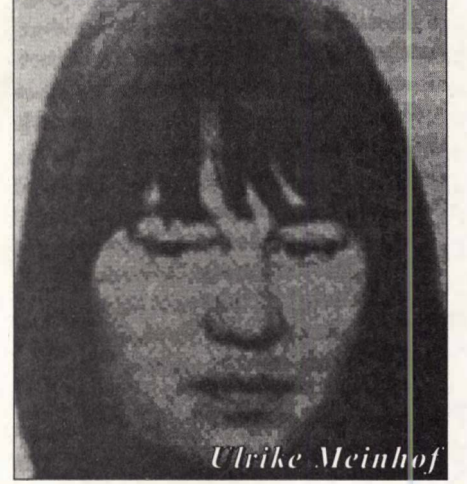
Andreas Baader



Gudrun Ensslin



J. Carl Raspe



Ulrike Meinhof

2 Haziran 1967'de İran Şahı Rıza Pehlevi'nin Berlin'i ziyareti, Almanya'da sisteme, atom enerjisine ve özellikle Amerika'nın Vietnam'da sürdürdüğü savaşa karşı öğrenciler tarafından yürütülen APO (Parlamento Dışı Muhalefet) için dönüm noktasını oluşturur. Şah'ın Berlin'i ziyareti esnasında rahatsız edici gösterilerin önünü almak için, ziyaret öncesi birçok muhalif İranlı gerekçesiz olarak tutuklanır ve Şah'ın yol güzergahı trafiğe kapatılır. Buna rağmen Berlin Belediye binası önünde yüzlerce İranlı muhalif ve solcu genç toplanarak Şah'ı protesto ederler. Şah belediye binasına girdikten sonra İran gizli servisi tarafından organize edilmiş olan Şah yanlısı göstericiler protestoculara tahta kalaslarla saldırıp birçoğunu yaralarlar. Önce seyirci kalan polis sonra Şah yandaşlarının yanında olaya müdahale eder. Akşam Şah'ın ziyaret edeceği opera binası önünde yine protesto gösterisi yapılır ve opera bitişi tekrar buluşmak üzere ayrılan göstericilere polis İran rejim yandaşlarının yanında saldırır. Benno Ohnesorg adındaki üniversite öğrencisi yan mahallede rejim yandaşlarından aldığı darbelerle yaralanmış ve yarı baygın bir şekilde yerde yatmaktadır. Bu mahallede bir sözcünün bulunduğunu haber alan polis hemen buraya gelir ve yerde yatan Ohnesorg'u kurşunlayarak öldürür.

2 Haziran olaylarının ve Belçika'da bir alışveriş mağazasında çıkan ve yaklaşık 300 kişinin ölümüne sebep olan bir yangınla Vietnam'daki Napalm bombardımanı arasındaki benzerliğe dikkat çeken bir bildirinin etkisiyle Andreas Baader, Gudrun Ensslin ve Thorwald Proll Batı Almanya'da mağazaları kundaklama kararı alırlar. Frankfurt'ta iki mağazaya yangın bombası yerleştirirler. Yangınların mağazaların kapanış saatinden sonra çıkmasına dikkat ettikleri için olayda ölen veya yaralanan olmaz. Olaydan sonra bir ihbar üzerine yakalanıp, üç yıl

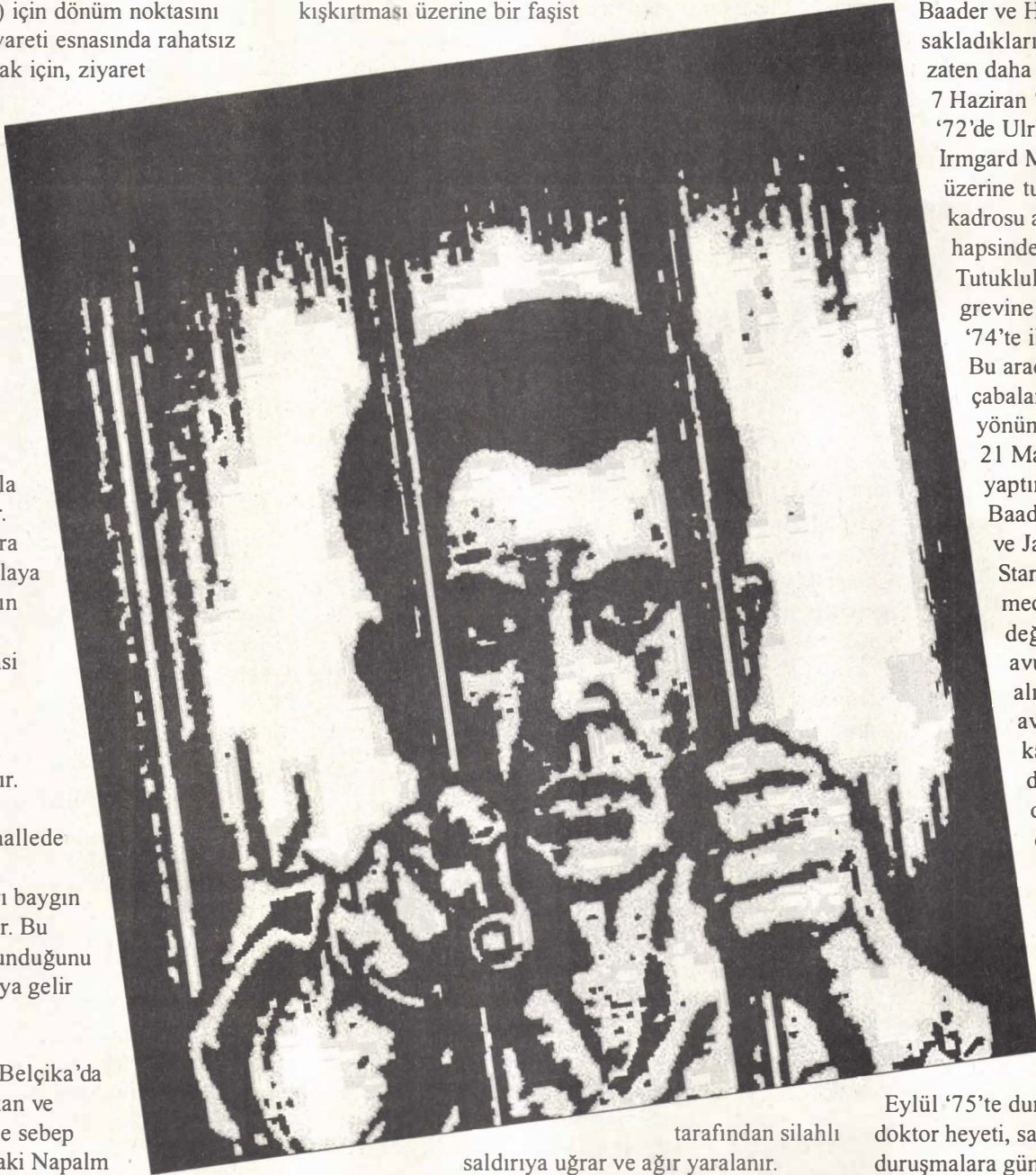
hapse mahkum olurlar. 13 Haziran 1969'da geçici olarak serbest bırakılırlar. Kasım'da kaçıp izlerini kaybettirirler. Bu arada 11 Nisan 1968'de Rudi Dutschke adındaki öğrenci lideri medyanın kışkırtması üzerine bir faşist

birçok banka soygunu, suikast ve bombalama eyleminde bulunur. Alman hükümeti 31 Mayıs 1972'de Alman tarihinin en kapsamlı operasyonunu gerçekleştirir ve 1 Haziran 1972'de Andreas Baader ve Holger Meins'i patlayıcı madde sakladıkları garajlarında tutuklar. Jan-Carl Raspe zaten daha önceki bir operasyonda tutuklanmıştır. 7 Haziran '72'de Gudrun Ensslin, 15 Haziran '72'de Ulrike Meinhof, 7 Temmuz '72'de de Irmgard Möller ve Klaus Jünschke ihbarlar üzerine tutuklanırlar. RAF'ın tüm yönetici kadrosu artık cezaevinde ağırlaştırılmış hücre hapsindedir.

Tutukluluk şartlarının düzeltilmesi için açlık grevine girerler. Holger Meins 27 Ağustos '74'te ikinci açlık grevinde yaşamını yitirir. Bu arada dışarıdaki RAF elemanlarının bütün çabaları cezaevindeki tutsakları kurtarma yönündedir.

21 Mayıs 1975'te devletin özel olarak yaptırdığı mahkeme salonunda Andreas Baader, Gudrun Ensslin, Ulrike Meinhof ve Jan-Carl Raspe'nin yargılandığı Stammheim duruşmaları başlar. Federal meclis duruşma öncesi ceza kanununda değişiklik yaptığı için, savunma avukatlarının birçoğu duruşmaya alınmaz ve Andreas Baader bir süre avukatsız duruşmaya katılmak zorunda kalır. Dördüncü duruşmada Baader'in de bir avukatı vardır, fakat avukatın dosyaları inceleyebilmek için istediği on günlük ek süre mahkemece reddedilir. Sanıkların davanın siyasi olduğunu açıklaması ve duruşmaların sağlık koşullarının bağımsız doktorlarca tespit edilmesini ve bu süre içerisinde duruşmalara kendilerinin katılma zorunluluğunun ortadan kaldırılması talebi de reddedilir. 23

Eylül '75'te duruşmanın 39. gününde bağımsız bir doktor heyeti, sanıkların sağlık durumlarının duruşmalara günde yalnızca üç saat katılmaya elverişli olduğunu belirtir. Duruşmanın 40. gününde mahkeme başkanı yargılamanın sanıkların غيابında sürdürüleceğini açıklar. Başkanın bu kararı ceza kanununda yapılan ve sağlık durumlarının kötüleşmesinde sanıkların kendi sorumluluğu bulunduğu, duruşmaların onların غيابında sürdürülebileceğini belirten yeni bir yasaya dayanmaktadır. Bu tarihten itibaren sanıklar aralıklı



tarafından silahlı

saldırıya uğrar ve ağır yaralanır.

Yeraltında yaşayan Andreas Baader bir Anayasa Koruma Örgütü ajanı tarafından ihbar edilir ve tekrar tutuklanır. 14 Mayıs 1970'de Andreas Baader arkadaşları tarafından cezaevinden kaçırılır. Ve arkadaşlarıyla Ürdün'e bir El Fetih kampında gerilla eğitimi almaya gider. Andreas Baader'in kaçırılması tarihi RAF'ın (Kızıl Ordu Fraksiyonu) ve şehir gerillasının resmi kuruluş tarihidir. Bundan sonra RAF



olarak duruşmalara katılırlar. Duruşmanın 106. gününde savunma avukatları; Richard M. Nixon, Melin Laird, Willy Brand, Helmut Schmidt, Ludwig Erhard, Georg Kisinger, Walter Scheel ve diğer bir takım şahsiyetlerin ABD'nin Vietnam savaşında suç işlediğini ve bunların Almanya'dan da koordine edildiğini kanıtlamak için şahit olarak dinlenmesini talep eder. Böylece ABD'nin Heidelberg'deki askeri üssüne ve IG-Farben binasına karşı gerçekleştirilen saldırıların haklı olduğunu kanıtlamak isterler.

Baader, Ensslin ve Raspe Axel Springer, bir gazete binasına karşı gerçekleştirilen ve Meinhof'un önemli katkılarının olduğu saldırıyı kınarlar. Bu açıklamayla birlikte Meinhof'la aralarında bir ayrışma gerçekleşmiştir.

9 Mayıs '76'da Ulrike Meinhof hücrelerinde ölü bulunur. Resmi açıklamaya göre Meinhof kendini asarak intihar etmiştir. Bir bilirkişi heyetinin hazırladığı rapora göre olay hiç de intihara benzememektedir. Raporda Meinhof'un asılı bulunduğu havluları penceredeki demir parmaklıklardan yardımsız geçirmesinin olanaksız olduğu, hücrelerinde bunu kolaylaştırabilecek bir yardımcı aletin bulunmadığı ve havluların Meinhof'un bedenini taşıyamayacak kadar ince olduğu belirtilir. RAF ve avukatlar için olayın bir infaz olduğu kesindir.

Duruşmanın 171. günü savunma avukatı Otto Schily (şimdi Almanya İçişleri Bakanı) mahkeme başkanının, duruşma protokollerinin kopyalarını temyiz mahkemesi başkanı Meyer'e verdiği ve Meyer'in bu protokollerini basına sızdırdığı gerekçesiyle mahkeme başkanlığından uzaklaştırılmasını talep eder ve duruşma başkanı bu görevinden alınır. Bu arada sanık-avukat görüşmelerinin ve sanıkların hücrelerinde dinleme cihazlarıyla dinlendiği kesinlik kazanır.

10 Ocak '77'de, duruşmanın 171. gününde sanıklar son kez duruşmaya katılırlar. Gudrun Ensslin yeni bir açlık grevine başlayacaklarını açıklar. 7 Nisan '77'de Başsavcı Siegfried Buback bir RAF timi tarafından öldürülür. 28 Nisan '77'de mahkeme Baader, Ensslin ve Raspe'yi yedi kişinin ölümünden, 27 kez cinayete teşebbüsten ve suç örgütü oluşturmaktan ömür boyu hapse mahkum eder.

30 Temmuz '77'de banker Ponto kendisini evinden kaçırmak isteyen RAF'lı iki militana karşı koyarken öldürülür. 5 Eylül '77'de işveren sendikası başkanı Hans-Martin Schleyer kaçırlır. Hükümete yazılan bir mektupta Schleyer'in ancak içerideki arkadaşları serbest bırakıldığı, kendilerine yüzer bin mark para verildiği ve bunların istedikleri bir ülkeye gittikleri zaman serbest bırakılacağı bildirilir ve süre verilir. Devlet buna karşı bir yasa değişikliğiyle sanıklarla tüm ilişkileri otuz günlüğüne yasaklar ve Schleyer'i kaçırana karşı zaman kazanma taktiği uygular. Baader, Ensslin ve Raspe buna karşılık açlık grevlerinde bir adım daha ileriye gideceklerini ve sıvı almayacaklarını açıklarlar. Bundan sonra tüm sanıklar arasındaki bağlantılar kesilir.

13 Ekim '77'de Landshut adlı yolcu uçağı Kofre Kaddum adlı bir birlik tarafından yolcularıyla birlikte kaçırlır. Kaçıran grubun talebi Almanya'da Schleyer'i kaçıran grubunkıyla aynıdır, fakat ek olarak Türkiye'de tutuklu bulunan iki Filistinli'nin de serbest bırakılmasını isterler. Uçak 17 Ekim '77'de Mogadisu'ya iner. Bir gün sonra uçak Alman GSG9-komandosı tarafından basılır ve biri dışında bütün militanlar öldürülür.

18 Ekim '77'de Stammheim'da Andreas Baader ve Gudrun Ensslin ölü, Jan-Carl Raspe ve Irmgard Möller yaralı bulunur. Jan-Carl Raspe daha sonra hastanede yaşamını yitirir. Devletin resmi açıklamasına göre tutuklular topluca intihar etmişlerdir. Devlet tutukluların ölümüyle ilgili çelişkili açıklamalarda bulunmuş, önemli delilleri

ortadan kaldırmış ve olayı araştırmak için oluşturulan bir heyetin çalışmalarını elinden geldiğince engellemiştir.

Devletin resmi açıklamasına göre, tutuklular Landshut operasyonunu öğrendikten sonra topluca intihar etmişlerdir. Oysa incelemeler bunun bir infaz olduğunu kanıtlar niteliktedir. Andreas Baader'ın arkadan kafasına giren kurşun 30-40 cm'lik bir mesafeden ateşlenmiştir. Gudrun Ensslin'in asılı bulunduğu kablo cesedi indirilmeye çalışılırken kopmuştur. Bu kablo ancak 45 kiloluk bir cesedi taşıyabilir sağlamlıktadır, boğulurken hareket eden bir bedeni taşıyamayacak kadar zayıftır. Jan-Carl Raspe'nin kullandığı iddia edilen silah elinden düşmesi gerekirken, elinde bulunmuştur. Irmgard Möller daha sonra yaptığı açıklamalarda, uyuduğunu ve bir gün sonra sedyede kendine geldiğini söylemiştir. Cezaevinde hiçbir silah sesi duyulmamıştır. Bir inceleme heyeti, bunun olayda susturucu kullanılmasına bir kanıt olarak göstermiş ve hücrelere giden koridorlarda gizli servis elemanlarının kullandığı gizli bir geçidin varlığının bu infaz tezini güçlendirdiğini dile getirmiştir.

Baader, Ensslin ve Raspe'nin ölümünden sonra

RAF faaliyetini devam ettirmiştir. 1992'de zamanın İçişleri Bakanı Helmut Kohl, Federal Savcılık, Anayasayı Koruma Bakanlığı ve Federal Kriminal Dairesi'nin cezaevinde tutuklu bulunan RAF tutsaklarıyla ilgili bir beyanından sonra, RAF'ın üçüncü kuşağı, 10 Nisan 1992'de AFP'ye gönderdiği bir mektupla, girişilen süreci desteklemek için devleti temsil eden şahıslara karşı saldırılarını durdurduğunu açıklamıştır.

Kinkel İnisiyatifi'nden sonra Ocak-Eylül 1993 arası sürede dokuz RAF tutsağı erken tahliye edilir. RAF 27 Mart 1993'te Weiterstadt'ta yeni yapılmış bulunan modern bir cezaevini 200 kiloluk bir bombayla kullanılmaz hale getirir. 20 Nisan 1998'e kadar RAF geriye çekilir ve tüm faaliyetlerini dondurur.

20 Nisan 1998'de Reuters haber ajansına gönderilen sekiz sayfalık bir açıklamayla, 28 yıl sonra "bu projeyi bugün bitiriyoruz" denilir ve RAF'ın "kurtuluş yolunu gösteremediği için" resmen kendini tasfiye ettiği açıklanır. Alman tarihinin hem düzen içinde hem de muhalif çevrelerce en tartışmalı siyasi yapısı böylelikle tarihe karışır.

M. Coşkun

## Stammheim katliamı ile ilgili imza kampanyası...

# Arşivler açılsın!

*Almanya'da Stammheim olaylarının 25. yıldönümünde devletin elindeki belgeleri açıklamasını sağlamak için bir imza kampanyası başlatılmıştır. Devlet olayın toplu intihar olduğunu iddia ederken, araştırmalar devletin açıklamalarını yalanlamaktadır. Özellikle cezaevinde yerleştirilmiş bulunan dinleme cihazları ve kameralara rağmen bunların kayıtları hiçbir zaman kamuoyuna sunulmamış, aksine bir gün önce kontrol edilen kameraların o gün devre dışı olduğu açıklanmıştır: Aşağıdaki metin haftalık Jungle World gazetesinin 16 Ekim 2002 tarihli 43. sayısından çevirilmiştir:*

"Kızıl Ordu Fraksiyonu"nun (RAF) Mart 1998'de tasfiyesini açıklamasından sonra Federal Almanya'da silahlı mücadele artık tarihe karışmıştır. O döneme ilişkin birçok soru halen açıklık kazanmamıştır. Soruşturma makamları halen RAF'ın etkisini araştırırken, resmi makamların etkinlikleri büyük bir oranda sırrını koruyor.

Bugünlerde "Alman Sonbaharı", onunla birlikte RAF üyeleri Jan Carl Raspe, Gudrun Ensslin ve Andreas Baader'in Stammheim'da hücrelerinde ölü ve Irmgard Möller'in hücrelerinde ağır yaralı bulunduğu 17-18 Ekim gecesi 25. yılını dolduruyor. Kamuoyu bugüne kadar bu gecede ne olduğunu bilmiyor. Stammheim'da tutuklu bulunan RAF tutsaklarının intihar ettiği veya intihara teşebbüs ettiği resmi tezi bugün artık eski RAF üyelerince de kabul görse de, bu düşüncelerini yalnızca kulaktan dolma bilgilere ve tahminlere dayandırabilirler. O gece hayatta kalabilen Irmgard Möller göğsündeki bıçak darbelerinin kendisinden kaynaklanmadığını iddia ediyor. Kendisinin verdiği bilgiye göre, tutsaklar arasında rehin olayının başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra intihar edecekleri kararı da alınmamıştır.

RAF üyelerinin öldürüldüğü sürekli olarak açıkça iddia edilmektedir. "Alman Sonbaharı" süresince federal hükümetin kriz masasında tutukluların öldürülmesi ve diğer "egzotik çözümler" dile getirilmiştir. Baden-Württemberg eyaletinin sorumlu içişleri ve adalet bakanları o dönemde RAF tutuklularının Stammheim'daki hücrelerinde uzun bir süre dinlenildiklerini

açıklamışlardır.

Artık tutukluların nasıl öldüğünün açıklığa kavuşması gerektiğine inanıyoruz. Bu ve 1977 sonbaharına dair diğer soruların cevaplanmasının tarihi öneme sahip olduğuna inanıyoruz. Bunların cevaplanmasının siyasi öneme sahip olduğunu da düşünüyoruz. Özellikle günümüzde uluslararası terörizme karşı alınan önlemler ışığında bakıldığında, bundan Federal Cumhuriyet gibi demokratik bir anayasaya sahip bir ülkede kriz dönemlerinde nelerin olabileceğine ve siyasi kontrol mekanizmalarının böyle durumlarda nereye kadar işlediğine dair sonuçlar çıkarılabilir.

O dönemdeki olayların aydınlanması için devlet arşivlerinin açılması kaçınılmazdır. Stammheim Cezaevi'nde dinlenen görüşmelerin protokollerinin açıklanması ile birlikte kriz masasının oturumlarının protokoller ve Federal Haberalma Servisi'nin (BND) ve Anayasayı Koruma Dairesi'nin döneme ilişkin dosyalarının açıklanması şarttır. Dosyaların ancak 30 yıl sonra açıklanmak zorunda olduğunu düzenleyen Federal Arşiv Yasası'nı ileri sürmek bir şey getirmez. Çünkü yasa, dosya sahiplerinin dosyaları daha önce açıklamalarına izin veriyor.

İkinci olarak Alman gizli servisleri, dosyaları ve diğer gizli dosyaları 30 yıl sonra da açıklamıyor. Koblenz'deki Federal Arşiv'in 1971 yılına ait RAF'la ve onlara karşı alınan önlemlerle ilgili dosyaları bundan dolayı oldukça eksik. Bununla yalnızca dönemle ilgili önemli tarihi bilgilerin öğrenilmesini engellenmiyor, aynı zamanda devletin önemli aktivitelerinin kamuoyu tarafından denetlenmesi de engelleniyor.

Kırmızı-yeşil hükümetten ve özellikle 18 Ekim 1977'den sonra defalarca müvekkili Gudrun Ensslin'in intihar ettiğine inanmadığını açıklayan Federal İçişleri Bakanı Otto Schily'den "Alman Sonbaharı"nı aydınlatmak dosyaların açıklanması ve araştırmaya açılması yönünde girişimlerde bulunmasını talep ediyoruz. (...)

İmzalarınızı lütfen isim, adres ve mesleğinizle birlikte şu e-mail adresine gönderin:

"Archiveauf@aol.com"

(Çev: M. Coşkun)



# İşkence yaygın ve sistematik olarak sürüyor!

**K. Ferhat**

Son dönemde AB gündemin önemli başlıklarından biri. Öncesinde AB'nin Kopenhag Kriterleri çerçevesinde istediği ya da başka bir deyişle dayattığı yasal düzenlemelerle ilgili yaratılan atmosfer, AB İlerleme Raporu'nun açıklanacağı zaman yeniden yaratılmaya çalışıldı. İkisi arasındaki fark birinin yönünün parlamentoya dönük olması, diğerinin yönünün ise AB'ye dönük olmasıydı. Parlatonun yaptığı tarihi değişikliklerden sonra AB'ye yönelik "gerekeni yaptık, top sizde" şeklinde özetlenecek baskı denemeleri ellerinde patladı denemez. Çünkü AB'ye baskı girişiminin aktörleri de gerçekte sonucun böyle olacağını biliyorlardı. Elleri patlayan, yaratılan havayla açıklanan raporun tezatlığıydı. Aslına bakılırsa rapor genel geçer AB raporlarından pek farklı değil, fakat dediğimiz gibi sorun yaratılan atmosferde. Çünkü eğer AB tarih vermeliydi ise böyle bir rapor ihtimal dışıdır. Tarih verilecek düzeye geldiği düşünülen, ya da bunun öngünündeki bir ülkeye söylenecek sözler değil raporda ifade edilenler. Ortada bir yanlışlık olmalı...

Bu genel sayılabilecek girişten sonra raporda ifade edilen olgulardan biri üzerinde özellikle durmak istiyoruz. Durmak istediğimiz konu işkence. Aslında burada da süregelenin dışında bir durum esasta yok gibi. Demin söylediğimiz gibi çağdaş uygarlık, demokrasi, insan hakları vb. konularına sarılarak bize yutturulmaya çalışılan AB'nin buradaki tutumu da bir farklılık göstermiyor. AB Türkiye'de insan hakları ihlallerinin ve özelde işkencenin sürdüğünü bir kez daha söylüyor. Bunu söyleyişi diğerlerinden daha acı kılan, tarih verilmesinin öngünlerinde söylüyor olması.

AB'nin bu söylediklerine verilen tepki yine genel geçer. Fakat bu genel geçerlik kendi içerisinde kendisini yalanlayan, yer yer de traji-komik bir hale dönüşen bir durum arz ediyor. Bu tepkinin yer yer insanın yüzünde acı gülümsemeler belirmesine neden olan örnekler sunması ise rejimin niteliği açısından ayrı bir veridir. Çünkü işkence gibi bireysel ve toplumsal düzlemde bir vahşet uygulamasına komedi öğeleri ekleyebilmek, ekleyenler rejimin temsilcileri olduğu koşullarda ilk bakışta birkaç şey söylenebilir. İlk bu, bir düzey, daha doğrusu düzeysizliğin ifadesidir. İkincisi bu, daha da ötesi bir çürümüşlüğü ifadesidir. Üçüncüsü, insanlık değerlerine yabancılaşmışlığın göstergesidir. Dördüncüsü, işkencenin başka bir düzlemde sürdürüldüğünün göstergesidir. Çünkü işkence gibi bir olguya kılıf uydurmak, meşru göstermek dahası çeşitli biçimlerde fiili uygulayıcılarına destek vermek, tabir yerindeyse kamuoyu düzeyinde işkenceciliği sürdürmek demek değil midir?

Şimdi de Türkiye'de işkencenin yaygın olduğu iddiasına verilen iki tepkiyi kısaca aktaracağız. Bunda amacımız bu somut tepkileri deşifre etme isteğidir.

İlk örnek, aynı temel politikanın uygulayıcısı Adalet Bakanı Aysel Çelikel'den. Çelikel "Türkiye'de işkence yapılmadığını söyleyemem". Çelikel'den böyle söylemesini isteyen mi var? Hatırlanırsa Çelikel bir süre önce F tipinde tecrit olmadığını, tutukluların kendilerini kilitlediğini söylemişti. Böyle akıldışı bir şeyi söyleyebilen biri eğer Türkiye'de işkence yapılmadığını söyleyemiyorsa, yine kendisinin iddia ettiği gibi AB'nin iddiaları hiç de abartılı değildir.

Düzmece insan hakları il kurullarına işkence ve kötü muamele dolayısıyla başvuruların sayısı 115, İHD'nin 2001 yılı ilk altı aylık raporuna göre işkence kötü muamele görenler 435. Üstelik bunlar buzdağının görünen kısmıdır. En ısrarlı takipçilerdir. Sonuçta bir



şey çıkamayacağı yanlış düşüncesiyle veya bilinmediğinden gerekli başvurular çoğu durumda yapılmaz, yapılmıyor. Çünkü yine İHD verilerine göre, aynı dönemde gözaltına alınanların sayısı 21 bin 812'dir, ki bu da muhtemelen eksik bir rakamdır. Diğer bir nokta da, kanıksamanın getirdiği bir bakışla, artık çok ciddi şeylerin bile işkence olarak görülmemesi eğilimidir.

Tüm bu söylenenlerden sonra Çelikel'in abartılı bulmadığı rakamları beklemenin kamuoyunun hakkı

olduğunu düşünüyoruz. Ayrıca merak ediyoruz Adaletli (!) Bakan'ın işkence kontenjanı kaçtır diye. Fakat bunun da ipucu var aynı konuşmada. Çelikel emniyet güçleriyle ilgili 240 dava olduğunu söylüyor. Bu en az 240 kişiye çok ciddi düzeyde işkence yapılmış olması demektir. Buna rağmen hala abartı kelimesi kullanıyorsa... Üstelik istatistiklerin dilinin soğuk olduğu söylenir. Fakat bunun tersinin mümkün olduğunu düşündüren istatistikler görmek isteyenler, bu rakamların ötesinde İHD'nin periyodik insan hakları ihlalleri raporlarına bakabilirler. Rakamların yakıcılığı iliklerinize işleyecek.

İHD verisi olmamakla birlikte bir başka yakıcı örnek, eski İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen'in SP milletvekili Mehmet Bekaroğlu'nun soru önermesine verdiği cevapta gizli. R. Kazım Yücelen'in verdiği bilgiye göre 1 Ocak 1995'ten 30 Nisan 2001'e kadar işkence ve kötü muamele yaptığı gerekçesiyle 12 bin 535 kişi hakkında adli ve idari soruşturma açılmış. Bu sayı akılalmaz bir sayıdır. Üstelik soruşturma açılanlar gerçeğin bir kısmıdır. Bunların kaçının dava aşamasına geçebildiği noktasında R. Kazım Yücelen bir veri vermiyor. Fakat Aysel Çelikel'in verdiği 240 rakamı tam olmamakla birlikte bir fikir veriyor. Bunların kaç mahkumiyetle sonuçlanıyor sorusu karşısında Manisalı gençler davası örneğine bakarak yeterli bir fikir edinebiliriz.

Yücelen bu rakamı işkencenin sistematik yapılmadığının kanıtı olarak sunuyor, "Eğer böyle olsaydı işkence yaptığı iddia edilen görevliler hakkında hiçbir araştırma ve soruşturma yapılmazdı". Böylesi büyük bir rakam sistematiklığına gösterge olmuyor! Ayrıca Yücelen'in söylediği üzerinden gidersek bile binlerle ifade edilen soruşturmalar sonucunda neredeyse kimsenin cezalandırılmaması sistematiklığını göstermez mi?

## Ö0 direnişinin yıldönümü ve "Avrupa demokrasisi"

Avrupa Birliği'ne uyum yasaları MHP'nin göstermelik muhalefeti dışında diğer burjuva partilerin tam ittifakı ile meclisten geçirildi. Bu yasalar üzerinden yürütülen tartışmalar ve propagandada Türkiye'ye demokrasi, özgürlük, refah vb. geleceği söylendi. Avrupa Birliği ülkelerindeki demokratik hak ve özgürlükler o ülkelerin işçi ve emekçilerinin diş diş mücadeleleri sonucunda elde edilmiştir. Buna rağmen bugün bu haklar tırpanlanmaktadır.

İşçi ve emekçilerin dünya genelinde birlik ve dayanışması bizim hedeflerimizden biridir. Ancak Avrupa Birliği kapitalistlerin birliğidir. Bu birlik, işçi sınıfının, emekçilerin birliği ve dayanışmasının geliştirilmesine değil ırkçılık gibi insanlık tarihinde görülmüş en ağır hastalıklardan birine anavatanlık yapmaktadır.

Avrupa Birliği bu ülkede iki yıldır süren F tipi tecridinin en vahşi haliyle uygulandığı yerdir. Hitler Almanya'sının Dr. Mengele aracılığı ile yürüttüğü "Bilimsel Araştırmaları" ile geliştirilen tecrit, Avrupa Birliği ülkelerinin birçoğunda devrimcilere karşı uygulandı.

ABD ve AB ülkelerinde geliştirilen bu "bilimsel ıslah programı" ülkemize AB ülkelerinden ithal edildi. Almanya'da RAF militanlarına, İngiltere'de IRA militanlarına, ABD'de Kara Panterler'e uygulandı. Hali hazırda

da Afganistan esirlerine uygulanmakta.

Emperyalist ülkeler sömürge ve yarı-sömürgelerine uygulattı.

Türkiye'de yürütülen sınıf mücadelesinin en çıplak haliyle yaşandığı yer olan zindanlar cephesi hep mücadelenin en sert yaşandığı yerler oldu. Onlarca katliama rağmen teslim olmama geleneği yerleşti. Ödenen ağır bedellerle bu gelenek pekişti. İki yıldır süren tecride rağmen faşist rejim hala programını uygulayamıyor. Direniş geleneğini kıramadı. Direniş geleneği daha da pekişti. Ödenen ağır bedellerle bu geleneğin kırılmayacağı düşman tarafından da kabul edildi. Şimdi çok ağır koşullarda yüzlerce devrimci tutsak direniyor. Üstelik dışarıdaki desteğin dibe vurduğu koşullar altında. Kendi kimlikleri, siyasal inançları, kişilikleri, idealleri uğruna direniyorlar.

20 Ekim 2002'de İstanbul Taksim'de Galatasaray Lisesi önünde yapılmak istenen basın açıklamasına polisin vahşi saldırısı ve 101 insanın gözaltına alınması Avrupa Birliği uyum yasalarının bu ülkeye getirdiği demokrasinin en somut göstergelerinden biri olmuştur.

Türkiye coğrafyasında demokratik hak ve özgürlükleri kazanmanın bir tek yolu var. Kendi öz örgütlülüklerimizi yaratarak diş diş mücadele etmek.

**F. Yılmaz**



**Küçükarmutlu katliamı 1. yılında...****Hücreler ve katliamlar devrimcileri teslim alamayacak!**

Hücre saldırısı, devrimci tutsakların şahsında, devrimci harekete yönelik bir tasfiye saldırısıdır. Komünistler hücre saldırısından önce bunu tespit etti. Gelenen aşamada bu tespit, yaşananlar tarafından teyid edildi.

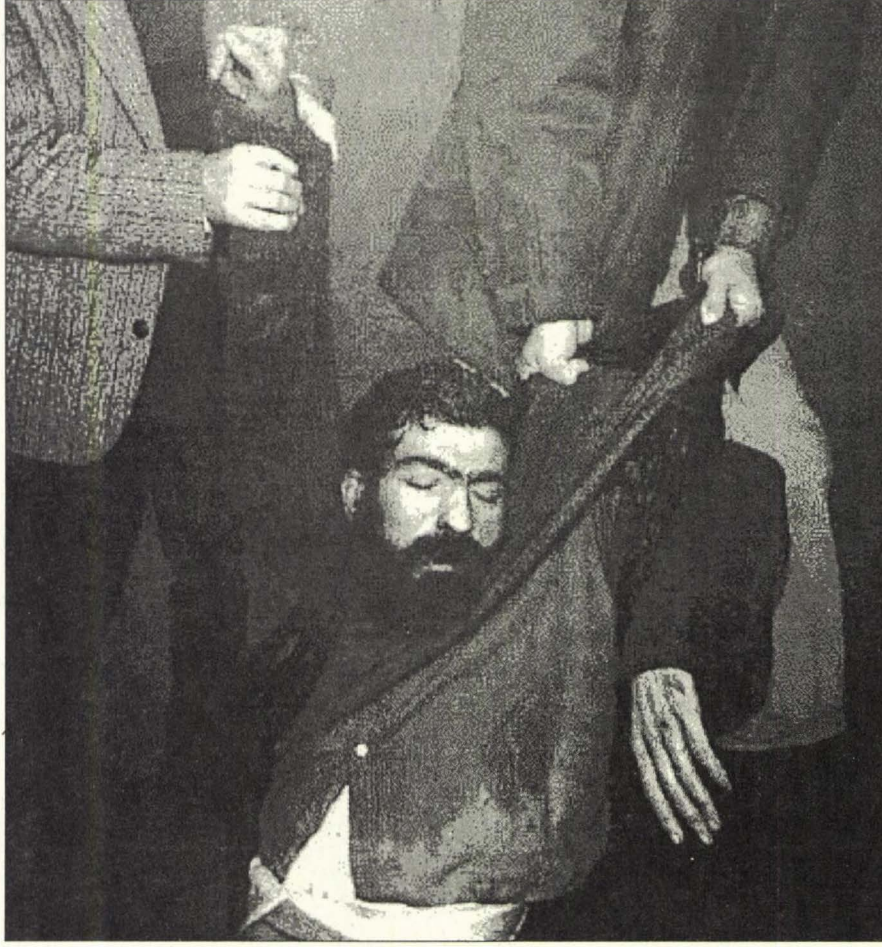
Faşist sermaye devleti, tutsakları hücrelere atmasıyla birlikte, dışarıda da kelimenin tam anlamıyla terör estirdi. 19 Aralık'ta ve hemen sonrasında basılan evler, gözaltına alınan ve tutuklanan komünist-devrimci sayısı hiç de az değildir. Sonrasında başta Ankara ve İstanbul olmak üzere bir çok metropolde devlet pusuya yattı. Bu günleri 12 Eylül günleriyle eş tutmak yerinde olacaktır.

19 Aralık sonrasında faşist sermaye devletinin ne içeride ne de dışarda saldırıları bitmek bilmedi. Her fırsatta devrimcilere vahşice saldırı. Dışarıda, keyfi gözaltılar ve tutuklamalar; içeride imkanlar dahilinde iyiden iyiye tecrit etme ve ölüm oruçcularına zorla müdahale yoğunlaşarak sürdü.

Baskının direnişi kıramaması karşısında, devlet, bağrına basarak boğma yöntemini deneyerek ölüm oruçcularını tahliye etmeye başladı. DHKP/C buna karşı, tahliye edilen direnişçileri dışarıda da ölüm orucunu devam ettirme kararı alarak, uygulamaya geçti. Bu temelde, devrimcileri sahiplenme

gelenegine sahip Küçükarmutlu'da direniş evleri kurdu.

Bu aşamada dışarıya yönelik saldırılar daha da vahşileşiyordu. Dışarıdaki saldırıların en vahşisi ise Küçükarmutlu emekçi halkının ve basın gözleri önünde 5 Kasım günü gerçekleşti. Eli kanlı özel



timler, itfaiye araçları, panzerler ve 3 bin polis eşliğinde gerçekleşen operasyon sonucu, 1'i ölüm orucu direnişçisi olmak üzere 4 kişi katledildi, 10 kişi yaralandı ve onlarca gözaltına alındı. Saldırı ne kadar vahşiceyse, direniş de o kadar onurluydu. Bu saldırıda dört devrimci ölümsüzleşti. Saldırı sonucu sadece 4 devrimci katledilmedi, saldırı sırasında ve sonrasında Küçükarmutlu polis ablukasına alındı. Saldırı öncelikli olarak direniş evine, yani devrimcilere yönelik olsa da, özünde, devrimcilere sahip çıkan Küçükarmutlu emekçilerineydi.

İkinci direniş evine bir hafta sonra saldırılması ise, faşist sermaye devletinin semtte estirdiği terörü sürekli kılarak, devrimcilerle devrimcileri bağrına basan emekçilerin arasına korku ve sinmişlikten örülü bir set çekmek içindi. Aynı gün Alibeyköy'deki tahliye edilen TKP(ML) tutsaklarının ölüm orucu direnişini sürdürdükleri direniş evine de operasyon çekildi. Burada bulunan 4 ölüm orucu direnişçisi bir süre için tutuklandı.

Hücre politikasıyla devrimci harekete yöneltilen tasfiye saldırısına karşı devrimciler dünyada eşi benzeri olmayan bir direniş sergilediler ve çok ağır bedeller ödediler. Halihazırda hücreler yıkılabilmiş değil. Demek oluyor ki, direniş de bitmedi. Gerektiğinde çok daha ağır bedeller ödenerek, hücreler eninde sonunda yıkılacak.

Şehit düşenler her ne kadar yüreklerimizi yaksa da, bugün faşist sermaye devleti onların bedenleriyle ördüğü duvara çarpıyor. Devrimcileri teslim alamıyor ve alamayacak. Onlar şahsında kazanan devrim davası olacak.

**ABD Konsolosluğu önünde emperyalist savaş karşıtı açıklama...****“ABD saldırganlığının karşısında dünyanın ezilen halkları var!”**

30 Ekim günü saat 13:00'de ABD emperyalizminin, Ortadoğu halklarına dönük saldırganlığına karşı ABD İstanbul Konsolosluğu'na THÖD-G ve TUYAB dilekçe vermek istedi. Eyleme 100'ü aşkın bir kitle katıldı. “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “ABD

şair Ruhan Mavruk okudu. Açıklamada şu görüşlere yer verildi:

“... Açıkta ki ABD dünya halklarına karşı ve tüm dünyayı teslim almaya yönelik bir saldırganlık

salırganlığına hayır!”, “Savaş açlık ve ölüm demektir!”, “ABD askeri olmayacağız!”, “Halkların katili ABD emperyalizmi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı, aynı şiarların yer aldığı dövizler taşındı. Dilekçeler konsolosluk tarafından kabul edilmedi. Bunun üzerine THÖD-G ve TUYAB adına basın açıklamasını

içerisindedir. ABD karargahlarında milyonların ölüm kararları alınıyor ve dünya halklarına savaş ilan ediliyor. Ama hayır, ABD emperyalizmi başaramayacak. Çünkü ABD saldırganlığının karşısında dünya ezilen halkları var! Dünya halkları, bu haksız savaşların ve Amerikan imparatorluğunun karşısındadır. Hergün sokaklara dökülen onlarca ülkenin halkları, kardeşlerimiz, dünyanın tüm yoksulları ve zulme karşı direnen halklar bu gerçeği haykırıyor (...)

Açıklamadan sonra eylem sonlandırıldı.

**SY Kızıl Bayrak/İstanbul**

**Danimarka Konsolosluğu önünde eylem**

Her hafta Cuma günü “hücre ve tecrit” uygulamasına karşı düzenlenen konsolosluk eylemleri bu hafta Danimarka Konsolosluğu'nda yapıldı. 25 Ekim Cuma günü saat 12:30'da 50'ye yakın kişinin katıldığı eylemde bir tutsak yakını hazırlanan basın açıklamasını okudu. Kitle ellerindeki kızıl mendilleri havada salladıktan sonra sessiz bir şekilde dağıldı.

**SY Kızıl Bayrak/İstanbul**



## BDSP etkinliğinde genç bir işçiyle sorunları üzerine konuştuk...

### “İşe giderken hergün sürgüne gider gibi gidiyorum!”

- Memleketten ne zaman geldin?  
8 sene önce geldim.  
- Ne zaman işe başladın?  
Ailem çalışmamı istedi.

Çalışacağım işyerinin kötü olduğunu söylemişti arkadaşlar. Ama gitmek zorunda kaldım. İkinci gün işten çıkmak istedim ama çıkamadım.

- Niye çıkmak istedin?

Sürekli küfür ediyorlar, özellikle ustabaşı. Bizi hiç insan yerine koymadılar.

- Henüz çocuk yaştasın ve 8 senedir çalışıyorsun...

İşe giderken hergün sürgüne gider gibi gidiyorum. Hiçbir gün isteyerek gitmedim. Ha karakola gitmişsin ha işyerine. Ben iki defa çıktım, ama ailem geri gönderdi.

- Ailen neden seni geri gönderdi? Senin halini, çektiklerini görmüyorlar mıydı?

Sürekli anlatmaya çalıştım ama anlatamadım. İşyerinde bir seferinde adamı bıçaklayacaktım. Çok onur kırıcı davranıyorlardı. Ailem abin askere gidecek, o gelsin o zaman çıkarsın, dedi. Askere gitti geldi, çıkacağım dedim yine çıkarmadılar.

- Peki buradan başka çalışacak iş bulamaz mısın? Bu işyerindeki ısrarları neden?

Ben de anlamıyorum. Çalışıp meslek öğrenmek gibi bir şans da yok. Dünkü çocuk da hemen makineyi kullanmayı öğrenebiliyor.

- Senin gibi olan başka arkadaşların da var mı? Vardı ama onlar iki sene önce çıktılar.

- Aldığınız ücretlerin ortalaması nedir? İşçiler ne kadar ücret alıyor?

4 senedir çalışan bayanlar var, 120 milyon alıyorlar. Bir çocuk var 3 senedir çalışıyor 16 yaşında, 100 milyon alıyor. Ustabaşlarımız uzun zamandır çalışıyor, 750 milyon alıyor. Diğeri 350 milyon alıyor.

- Herhangi bir sosyal hakkınız SSK, servis, ikramiye vb. var mı?

Servis ve yemek var. Şimdiye kadar ben hiç ikramiye almadım. Zaten işçilerin hiçbiri şimdiye kadar ikramiye almadı. 4 tane ustabaşı var. Bayramda, yılbaşında yarım maaş ikramiye alıyorlar ve işçilerin hiç haberi olmuyor. Gizli yapıyorlar. Patron bir de ustabaşlarını yarıştıyor. En çok mal satana, sipariş getirene ikramiye veriyor.

- Peki ustabaşları birbirleriyle yarışırken birbirlerinin kuyusunu kazıyorlar mı?

Biz malı yapıyoruz. Ustabaşları malı müşteriye teslim ediyor. Malda hata varsa ve kendisinin sorumlu olduğu bölümden çıkmamışsa müşteriye hatalı olan malı kendisi gösteriyor. Müşteri de malı getirip patronun masasına koyuyor. Tabii patron da ustabaşına fırça basıyor. Ustabaşı da patronun gözünden düşüyor. Ustabaşları öğle saatinde çocuklara iş yaptırıyorlar. Çöp döktürüyorlar, oradan oraya koşturuyorlar. Az bir şey karşı gelse tokatlıyor çocukları.

- Yemekleriniz iyi çıkıyor mu?

Yemekler çok kötü. Hep soğuk geliyor yağsız ve

tuzsuz. Pazartesi gelen yemek cuma da geliyor. Yemekhaneyle tuvalet yanyana. Tuvaletin kapısı açılınca leş gibi koku geliyor.

- Bunun için hiçbir şey yapmadınız mı?

Hiç başkaldıran yok ki. Bir iki defa söyledik, aşçıyı değiştirdiler. O da eskisi gibi. Yemekhane hala berbat durumda. Bizim çay saatimiz de yok zaten. Sabah 8:15’de işe başlıyoruz. Akşam 18:15’te çıkıyoruz. Bir tek öğlen 1 saatimiz var. Yemekler

kötü olduğunda paramız varsa yemiyoruz.

- Bu koşulların sende yarattığı fiziksel-ruhsal rahatsızlıklar var mı?

Mesela makineyi biraz geç açsak ustabaşı geliyor “şerefsiz makineyi açsana, akşama kadar 12 koli çıkaracaksın, mecbursun” diyor. Bu insanın çok ağırla gidiyor. Bir de normalde 9-10 koli çıkarıyoruz ama ustabaşları yalakalık için 12 koli istiyor. Son beş senedir hamallık yapıyorum. Hergün üçüncü kattan aşağıya koli taşıyorum. Bu yüzden boyum kısa kaldı.

- İşyerinde başka ne gibi ağır koşullar var?

Daha çok var. Öğlen saatinde işyerinin kapısında nöbet bekliyoruz. Liste yapmışlar hergün birimiz nöbet bekliyoruz. Tabii ustabaşları yapmıyor. Kızlara yemekhaneyi, tuvaleti temizletiyorlar. Kızlara yeni bir uygulama çıkardılar. Normalde onların bölümünde 22-25 koli çıkıyor. Şimdi 40 tane istiyorlar. İki kişinin çalıştığı makineler vardı, artık tek kişi çalışıyor.

- Bu anlattığın koşullar gerçekten çok kötü. Hiç kimse bu uygulamalara karşı isyan etmiyor mu? Ses çıkarmıyor mu? Hakkınızı aramak hiçbirinizin aklına gelmiyor mu?

Aslında var. Var başkaldıran ama patron yanına çekiyor senin için bir şeyler yaparız diyor. Dik kafalılara fazladan para veriyor, susturuyor.

- Peki senin başına böyle bir şey geldi mi?

Geldi. Maaşa zam istedim. Tamam dedi. Maaşı zamlı aldım ama kimseye söyleme dedi. Ben de parayı aldım, aşağı iner inmez herkese söyledim. Siz de hakkınızı alın dedim. Patron sonra beni yanına çağırdı. Niye söyledin dedi. Ben de onların da hakkı, ben alıyorum onlar da alsın dedim. Bir daha böyle bir şey yapma, gözümünden düşersin dedi. Ben de düşeyim, böyle çalışacağıma çıkarım daha iyi dedim. Daha bir şey söylemedi.

- Çok uzun bir süredir çalışıyorsun. Senin çağında olan çocuklar okula gidiyor.

Çocuklukluklarını ve gençliklerini yaşıyorlar. Bundan dolayı bir eziklik var mı? Hayallerin var mı?

Var tabii. Çocukken herkes okula gidiyor, ben gidemiyorum, diyordum. Keşke gidebilseydim dediğim anlar çok oldu. Mesela bu yaz bir kız arkadaşım oldu. Boyalı elbiselerim, nasırlı ve boyalı ellerim yüzünden beni istemedi.

## Pendik İKE’den “Kadın sağlığı” konulu panel

Bölgemizdeki kadınların yaşadığı sağlık sorunları hakkında bilgi vermek, sorunlarını ve çözüm yollarını tartışabilmek amacıyla Pendik İşçi Kültür Evi olarak 20 Ekim Pazar günü “Kadın sağlığı” konulu bir panel düzenledik.

Bastırdığımız el ilanı ile ev ev dolaşarak panelimizi duyurduk. Duyurularımız sırasında kadınların ilgisi ve tepkileri oldukça olumluydu. Birçoğu gelmek istediğini, işlerini etkinliğe göre ayarlayacaklarını ifade ettiler.

Saat 13:30’da başlayan etkinliğimize 25 kadın katıldı. Panele konuşmacı olarak katılan aile hekimi Ayşe Öztürk konuşmasına önlenebilir hastalıklardan dolayı geri kalmış ülkelerde yaşanan kadın ölümleri hakkında kısa bir bilgi vererek başladı. Genel olarak kadın sağlığı ile ilgili verdiği bilgilerin ardından hastanelerde, sağlık ocaklarında yaşanan sorunlara değindi. Devletin bütçeden sağlığa ayırdığı payın yetersizliğine, sosyal güvenceden yoksunluğun yolaçtığı sıkıntılara, sağlığın özelleştirilmesine, özel hastanelerin hastayı müşteri gibi gördüğüne değindi.

Daha sonra katılımcıların sorularına geçildi. Kadınlar ilk başta utana sıkıla sorunlarını anlatmaya, sorular sormaya başladılar. Ancak Dr. Ayşe Öztürk’ün daha önce bölgede çalışmış olması, kadınlarla kurduğu iletişimde rahat ve doğal olması, kısa sürede bu sıkıntılı havayı dağıttı. Panel doğal bir sohbet ortamına dönüştü.

Panel bitiminde kadınlardan bazıları neden daha önce bu tür etkinlikler düzenlemediğimizi sordular. Bazıları da etkinlikten dolayı teşekkür ettiler. Panel sonrasında, etkinliğe davet ettiğimiz kadınlardan bazıları panele gelmeyi çok istediklerini, ancak eşlerinin buna izin vermediğini ifade ettiler.

Pendik İKE çalışanları olarak panel sonrası yaptığımız değerlendirmede kadın sağlığını işlemesi bakımından panelin amacına ulaştığını tespit ettik. Ancak bizim amacımız paneli, seçim atmosferinden de yararlanarak, politik bir tartışma ortamına dönüştürebilmektir. Fakat panele çağırdığımız ve düzenli ilişkilerimiz olan kadınların gelmemesi ya da gelememesi, gelenlerin ise İKE çevresinde oturan ve politik anlamda henüz fazla bilinçlenmemiş olan kadınlardan oluşması, politik bir ortam yaratmamızı zora soktu. Bu yanıyla panelin hedeflediğimiz diğer bir amacına ulaşamadığını tespit ettik.

Bir seferlik yapılan bir etkinlikle, bir bildiri ya da bir sohbetle, kadınların bilinçlerinde bir sıçrama yaratamayacağımızın bilincindeyiz. Bu panel bizim için bir başlangıç. Sonrası için planlı bir etkinlik programı düzenlemeyi, kadınların sorunlarını işleyen çeşitli materyallerle onlara ulaşmayı hedeflemiş bulunuyoruz.

**Pendik İşçi Kültür Evi çalışanları**

## Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi’nde panel

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi tarafından “İşçi sağlığı ve meslek hastalıkları” konulu bir panel düzenlendi. 27 Ekim Pazar günü yapılan panele yaklaşık 40 kişi katıldı. Etkinliğe Petrol-İş Aliaga Şube Başkanı İbrahim Doğangül, ÇHD İzmir Şube Başkanı Av. Mustafa Ufacık ve Dokuz Eylül Üniversitesi Halk Sağlığı’ndan bir öğretim görevlisi panelist olarak katıldılar.

**SY Kızıl Bayrak/İzmir**



# Mücadele

## Postası...

### Daha gençlik baharımızı yaşayamadan...

Ben 17 yaşında işçi bir gencim. Daha gençlik baharında bu sistemin yarattığı iğrenç ve tiksinti verici çalışma şartlarının yavaş yavaş içine girmekteyim. Her an her yanımdan bir baskı geleceğini bilmekte, ama bu baskıların hepsini aşacağıma inanmaktayım.

Sosyal ve öğrenci hayatımdaki baskıları çalışma hayatımda da görmemek için her zaman direniyor, kendimi ve işçi yoldaşlarımı savunuyorum.

Ben Gebze Plastikçiler Sanayii Sitesi'nde bir fabrikada çalışıyorum. Çalışma şartlarımız yoğun fakat ortamımız güzel. Bu ortamı dağıtmak isteyen bir yönetimimiz var. Her işyeri gibi patron, ustabaşı, usta üçlüsü denilen şahıslar yoğun baskı uyguluyorlar. Ancak bu ağır koşulların ve davranışların bazı işçi arkadaşlarımızı yıldırmadığı kanısındayım. Belki de ortamı dağıtmak

istemelerinin amacı, işçi arkadaşlarımızın direnişini azaltmak, kendilerine köpeklik ettirmek içindir. Bizim fabrikada çok lise mezunu var. Ben de onlardan biriyim. Fakat bu baskı ve uygulamalara karşı direniş yapan ilk kıvılcımım.

Kendisine müslümanım diyen ustabaşımız üzerime çok gelip ağır yükler yüklüyor. Tualete giderken bile izliyorlar. Sigara içmek yasak. Hatta bazı arkadaşlarımı yemek tatilinde bile yemekten kaldırıyorlar, sanki bir hayvan gibi. Yemek saatimizin 15 dakika olduğunu bile unutuyorlar. Küfür de çok.

Hele bana yapılanlar. Alevi kökenli olduğum için bana "Alevi dölü", "boşver şu it komünisti", "sizin kökünüzü kurutacağız", "şerefsiz" ve daha çok küfür ediyorlar. Ustabaşımız, patronumuzun teyzesinin oğlu. Biraz da bize yapılan baskıların sebebi bu.

Saat tam 18:00 olduğunda paydos ediyoruz. Servis 18:15'te kalkıyor. Bu 15 dakikalık zamanda yerleri mi temizleyelim yoksa üzerimizi mi, şaşıyoruz. Yarı pis kalan yerler, yarı yağlı makineler, yarı kirli yüzümüzle işyerinden çıkıyoruz. Fakat sabah ustabaşından "Niye akşam yerleri temizlemediniz salaklar", "Bak bak makinelerin üzerindeki yağlara bak" fırçalarını akşamdan duymuş gibi oluyoruz.

Daha gençlik baharımızı yaşayamadan, çarpık sistemin yarattığı çok zor çalışma şartlarının içine atılan, ezilen, sömürülen, iç ve dış baskılara boyun

eğmek zorunda kalan gençlerimizin tek çözümü örgütlenmektir.

**Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

*Aydos'tan bir işçi*

## Yeter

Gün ağardı başın kaldır emekçi  
Tükür şu baltanın sapına yeter  
Ne düzen solcusu ne kanlı çete  
Güvenme bunların ipine yeter

Arı gibi bal yaparsın kovanda  
Ömrün geçti ekmek ile soğanda  
Kurtuluş derdinin dermanı sende  
Koy harcını kendi yapına yeter

Desinler bu gelen kimin ordusu  
Saray köpeğinin kaçsın uykusu  
Bize sorarsanız işin doğrusu  
Denizler sığmıyor kabına yeter

Maksudiyim ölüm gelmiş hoş gelsin  
Korkanlar var ise evine dönsün  
Derler ki kavgadan dönen utansın  
Yoksulluk dayandı kapına yeter.

**O. Dağlı (Maksudi)**

## Amsterdam ve Rotterdam'daki eylemlere binlerce savaş karşıtı katıldı...

26 Ekim günü Avrupa'nın birçok kentinde savaş karşıtı yürüyüşler ve çeşitli eylemler düzenlendi. Bu eylemlere binlerce insan katıldı. Savaş karşıtı sloganlarla ve oynadıkları tiyatro, skeç, vb. etkinliklerle savaşa karşı tepkilerini dile getirdiler. Aynı gün Hollanda'nın en büyük kenti olan Amsterdam ve Rotterdam'da da savaş karşıtı protesto yürüyüşü

### Öfkenin kıvılcımı

Çıldırta ürpertisinde sabahların,  
dolunaysız bir geceden sonra  
sorma gitsin yoksunluğunu konduların  
Adım adım büyürken  
umudu kentin,  
halkların çağrısıdır özgürlük...  
Kelepekler çürütemez de  
gök gözlü yarınları bilenir  
tutar hançer saplı bıçağı;  
gecenin zifirini yontar  
ve yıldızlarıyla göğün  
çocuğu sevinçlerini tutar...  
21. yüzyılda savaş naralarını  
kan emenler atar...  
Tutuşur öfkenin kıvılcımı.

**Rahime Henden**

yapıldı. Hava şartlarının kötü olmasına karşın eylemlere binlerce insan katıldı. Başkent Amsterdam'da Groen Links (Yeşil Sol) ve Socialistische Partij (Sosyalist Parti) başkanları ve çeşitli milletvekillerinin de katıldığı eylem coşkulu geçti.

BİR-KAR olarak bizler de bu eylemlerde Almanca ve Hollandaca "Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltim!/Bir-Kar" imzalı bildirilerimizle katıldık. Bildirilerimiz, savaşın özünü işçi ve emekçilere anlatmakta kullandığı açık ve yalın diliyle, büyük ilgi gördü.

Savaş karşıtı eylemlerde bundan böyle daha etkin bir şekilde yerimizi alacağız ve bildirilerimiz de dahil olmak üzere çeşitli materyallerimizi daha etkin bir şekilde kullanacağız. Yayılmacı savaş ve saldırganlığa karşı işçi ve emekçileri daha etkin mücadeleye



çağırıyor ve İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) çatısı altında birleşmeye, mücadele etmeye çağırıyoruz.

**Kahrolsun halkların katili emperyalizm ve sömürgecilik!**

**Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!**

**Bir-Kar/Hollanda**

### EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No: 13/22,  
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710  
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24  
Kızılay/ANKARA  
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3  
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.  
Aydınlık Apt. No: 8/101  
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı  
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

### Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....  
Soyadı : .....  
Adresi : .....  
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro  
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,  
\* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937  
\* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039  
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.



# Büyük Ekim Devrimi 85

## Devrimin ve sosyalizmin partisi

### 4 yaşında!

